

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken och till vissa lagar som har samband med den

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås det att det stiftas en lag om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken. Samtidigt föreslås det att vissa andra lagar ändras. Genom lagen verkställs Europeiska unionens lagstiftning om tillsyn över den gemensamma fiskeripolitiken och påföljder i fråga om den. I propositionen föreslås sådana ändringar i strafflagen, lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik, lagen om registrering av fiskefartyg och vattenbruksfartyg som används till havs, lagen om försäkringsstöd för kommersiellt fiske och lagen om verkställighet av böter som är behövliga till följd av övergången till det administrativa påföljdssystemet.

Europeiska unionens förordningar om tillsynen över att bestämmelserna om den gemensamma fiskeripolitiken följs och påföljderna för underlåtelse att följa bestämmelserna kräver kompletterande nationell lagstiftning. Målet med propositionen är att med beaktande av skyldigheterna som medlem i Europeiska unionen och bestämmelserna i grundlagen verkställa förordningarna i fråga på ett sådant sätt att verkställigheten medför så lite merkostnader som möjligt för den offentliga förvaltningen och aktörerna i branschen. Utöver bestämmelser om ett påföljdssystem föreslås bestämmelser om de myndigheter som ska sköta tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken och deras befogenheter, den anmälningsskyldighet som branschens aktörer har, de datasystem som används vid tillsynen och regleringen av det kommersiella havsfisket.

Det viktigaste ändringsförslag som ingår i propositionen gäller övergången till ett administrativt system när det gäller åläggande av påföljder för gärningar som strider mot den gemensamma fiskeripolitiken. Samtidigt föreslås det att de brottsbaserade straffbestämmelserna för gärningar som strider mot den gemensamma fiskeripolitiken upphävs. Vid sidan av de egentliga påföljderna förutsätter Europeiska unionens rättsakter att medlemsstaterna inför pricksystem som gäller fiskelicensinnehavare och befälhavare på fiskefartyg. Propositionen innehåller bestämmelser om prickar som ska påföras fiskelicensinnehavare och befälhavare på fiskefartyg, konsekvenserna av kumulering av prickar och det förfarande som ska iakttas vid påförande av prickar.

Europeiska unionens råd fastställer årligen de största möjliga fiskemöjligheterna för det kommersiella havsfisket. I propositionen ingår bestämmelser som möjliggör reglering av användningen av fiskemöjligheterna och utfärdande av närmare bestämmelser om regleringen genom förordning av statsrådet och jord- och skogsbruksministeriet. Ett viktigt förslag med tanke på verkställigheten av Europeiska unionens rättsakter om den gemensamma fiskeripolitiken är förslaget att skötseln av de uppgifter som hör till centrumet för fiskekontroll, som är verksam 24 timmar i dygnet sju dagar i veckan, överförs till Gränsbevakningsväsendet.

Propositionen hänför sig till budgetpropositionen för 2015 och avses bli behandlad i samband med den.

Lagarna avses träda i kraft den 1 januari 2015.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	2
ALLMÅN MOTIVERING	4
1 INLEDNING	4
2 NULÄGE	5
2.1 Kommersiellt fiske och fiskhandel i Finland.....	5
2.2 Nationell lagstiftning om den gemensamma fiskeripolitiken.....	10
2.3 Lagstiftningen i Estland och Sverige.....	12
2.4 Bedömning av nuläget.....	12
2.4.1 Det huvudsakliga innehållet i den unionslagstiftning som gäller tillsynen över fisket och påföljderna	12
2.4.2 Nationell lagstiftning	16
3 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	18
3.1 Målsättning.....	18
3.2 De viktigaste förslagen.....	18
3.2.1 Det administrativa påföljdssystemet.....	18
3.2.2 Tillsynsmyndigheter och deras befogenheter	18
3.2.3 Centrumet för fiskekontroll	19
3.2.4 Regional tillämpning av lagen	19
4 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER.....	21
4.1 Ekonomiska konsekvenser	21
4.2 Konsekvenser för myndigheternas verksamhet.....	23
4.3 Konsekvenser för miljön	23
4.4 Samhälleliga konsekvenser	24
5 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN.....	24
5.1 Beredningsskeden och beredningsmaterial	24
5.2 Remissyttranden och hur de har beaktats	25
6 SAMBAND MED ANDRA PROPOSITIONER.....	29
DETALJMOTIVERING.....	30
1 LAGFÖRSLAG	30
1.1 Lag om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken ...	30
1 kap. Allmänna bestämmelser	30
2 kap. Myndigheter som övervakar iakttagandet av den gemensamma fiskeripolitiken och myndigheternas uppgifter	30
3 kap. Kontrollbefogenheter.....	33
4 kap. Verksamhetsutövarnas skyldigheter.....	36
5 kap. Datasystem för övervakningen.....	38
6 kap. Fiskereglering.....	41
7 kap. Överträdelser och allvarliga överträdelser.....	46
8 kap. Pricksystem, övriga tilläggsuppföljder och register över påföljder	51
9 kap. Särskilda bestämmelser	54
1.2 Lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik.....	56
1.3 Strafflagen.....	56
1.4 Lagen om försäkringsstöd för kommersiellt fiske.....	56
1.5 Lag om registrering av fiskefartyg och vattenbruksfartyg som används till havs.....	57
1.6 Lagen om verkställighet av böter	57
2 NÄRMARE BESTÄMMELSER OCH FÖRESKRIFTER.....	57

3	IKRAFTTRÄDANDE.....	59
4	FÖRHÅLLANDE TILL GRUNDLAGEN SAMT LAGSTIFTNINGSORDNING.....	59
4.1	Myndigheterna och deras uppgifter.....	59
4.2	Myndigheternas befogenheter	63
4.3	Fiskereglering.....	66
4.4	Påföljder	67
4.5	Rättsskydd.....	70
4.6	Register.....	71
	LAGFÖRSLAG	72
	1. Lag om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken.....	72
	2. Lag om ändring av lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik.....	93
	3. Lag om ändring av 48 a kap. 2 § i strafflagen	94
	4. Lag om ändring av lagen om försäkringsstöd för kommersiellt fiske	95
	5. Lag om ändring av 10 och 21 § i lagen om registrering av fiskefartyg och vattenbruksfartyg som används till havs.....	96
	6. Lag om ändring av 1 § i lagen om verkställighet av böter	98
	BILAGOR	99
	PARALLELTEXT.....	99
	2. Lag om ändring av lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik.....	99
	3. Lag om ändring av 48 a kap. 2 § i strafflagen	105
	4. Lag om ändring av lagen om försäkringsstöd för kommersiellt fiske	106
	5. Lag om ändring av 10 och 21 § i lagen om registrering av fiskefartyg och vattenbruksfartyg som används till havs.....	108
	6. Lag om ändring av 1 § i lagen om verkställighet av böter	111

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning

Europeiska unionens behörighet i den gemensamma fiskeripolitiken

Inom ramen för Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik föreskrivs det om åtgärder som gäller bevarande, förvaltning och utnyttjande av levande akvatiska resurser, begränsning av fiskets inverkan på miljön, villkor för tillträde till vatten och resurser, flottans kapacitet, tillsynen över att bestämmelserna om den gemensamma fiskeripolitiken iakttas, vattenbruk, den gemensamma organisationen av marknaden och unionens internationella förbindelser. Till den del det gäller bevarandet av levande akvatiska resurser ska Europeiska unionen ha exklusiv befogenhet inom den gemensamma fiskeripolitiken. En bestämmelse om detta finns i artikel 3 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Med undantag för bevarandet av levande akvatiska resurser tillämpas inom fisket delad befogenhet mellan unionen och medlemsstaterna (artikel 4 i EUF-fördraget). Exklusiv befogenhet på ett visst område innebär att endast unionen får lagstifta och anta rättsligt bindande akter medan medlemsstaterna får göra detta själva endast efter bemyndigande från unionen eller för att genomföra unionens akter (artikel 2 i EUF-fördraget).

De centrala bestämmelserna om den gemensamma fiskeripolitiken finns i den s.k. grundförordningen, som har reviderats med cirka tio års intervall. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1380/2013 om den gemensamma fiskeripolitiken, om ändring av rådets förordningar (EG) nr 1954/2003 och (EG) nr 1224/2009 och om upphävande av rådets förordningar (EG) nr 2371/2002 och (EG) nr 639/2004 och rådets beslut 2004/585/EG antogs den 11 december 2013 och den tillämpas från den 1 januari 2014.

Genomförande av den gemensamma fiskeripolitiken

Medlemsstaterna sörjer för genomförandet av bestämmelserna om den gemensamma fiskeripolitiken. Eftersom unionen har exklusiv befogenhet i fråga om de centrala delarna av den gemensamma fiskeripolitiken antas i allmänhet också en genomförandeförordning av kommissionen efter det att rådets och parlamentets förordningar har antagits i syfte att säkerställa ett enhetligt genomförande. Trots unionens noggranna lagstiftning förutsätter genomförandet av bestämmelserna om den gemensamma fiskeripolitiken ofta även nationell lagstiftning.

Europeiska revisionsrätten kritiserade gemenskapens förvaltningsåtgärder för utnyttjande av fiskeresurserna i sin särskilda rapport nr 7/2007 om kontroll-, inspektions- och sanktionssystemen när det gäller bestämmelserna för bevarande av gemenskapens fiskeresurser, och revisionsrätten ansåg att man med hjälp av åtgärderna inte har lyckats uppnå den gemensamma fiskeripolitikens mål, som är ett hållbart utnyttjande av de akvatiska resurserna. Europeiska revisionsrättens revision gällde reglerna för insamling och kontroll av fångstutgifter, inspektionssystemen och systemen för att behandla överträdelser och utfärda sanktioner. Stora brister konstaterades på samtliga områden.

Efter det att revisionsrätten hade offentliggjort sin särskilda rapport inledde kommissionen ett omfattande lagstiftningsarbete med tillsyns- och påföljdsbestämmelserna. De centrala rättsakter genom vilka Europeiska unionen eftersträvar att förbättra iakttagandet av bestämmelserna om aktörernas och medlemsstaternas gemensamma fiskeripolitik är 1) rådets förordning (EG) nr 1005/2008 om upprättande av ett gemenskapssystem för att förebygga, motverka och undanröja olagligt, orapporterat och oreglerat fiske och om ändring av förordningarna (EEG) nr 2847/93, (EG) nr 1936/2001 och (EG) nr 601/2004 samt om upphävande av förordningarna (EG) nr 1093/94 och (EG) nr 1447/1999 (rådets

IUU-förordning), 2) kommissionens förordning (EG) nr 1010/2009 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1005/2008 om upprättande av ett gemenskapssystem för att förebygga, motverka och undanröja olagligt, orapporterat och oreglerat fiske (kommissionens IUU-förordning), 3) rådets förordning (EG) nr 1224/2009 om införande av ett kontrollsystem i gemenskapen för att säkerställa att bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken efterlevs, om ändring av förordningarna (EG) nr 847/96, (EG) nr 2371/2002, (EG) nr 811/2004, (EG) nr 768/2005, (EG) nr 2115/2005, (EG) nr 2166/2005, (EG) nr 388/2006, (EG) nr 509/2007, (EG) nr 676/2007, (EG) nr 1098/2007, (EG) nr 1300/2008, (EG) nr 1342/2008 och upphävande av förordningarna (EEG) nr 2847/93, (EG) nr 1627/94 och (EG) nr 1966/2006 (rådets kontrollförordning), 4) kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 404/2011 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1224/2009 om införande av ett kontrollsystem i gemenskapen för att säkerställa att bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken efterlevs (kommissionens kontrollförordning), och 5) rådets förordning (EG) nr 1006/2008 om tillstånd till fiskeverksamhet för gemenskapens fiskefartyg i vatten utanför gemenskapens vatten och om tillträde för fartyg från tredjeland till gemenskapens vatten, om ändring av förordningarna (EEG) nr 2847/93 och (EG) nr 1627/94 och om upphävande av förordning (EG) nr 3317/94 (fiske-tillståndsförordningen). Nedan hänvisas med termen unionens tillsynslagstiftning till den helhet som utgörs av dessa rättsakter och vissa tidigare antagna förordningar som gäller tillsynen.

Tillsynen över iakttagandet av den gemensamma fiskeripolitiken

Unionens fiskeritillsynssystem syftar till att säkerställa att bestämmelserna om den gemensamma fiskeripolitiken iakttas i produktionskedjan för fiskeriprodukter från fartyg till detaljhandlare. Bestämmelserna om tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken gäller för närvarande med några få undantag endast kommersiellt fiske, fångster från

kommersiellt fiske och fiskprodukter som härrör från dessa fångster. Fritidsfiske av vissa känsliga fiskbestånd, såsom tonfisk, regleras också på unionsnivå.

Den kommersiella fiskeverksamheten regleras endast på havsområdena. Inspektioner som utförs till havs kompletteras med inspektioner som utförs i hamnar, under transport, i förädlingsanläggningar och på marknaden för att kontrollera att fisken har fångats på ett lagligt sätt. Tillsynssystemet tillämpas på all kommersiell fiskeverksamhet som bedrivs på unionens vatten och på sådan fiskeverksamhet som bedrivs av medlemsstaternas fiskefartyg på vatten utanför unionen. Tillsynssystemet tillämpas också på förädling och saluföring av fiskprodukter samt på vattenbruk. I fråga om den information som ges konsumenterna om fiskprodukterna gäller bestämmelserna även fiskeriprodukter som är fångade på insjöar eller som härstammar från tredjeländer.

2 Nuläge

2.1 Kommersiellt fiske och fiskhandel i Finland

Nuläget inom fiskerinäringen

I internationella jämförelser använder finländare fisk i stor utsträckning och efterfrågan på fisk har ökat i jämn takt. Fiskförädlingsindustrin och fiskhandeln har ökat kraftigt under hela den tid Finland har varit medlem av Europeiska unionen. Industrins och handelns verksamhet grundar sig emellertid allt mer på importerad fisk. Den inhemska fiskens andel av marknaden för livsmedelsfisk har minskat. De kommersiella fiskbestånd som fiskas i Finland är i gott skick och outnyttjade fiskresurser finns särskilt i kust- och insjöområdena.

Europeiska unionen fastställer varje år de största tillåtna fångstmängderna (TAC) för varje enskild medlemsstat inom det kommersiella havsfisket när det gäller fiskarter och fiskbestånd som omfattas av kvoter (På Östersjön: strömming, vassbuk, torsk och lax). Strömmingsbeståndet har särskilt i Bottenviken redan länge varit starkt. Även Finlands fångstkotov har ökat märkbart under de senaste

te åren. På grund av koncentration av ägandet har antalet högsjötrålare minskat med nästan hälften på tio år. Trots koncentration av ägandet och det minskade antalet fartyg har Finlands totala strömmingsfångst ökat under de senaste åren. Den ökade totala fångsten påverkas inte bara av ett rikligt fiskbestånd utan också av det faktum att de återstående högsjötrållarnas storlek har ökat, vilket har gjort det möjligt att fiska i allt sämre naturförhållanden.

I en arbetsrapport om fiskerinäringens bokslutsstatistik 2011, som Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet (VFFI) utarbetat (VFFI:s arbetsrapporter 16/2013), presenteras den ekonomiska situationen för finska fiskerinäringens företag inom olika fiskerinäringssektorer 2011. Sammanlagt 846 fungerande företag var föremål för utredningen år 2011. För att komma med i målgruppen skulle ett företag ha en omsättning på minst 10 340 euro.

Företagens totala omsättning uppgick till 727 miljoner euro och det sammanlagda för-

ädlingsvärdet till ca 130 miljoner euro. Av de olika sektorerna var fiskförädlingen den största i fråga om omsättning. Dess omsättning uppgick till ca 263 miljoner euro. Den reella ökningen från föregående år (2010) var 15 procent. Fiskpartihandelns omsättning var 253 miljoner euro, och den förblev på samma nivå jämfört med året innan. Vattenbruksföretagens omsättning var ca 60 miljoner euro, vilket innebär en minskning med 6 procent jämfört med 2010. Omsättningen för yrkesfisket på havsområdena och fångsternas värde ökade i betydande utsträckning i huvudsak på grund av att priset på strömming steg. Omsättningen för yrkesfisket på havsområdena var ca 33 miljoner euro år 2011. Enligt utredningen sysselsatte företagen sammanlagt 2 283 personer mätt i heltidsekvivalenta årsverken. Parti- och detaljhandelns andel av de sysselsatta var över 40 procent. Fiskförädlingen var den enskilda sektor som sysselsatte mest, nämligen 777 årsverken.

Tablå 1. Omsättningen och förädlingsvärdet inom fiskerinäringens sektorer samt antalet heltidsanställda inom fiskeriföretagen år 2011 (Källa: VFFI:s bokslutsstatistik över fiskerinäringen)

Ansvarsområde	Företag, (st.)	Personal, (heltidsanställda, årsverken)	Omsättning, (mn €)	Förädlingsvärde, (mn €)
Havsfiske	352	202	32,9	16,6
Vattenbruk	162	364	57,9	18,2
Fiskförädling	143	777	262,8	42,6
Fiskpartihandel	70	450	253,2	30,9
Fiskdetaljhandel	119	490	120,0	24,8
Sammanlagt	846	2283	726,8	133,1

Uppgifter om fiskefartyg och kommersiella fiskare

Bestämmelserna om Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik reglerar det kommersiella fisket på havsområdena. Endast fartyg som är registrerade för kommersiellt fiske får fiska för att sälja sina fångster. Bestämmelser om registrering av fiskefartyg som kompletterar unionens rättsakter har ut-

färdats i lagen om registrering av fiskefartyg och vattenbruksfartyg som används till havs (690/2010). Fartygen registreras i Finland i tre grupper:

- 1) fartyg med en total längd på mindre än 12 meter (kustfartyg),
- 2) fiskefartyg med en längd på minst 12 meter (högsjöfartyg), samt
- 3) vattenbruksfartyg.

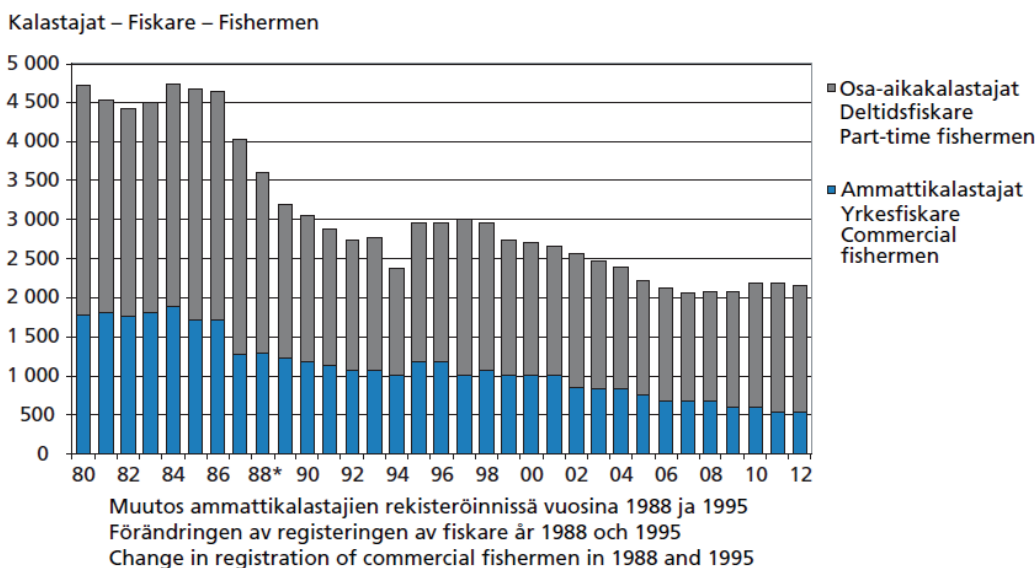
Fiskefartygen registreras vid närings-, trafik- och miljöcentralerna och Ålands landstingsregering. I registret fanns den 31 december 2013 sammanlagt 3 219 fiskefartyg, av vilka 76 var högsjöfartyg och 3 143 var kustfartyg med en längd på mindre än 12 meter (Källa: Centralregistret för fiskerinäringen). I aktivt bruk är ett avsevärt mindre antal fartyg. Av de fartyg med en längd på 10 meter eller mer som fanns i registret 2013 rapporterade 98 fartyg (37 procent) fångster, medan 165 fartyg inte lämnade in någon fångstdeklaration och förmodligen inte användes för fiske. I gruppen fiskefartyg med en längd på mindre än 10 meter lämnades fångstdeklarationer in av 1 221 fartyg, dvs. av 38 procent av de 2 934 fartyg som tillhörde gruppen.

Inom yrkesfisket har antalet näringsutövare minskat särskilt inom kustfisket på havsområdena. Denna utveckling kommer förmodligen att fortsätta på grund av aktörernas höga genomsnittsalder och den obefintliga rekryteringen till branschen. Antalet yrkesfiskare som under de senaste tio åren har registrerat

sig har minskat från ca 2 500 fiskare till nuvarande ca 2 150 fiskare.

Bestämmelserna om yrkesfiskare eller kommersiella fiskare har utfärdats endast genom nationella författningar, och de grundar sig inte på unionens lagstiftning. Unionens lagstiftning utgår från att det alltid är fråga om fångst från kommersiellt fiske när fångsten säljs. I unionens tillsynslagstiftning förbjuds uttryckligen saluföring av fångst från fritidsfiske.

I det register över yrkesfiskare som närings-, trafik- och miljöcentralen för fanns på havsområdet den 1 januari 2013 sammanlagt 562 av havsområdets yrkesfiskare i den s.k. 1. gruppen (fiskeriinkomsten > 30 % av den totala inkomsten), 97 fiskare i 2. gruppen (fiskeriinkomsten 15–30 %) och 1 499 fiskare i 3. gruppen (< 15 %), sammanlagt 2 158 fiskare. I registret över yrkesfiskare finns endast fysiska personer. Det är alltså inte något s.k. företagarregister. Fiskeriinkomsten kan också vara löneinkomst.

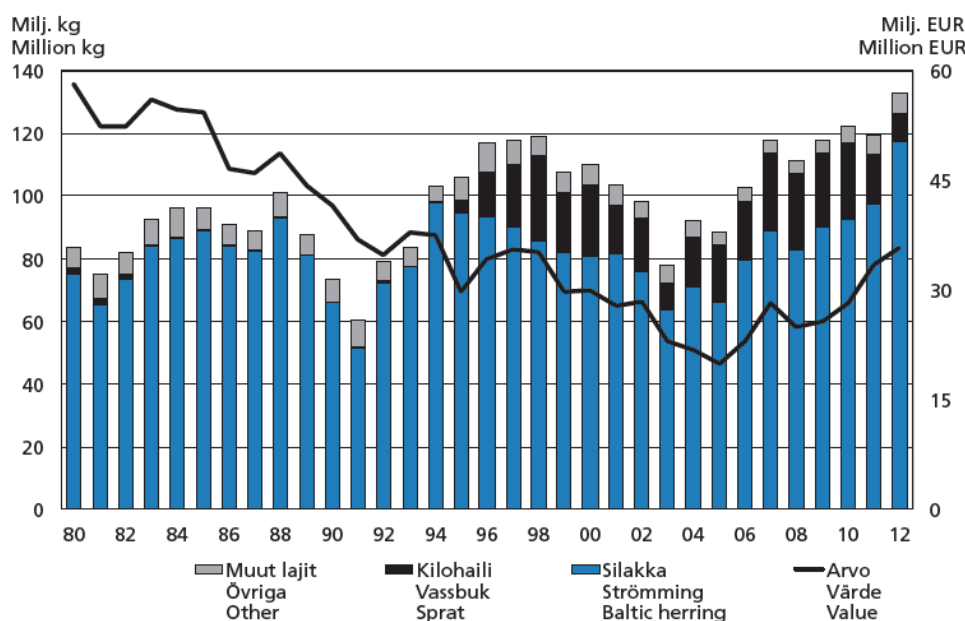

Figur 1. Antalet fiskare på havsområdena i registret över yrkesfiskare åren 1980-2012. (Källa: Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet)

År 2013 fiskade de fiskefartyg som seglade under finsk flagg ca 139 miljoner kilogram fisk. Fiskfångsten var den största under alla tider och ca 9 miljoner kilogram större än 2012. Det mesta av fångsten var strömming, och strömmingsfångsten uppgick 2013 till ca 121 miljoner kilogram. Strömmingsfångsten ökade från året innan med ca 5 miljoner kilogram. Strömmingsfångsten 2013 var den största någonsin. Strömmingsfångsten i Bottnhavet ökade 2012 från ca 92 miljoner kilogram till närmare 100 miljoner kilogram 2013. Vassbuk fiskades 2013 sammanlagt ca 11 miljoner kilogram och vassbuckfångsten ökade med ca 2 miljoner kilogram från året innan. Av de kvoterade fiskarterna kom följande största fångst efter strömming och vassbuk från torsk, dvs. ungefär en halv mil-

jon kilogram. Laxfångsten uppgick till ca 0,2 miljoner kilogram. Av de övriga arterna var abborrfångsten 0,78, braxenfångsten 0,85, sikfångsten 0,58 och gösfångsten 0,29 miljoner kilogram (Källa: Centralregistret för fiskerinäringen).

Enligt Vilt- och fiskeriforskningsinstitutets fångststatistik för yrkesfisket uppgick producentvärdet på den totala fångsten 2012 till 36 miljoner euro. Den ekonomiskt sett mest betydelsefulla fiskarten var strömmingen, vars fångstvärde uppgick till 23 miljoner euro. Övriga ekonomiskt sett betydelsefulla fångstarter var bl.a. sik (2,3 miljoner euro), gös (1,8 miljoner euro), torsk (1,8 miljoner euro), abborre (1,8 miljoner euro), vassbuk (1,5 miljoner euro) och lax (1,0 miljoner euro).

Figur 2. Fångsten från yrkesfisket på havsområdet och fångstens värde åren 1980-2012 korri- gerat med konsumentprisindex enligt prisnivån för 2012. (Källa: Vilt- och fiskeriforskningsin- stitutet)

År 2013 landades i Finland ca 105 miljoner kilogram av kvoterade arter. Antalet land- ningar i Finland har ökat jämfört med tidiga-

re år (96 miljoner kilogram 2012 och 72 mil- joner kilogram 2011).

Tablå 2. Landning av kvoterade arter i finska hamnar åren 2009–2013 (Källa: Centralregistret för fiskerinäringen, KAKE)

Arter	2009	2010	2011	2012	2013
Lax (st.)	48 713	27 642	30 513	45 549	35 757
Torsk (ton)	10,1	5,9	4,1	5,0	8,3
Strömming (mn kg)	73,3	71,5	65,8	92,3	99,4
Vassbuk (mn kg)	7,7	6,4	6,9	4,1	4,8

En del av fångsten på finska fartyg landas i de övriga EU-medlemsstaterna kring Östersjön (Sverige, Estland, Polen och Danmark). År 2013 landades inalles ca 29 miljoner kilo-

gram i de övriga länderna kring Östersjön. Landningen av fångster i övriga länder har minskat under de senaste åren.

Tablå 3. Landning av kvoterade arter i Östersjöstaternas hamnar åren 2009-2013 (Källa: Centralregistret för fiskerinäringen, KAKE)

Arter	2009	2010	2011	2012	2013
Lax (st.)	7 952	6 930	7 154	4 020	3
Torsk (mn kg)	0,7	0,9	0,9	1,7	0,4
Strömming (mn kg)	16,3	20,1	31,3	22,8	22,2
Vassbuk (mn kg)	15,5	17,9	8,9	4,8	6,2
Rödspätta (ton)	3,9	3,1	1,6	3,2	0,3

Landningsplatser för fångster

och vassbuk. Åren 2012 och 2013 landades över 1 miljon kilogram/år i dessa trålhamnar.

Det finns 11 trålhamnar längs den finska kusten som är av betydelse för strömming

Tablå 4. De största landningshamnarna för strömming och vassbuk i Finland åren 2012 och 2013 (Källa: Centralregistret för fiskerinäringen)

Hamn	NTM-central	Mn kg, 2012	Mn kg, 2013
Nystad	Egentliga Finland	29,9	34,4
Räfsö	Egentliga Finland	11,7	19,9
Kaskö	Österbotten	17,4	16,1
Tuomarainen	Egentliga Finland	8,9	7,4
Kasnäs	Egentliga Finland	6,4	5,8
Raumo	Egentliga Finland	6,9	3,0
Konikarvo (Rahja)	Kajanaland	3,6	3,0
Käldinge	Egentliga Finland	2,4	3,1
Laupunen	Egentliga Finland	2,3	3,0
Klobbskatt	Österbotten	1,3	3,2
Vasklot	Österbotten	1,0	1,1

År 2013 rapporterades på kustfiskeblanketter fångster på 8,4 miljoner kilogram (7,9 miljoner kilogram 2012), varav strömmingens andel var 4,9 miljoner kilogram och de

övriga arternas andel ca 3,5 miljoner kilogram. Fångsterna från kustfisket landades i 234 fiskehamnar och övriga landningsplatser.

Tablå 5. De tretton största landningshamnarna för andra arter (än trålares) åren 2012-2013 (Källa: Centralregistret för fiskerinäringen)

Hamn	NTM-central	Ton, 2012	Ton, 2013
Tuomarainen	Egentliga Finland	350	380
Hakkeenpää	Egentliga Finland	360	213
Riutunkari	Kajanaland	48	176
Laupunen	Egentliga Finland	<50	161
Ådö	Österbotten	152	147
Kuusinen, Kotka	Sydöstra Finland	197	146
Åminne	Österbotten	109	113
Humalkari	Egentliga Finland	<50	91
Nystad	Egentliga Finland	90	<50
Fjärdskär	Österbotten	67	73
Krooka	Egentliga Finland	<50	72
Sastmola	Egentliga Finland	56	<50
Marjaniemi	Kajanaland	54	27

Fiskköpare och fiskförädlare

De företag som i Finland köper och förädlar fisk är i huvudsak små och ofta verksamma inom många olika branscher. De flesta företagen är belägna i kustområdena. År 2013 gjorde sammanlagt 98 företag en anmälan om förstahandsuppköp, av dessa var 73 finska företag som köper upp fisk. I KAKE-datasystemets register för förstahandsuppköpare ingår inalles 376 aktörer, av vilka 25 är utländska. Utifrån anmälningarna om förstahandsuppköp hade företagen köpt sammanlagt 103 miljoner kilogram av de kvoterade arterna, varav företag inom verksamhetsområdena för närings-, trafik- och miljöcentralerna i Egentliga Finland och Österbotten hade köpt 100 miljoner kilogram. Av de köpta kvantiteterna var strömmingens andel 94, vassbukens 7,2, laxens 0,128 och torskens 0,016 miljoner kilogram.

Ungefär 70 % av den totala fiskproduktionen förädlas i västra Finland. På basis av anmälningarna om förstahandsuppköp 2013 anmälde 66 aktörer laxköp, 40 aktörer köp av

strömming och vassbuk och 4 aktörer torsk- köp. De största köparna av s.k. icke-kvoterade arter är förmodligen i stor utsträckning samma aktörer som de som köper lax. Närings-, trafik- och miljöcentralerna registrerade sammanlagt 5 611 anmälningar om förstahandsuppköp av fiskeriprodukter 2013 (5 472 anmälningar 2012), av vilka 4 694 var elektroniska anmälningar (en del var elektroniska anmälningar från utlandet).

2.2 Nationell lagstiftning om den gemensamma fiskeripolitiken

Fastän den lagstiftning som gäller unionens gemensamma fiskeripolitik har antagits genom förordningar, som är direkt tillämplig lagstiftning i medlemsstaterna, behöver medlemsstaterna likväl i de flesta fall nationellt utfärda bestämmelser som kompletterar förordningarna. De nationella grundlagarna avgör på vilken nivå de bestämmelser som behövs ska utfärdas. I Finland är tre lagar som kompletterar den EU-lagstiftning som gäller unionens gemensamma fiskeripolitik i kraft,

nämligen lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik (1139/1994), lagen om registrering av fiskarfartyg och vattenbruksfartyg som används till havs (690/2010) och lagen om den nationella förvaltningen av Europeiska fiskerifonden och om stöd till fiskerinäringen (1447/2006). Det finns två förordningar av statsrådet, den ena har utfärdats med stöd av lag 1447/2006 och den andra med stöd av lag 690/2010. Med stöd av lag 1139/1994 har ett tiotal förordningar av ministeriet utfärdats. Det stora antalet ministerieförordningar beror på att regleringen av det kommersiella fisket och administreringen av kvoterna på havsområdena har verkställts genom ministerieförordningar.

Bestämmelserna om tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken finns i lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik. Närings-, trafik- och miljöcentralerna har allmän behörighet inom sitt område att övervaka att bestämmelserna om den gemensamma fiskeripolitiken iakttas. Livsmedelssäkerhetsverket, Regionförvaltningsverken och de kommunala myndigheterna för livsmedelstillsyn övervakar att de skyldigheter som gäller konsumentinformationen enligt rådets förordning (EG) nr 104/2000 fullgörs.

I lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik finns en allmängiltig bestämmelse om de register som är nödvändiga för statistikföringen och för övervakningen av att den gemensamma fiskeripolitiken iakttas. I lagen finns även paragrafer som möjliggör tillgången till information som är nödvändig för övervakningen och som ger de personer och myndigheter som genomför övervakningen befogenheter att omhänderta sådana fångster som tagits och fiskeredskap som använts i strid med föreskrifterna. Även fiskeriövervakningsmyndigheten från en annan stat ges befogenhet att genomföra fiskeriövervakning på det sätt som anges i avtalet om genomförande av de bestämmelser i Förenta Nationernas havsrättskonvention av den 10 december 1982 som rör bevarande och förvaltning av gränsöverskridande och långvandrande fiskbestånd (FördrS 81/2003).

Påföljderna för gärningar som strider mot bestämmelserna om den gemensamma fiskeripolitiken bestäms i en straffprocess. I 7 § i lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik bestäms bötesstraff för brott mot den gemensamma fiskeripolitiken. I 1 punkten i paragrafen kriminaliseras bedrivande av fiske i strid med en uppställd fiskeribegränsning, bedrivande av yrkesfiske utan licens för specificerat fartyg eller obligatoriskt fisketillstånd eller överskridande av den tillåtna fångstmängden. I 2 punkten i paragrafen bestäms att förvaring av fångstredskap på fiskarfartyget i strid med bestämmelserna eller föreskrifterna och försummelse av plikten att föra en fartygsspecifik fiskeloggbok är straffbart. I 3 punkten i paragrafen bestäms att det är straffbart att försumma sin plikt att bistå vid övervakning eller lämna sådana upplysningar om sitt fiske, vattenbruk, sin fiskhandel, fisktransport eller fiskförädling eller stöd av offentliga medel som övervakningen förutsätter. I 4 punkten i paragrafen finns en ytterst omfattande straffbestämmelse som kriminaliserar alla andra sätt än de som anges i de föregående punkterna att underlåta att iakttas bestämmelserna om den gemensamma fiskeripolitiken eller bestämmelser som meddelats av myndighet med stöd av dem eller med stöd av lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik. Alla gärningsformer som avses i 7 § förutsätter uppsåt eller oaktsamhet av gärningsmannen.

I strafflagens (39/1889) 48 a kap. 2 § 1 mom. 3 punkt bestäms att det är ett straffbart fiskebrott att fiska med fiskeredskap eller fiskemetoder som är förbjudna eller under sådan tid fiske är förbjudet enligt de förordningar om Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik som utfärdats med stöd av artikel 37 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen eller enligt sådana beslut eller bestämmelser som meddelats med stöd av förordningarna. Gärningen är straffbar om den utförs uppsåtligt eller av grov oaktsamhet. Straffet för fiskebrott är böter eller fängelse i högst två år, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag. Försök till ett uppsåtligt brott är straffbart.

2.3 Lagstiftningen i Estland och Sverige

Estland har tagit in de bestämmelser som gäller det nationella genomförandet av rådets och kommissionens IUU- och kontrollförordningar i sin fiskelag (Kalapüügiseadus 27.9.1995). Enligt den estniska lagstiftningen svarar miljöministeriet för tillsynen över fisket. I praktiken utövas tillsynen av ett ämbetsverk med uppgift att inspektera miljöfrågor (Keskkonnainspektsioon) och av polisen. Detta ämbetsverk sköter centrumet för fiskekontrollns uppgifter. Straffen bestäms i en straffprocess, men administrativa tilläggspåföljder bestäms av polisen och ämbetsverket med uppgift att inspektera miljöfrågor. Straffet kan bestämmas både för juridiska och fysiska personer. Estland har ett system som påminner om våra dagsböter, och därför har man försökt beakta bestämmelserna i rådets IUU- och kontrollförordningar om straff som är bundet till fängstens värde genom bestämmelser som gäller ersättning för skada. Marknadpriset på fiskbeståndet har fastställts till skadegrund, och priset varierar mellan 1,30 och 96 euro. Ämbetsverket med uppgift att inspektera miljöfrågor ålägger prickar i enlighet med pricksystemet och för register över dem. Samma ämbetsverk för ett överträdelseregister.

Sverige har tagit in det nationella genomförandet av rådets och kommissionens IUU- och kontrollförordningar i fiskelagen (Fiskelag (1993:787)) och i en förordning som utfärdats med stöd av den (Förordning (1994:1716) om fisket, vattenbruket och fiskerinäringen) samt i havs- och vattenmyndighetens föreskrift FIFS 2004:25. För tillsynen över fisket svarar Havs- och vattenmyndigheten, som även ålägger administrativa påföljdsavgifter samt prickar enligt pricksystemet för fiskefartyg och deras befälhavare. Det administrativa påföljdssystemet gäller inte alla gärningar som strider mot den gemensamma fiskeripolitiken, utan en del av gärningarna behandlas i domstol i en straffprocess. I detta fall varierar straffen från böter till två års fängelsestraff. Havs- och vattenmyndigheten ålägger likväl prickar i en-

lighet med pricksystemet även i dessa fall. Ämbetsverket för ett överträdelseregister. De administrativa påföljderna varierar mellan 1 000 kronor och 30 000 kronor. Beloppet påverkas av hur allvarlig och betydelsefull den gärning som strider mot reglerna är samt längden på det använda fiskefartyget.

2.4 Bedömning av nuläget

2.4.1 Det huvudsakliga innehållet i den unionslagstiftning som gäller tillsynen över fisket och påföljderna

Genom unionens tillsynslagstiftning ålades medlemsstaterna nya förpliktelser och de tidigare fastställda förpliktelserna precisades. Unionens tillsynslagstiftning omfattar hundratals artiklar. Nedan presenteras i samlad form de mest betydande ändringarna av lagstiftningen.

Åtgärder för att säkerställa att bestämmelserna iaktas i medlemsstaterna

I artikel 89 i rådets kontrollförordning konstateras att medlemsstaterna ska se till att lämpliga åtgärder, inbegripet administrativa åtgärder eller straffrättsliga förfaranden i enlighet med nationell rätt, systematiskt vidtas mot fysiska eller juridiska personer som misstänks ha överträtt någon av bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken.

De rättsliga åtgärdernas och tillhörande sanktioners totala omfattning ska i enlighet med tillämpliga bestämmelser i nationell rätt beräknas så att de effektivt berövar de ansvariga det ekonomiska utbytet av den överträdelse de begått, utan att det påverkar deras legitima rätt att utöva sitt yrke. Sanktionerna ska även framkalla effekter som står i proportion till överträdelsens allvar och därmed effektivt avskräcka från ytterligare överträdelser av samma slag. Medlemsstaterna får tillämpa ett system där sanktionsavgifterna står i proportion till en juridisk persons omsättning eller den ekonomiska nytta som uppstod eller avsågs när överträdelsen begicks.

De behöriga myndigheterna i den medlemsstat som har jurisdiktion i händelse av överträdelse ska utan dröjsmål och i enlighet med förfarandena i nationell rätt underrätta

flaggmedlemsstaten, den medlemsstat där lagöverträdaren är medborgare eller andra medlemsstater som berörs av uppföljningen av de administrativa åtgärderna, om de straffrättsliga förfarandena eller andra åtgärder som vidtagits samt alla slutgiltiga avgöranden i samband med sådana överträdelser, inklusive antalet påförda prickar. Även de instanser ska underrättas som har till uppgift att bestämma prickar i enlighet med pricksystemet.

Allvarliga överträdelser

I rådets IUU-förordning finns bestämmelser om allvarliga överträdelser och de sanktioner som bestäms för dem. Bestämmelserna om sanktioner tillämpas på 1) allvarliga överträdelser som har begåtts på de medlemsstaters territorium för vilka fördraget gäller eller i de marina vatten som lyder under medlemsstaternas suveränitet eller jurisdiktion, med undantag för vatten som gränsar till de territorier och länder som nämns i bilaga II till fördraget, 2) allvarliga överträdelser som har begåtts av gemenskapens fiskefartyg eller av medborgare i medlemsstaterna, 3) allvarliga överträdelser som upptäckts inom territoriet eller i vatten i enlighet med punkt 1 i den här artikeln men som har begåtts på det fria havet eller inom ett tredjelands jurisdiktion och som är föremål för sanktioner i enlighet med artikel 11.4.

I artikel 42 i förordningen konstateras att allvarliga överträdelser är 1) de verksamheter som anses utgöra IUU-fiske enligt artikel 3; 2) affärsverksamhet i direkt samband med IUU-fiske, inklusive handel med eller import av fiskeriprodukter; 3) förfälskning av handlingar som avses i förordningen eller användning av sådana falska eller ogiltiga handlingar.

När det bestäms om sanktioner vid allvarliga överträdelser (artikel 44) ska medlemsstaterna se till att en fysisk person som har begått en allvarlig överträdelse eller en juridisk person som befunnits ansvarig för en allvarlig överträdelse kan bli föremål för effektiva, proportionella och avskräckande administrativa sanktioner. Medlemsstaterna ska tillämpa en högsta sanktion på minst fem gånger

värdet av de fiskeriprodukter som erhållits genom att begå den allvarliga överträdelser. Vid upprepade allvarliga överträdelser inom en period på fem år ska medlemsstaterna tillämpa en högsta sanktion på minst åtta gånger värdet av de fiskeriprodukter som erhållits genom att begå den allvarliga överträdelser. När dessa sanktioner tillämpas ska medlemsstaterna också beakta värdet av skadan på fiskeresurserna och den berörda marina miljön. Medlemsstaterna får också, eller som ett alternativ, tillämpa effektiva, proportionella och avskräckande straffrättsliga sanktioner.

Till de allvarliga överträdelserna i artikel 90 i rådets kontrollförordning fogades ytterligare 1) underlåtenhet att översända en landningsdeklaration eller avräkningsnota när fångsten har landats i en hamn i ett tredjeland, 2) manipulering av en motor så att effekten överstiger den maximala kontinuerliga maskinstyrkan enligt motorcertifikatet, 3) underlåtenhet att landa en art som omfattas av en kvot och som fångats under en fiskeinsats, förutsatt att en sådan landning inte strider mot de skyldigheter som fastställs i bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken, i fiskerier eller fiskezoner där dessa bestämmelser är tillämpliga.

Såväl i rådets IUU-förordning som i rådets kontrollförordning finns bestämmelser om omedelbara tillsynsåtgärder och kompletterande sanktioner. Med omedelbara tillsynsåtgärder avses åtgärder som syftar till att säkerställa att verksamhet som betraktas som överträdelse inte fortgår och att de behöriga myndigheterna kan slutföra utredning av överträdelser. Exempel på åtgärder av detta slag finns i artikel 43 i rådets IUU-förordning. Omedelbara tillsynsåtgärder är exempelvis omedelbart förbud mot fiskeriverksamhet, tillfälligt förbud mot förflyttning av fiskefartyg eller transportfordon och tillfälligt indragande av fisketillstånd, omdirigering av fiskefartyget till hamn, omdirigering av transportfordonet till annan plats för inspektion, krav på ekonomisk säkerhet samt beslagtagande av fiskeredskap, fångster eller fiskeriprodukter.

Enligt artikel 46 ska de rättsliga åtgärdernas och tillhörande sanktioners totala omfattning i enlighet med tillämpliga bestämmelser i nationell rätt beräknas så att de effektivt be-

rövar de ansvariga det ekonomiska utbytet av den överträdelse de begått, utan att det påverkar deras legitima rätt att utöva sitt yrke. Vid utredningen ska hänsyn även tas till de omedelbara tillsynsåtgärder som vidtas.

Pricksystem för allvarliga överträdelser

I rådets och kommissionens kontrollförordningar föreskrivs om det pricksystem som gäller för fiskelicensinnehavare och fiskefartygs befälhavare. Pricksystemet gäller inte fiskefartyg från tredjeländer, och för de allvarliga överträdelser som avses i artikel 90 i rådets kontrollförordning påförs inte prickar. I artikel 92 i rådets kontrollförordning och i artiklarna 125–133 i kommissionens kontrollförordning finns noggranna bestämmelser om det pricksystem som gäller för innehavare av fiskelicens, medan medlemsstaterna själva ska bestämma om det pricksystem som gäller för fiskefartygens befälhavare. I bilaga XXX i kommissionens kontrollförordning finns bestämmelser om antalet prickar som påförs innehavarna av en fiskelicens vid allvarliga överträdelser.

Den behöriga myndigheten i flaggstaten ska påföra innehavaren av en fiskelicens prickar, när en fysisk person har gjort sig skyldig till en allvarlig överträdelse av reglerna för den gemensamma fiskeripolitiken eller när en juridisk person anses vara ansvarig för en sådan överträdelse. Prickarna överförs till eventuella framtida innehavare av en fiskelicens för det aktuella fiskefartyget, om fartyget säljs, överläts eller på annat sätt byter ägare efter överträdelsen. Innehavaren av en fiskelicens har rätt att söka ändring i beslut i enlighet med den nationella lagstiftningen.

När det totala antalet prickar är eller överstiger 18 dras fiskelicensen automatiskt in tillfälligt för minst två månader, när antalet prickar är 36 dras fiskelicensen in för fyra månader, när antalet prickar är 54 dras fiskelicensen in för åtta månader och när det totala antalet prickar är 72 eller fler dras fiskelicensen in tillfälligt för ett år. Om innehavaren av en fiskelicens har totalt 90 prickar, dras licensinnehavarens fiskelicens automatiskt in permanent. Om man under en inspektion upptäcker att samma fysiska person eller ju-

ridiska person som är innehavare av en fiskelicens har gjort sig skyldig till två eller fler allvarliga överträdelser, ska den innehavare av en fiskelicens som avses i 1 punkten för varje allvarlig överträdelse påföras sammanlagt 12 prickar. Alla prickar som gäller en fiskelicens raderas, om innehavaren av fiskelicensen inte inom tre år efter datumet för den senaste allvarliga överträdelsen gör sig skyldig till ytterligare en allvarlig överträdelse.

Överträdelserregistret

Enligt artikel 93 i rådets kontrollförordning ska medlemsstaterna i ett nationellt register införa alla överträdelser av bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken som fartyg som för deras flagg eller deras medborgare gör sig skyldiga till, inklusive de sanktioner som har utdömts och det antal prickar som har påförts. Medlemsstaterna ska också i sitt nationella register över överträdelser införa överträdelser som fiskefartyg som för deras flagg eller deras medborgare gör sig skyldiga till och som blivit föremål för rättsliga åtgärder i en annan medlemsstat. Uppgifterna i de nationella överträdelserregistren ska endast lagras så länge som det är nödvändigt för tillämpningen av kontrollförordningen, dock alltid minst tre kalenderår med början det år som följer på året då informationen registrerades.

Fångstintygssystemet

Genom rådets och kommissionens IUU-förordningar infördes Europeiska unionens fångstintygssystem och bestämmelser utfärdades om olagligt, orapporterat och oreglerat fiske (IUU-fiske) och om sanktionerna för detta. När fiskeriprodukter importeras från tredjeländer till unionen ska produkterna åtföljas av ett fångstintyg, i vilket man konstaterar de fångster som produkterna har förädlats från, och att fångsterna har tagits i enlighet med de bevarande- och förvaltningsåtgärder som tillämpas på det område där fisket bedrivs. Fångstintyget godkänns av den behöriga myndigheten i den flaggstat som tagit fångsten. Om fångsterna förädlas någon annanstans än i flaggstaten, ska fiskeripro-

duktspartierna även åtföljas av ett intyg över processering, av vilket det ska framgå kvantiteterna för oförädlade och förädlade produkter och en bekräftelse av att produkterna härrör från en sådan fångst vars fångstintyg finns som bilaga till partiet. Intyget över processeringen utarbetas av förädlingsanläggningen och det godkänns av den behöriga myndigheten i förädlingslandet.

De behöriga myndigheterna i Europeiska unionens medlemsstater ska inspektera fångstintyget och vid behov den produkt som ska importeras. Om en produkt som importeras till unionen enligt rådets IUU-förordning ska åtföljas av ett noggrant ifyllt och godkänt fångstintyg, ska medlemsstaten vägra att importera produkten, om fångstintyg saknas eller om det är bristfälligt. I artikel 18 i rådets IUU-förordning finns noggranna bestämmelser om vägrad import och de utredningar som föregår detta. Om import av en fiskeriprodukt vägras med stöd av artikel 18, kan medlemsstaterna beslagta dessa fiskeriprodukter och destruera, förstöra eller sälja dem i enlighet med den nationella lagstiftningen. Inkomsterna från försäljningen kan användas för välgörenhetsändamål.

För att förbättra systemets funktionsduglighet har det mellan medlemsstaterna och mellan medlemsstaterna och kommissionen införts ett system för ömsesidigt bistånd, vars syfte är att underlätta utredningen av misstänkta överträdelser som gäller IUU-fiske och garantera att information utbyts mellan medlemsstaterna och kommissionen. Också fiskeriprodukter som exporteras från Europeiska unionen ska åtföljas av ett fångstintyg som är godkänt av den behöriga myndigheten i medlemsstaten, om det tredjeländ som produkterna exporteras till kräver detta.

Spårbarhet

När fångstintygssystemet fastställdes ansåg tredjeländerna att det var en olägenhet att systemet behandlar fiskeriprodukter som importeras från tredjeländer på ett olikvärdigt sätt i jämförelse med sådana fiskeriprodukter som rör sig inom unionen. Systemet ökar den administrativa bördan för tredjeländers fiskare, fiskförädlare och aktörer som bedriver export och import av fisk, och detta tenderar

att i Europeiska unionen höja priset på fiskeriprodukter som importeras från tredjeländer. För att balansera denna disproportion infördes genom rådets och kommissionens kontrollförordningar ett spårbarhetsystem för fiskeriprodukter som fångats och odlats i Europeiska unionen. Syftet med systemet är att säkerställa att varje fiskeriproduktsparti kan spåras till det fiskefartyg som har tagit fångsten. På detta sätt är det möjligt att övervaka att de fiskeriprodukter som finns på marknaden är fångade av sådana fiskare som enligt den gemensamma fiskeripolitiken och nationell lagstiftning har rätt att för saluföring fiska det aktuella fiskbeståndet och på det aktuella fångstområdet.

Fritidsfiske

Artikel 55 i rådets kontrollförordning ålägger medlemsstaterna att se till att fritidsfiske på deras territorier och i gemenskapens vatten bedrivs på ett sätt som överensstämmer med målen och bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken. Saluföring av fångster från fritidsfiske ska vara förbjuden.

Mätning av maskinstyrkan

Artikel 40 i rådets kontrollförordning ålägger medlemsstaterna att ansvara för certifieringen av maskinstyrkan och utfärdandet av motorcertifikat för gemenskapens fiskefartyg vars maskineffekt överstiger 120 kilowatt (kW), förutom fartyg som endast använder fasta redskap eller skrapredskap, hjälpfartyg och fartyg som endast används i vattenbruk. Medlemsstaternas behöriga myndigheter ska officiellt certifiera att en ny framdrivningsmotor, en utbytesframdrivningsmotor och en framdrivningsmotor som modifierats tekniskt i ett fiskefartyg inte kan utveckla större maximal kontinuerlig maskinstyrka än den som anges i motorcertifikatet. Ett sådant certifikat ska endast utfärdas om motorn inte kan utveckla större maximal kontinuerlig maskinstyrka än den angivna.

Medlemsstaternas behöriga myndigheter får överlåta certifieringen av maskinstyrkan till klassificeringssällskap eller andra aktörer som har den expertkunskap som krävs för att göra den tekniska kontrollen av maskinstyr-

kan. Dessa klassificeringssällskap eller andra aktörer ska endast certifiera att en framdrivningsmotor inte kan producera större effekt än den officiellt angivna. Aktörer i fiskeribranschen får inte använda en ny framdrivningsmotor, utbytesframdrivningsmotor eller en framdrivningsmotor som har modifierats tekniskt, om den berörda medlemsstaten inte har certifierat en sådan motor officiellt.

Effektivisering av tillsynen över fisket

Genom rådets och kommissionens kontrollförfordningar åläggs medlemsstaterna att utarbeta nationella planer för hur de kommer att organisera tillsynen över fisket, fisktransporterna och marknadsföringen av fisk. Kommissionen ska godkänna planerna. Planerna ska utarbetas på riskbaserad tillsyn. I syfte att effektivisera tillsynen åläggs medlemsstaterna att införa olika datasystem och register för uppgifter om fisketillsynen och rapporter från aktörerna. Genom inbördes korskontroller av systemen och registren upptäcks inkonsekvenser i rapporterna och uppgifterna. De som utövar tillsyn ska utreda inkonsekvenserna och vid behov inleda ett överträdelseförfarande. Införandet av datasystem är i väsentlig utsträckning förknippat med att rapporter som skickas per post ersätts med elektroniska rapporter.

Kommissionen övervakar att medlemsstaterna fullgör de förpliktelser som följer av medlemskapet vid tillsynen över fisket och att de har ett trovärdigt påföljdssystem i överensstämmelse med unionslagstiftningen. Medlemsstaterna har ålagts att vart femte år överlämna en utredning av tillämpningen av rådets kontrollförfordning. Dessutom har kommissionen eller den instans som kommissionen har utsett tillträde till nästan alla datasystem i medlemsstaterna. Kommissionen gör även kontrollbesök i medlemsstaterna. I samband med besöken utvärderar kommissionen medlemsstaternas verksamhet och förutsätter att medlemsstaterna korrigerar observerade brister. Hösten 2013 och våren 2014 gjorde kommissionen ett kontrollbesök i Finland avseende tillsynssystemet.

I rådets kontrollförfordning fastställs att kommissionen får besluta att helt eller delvis och under högst 18 månader tillfälligt avbry-

ta utbetalningarna av strukturstöd och finansiering av tillsynen, om effektiviteten av de finansierade åtgärderna påverkas eller sannolikt kommer att påverkas av bristande efterlevnad av bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken, särskilt när det gäller bevarande och förvaltning av fiskeresurser, anpassning av flottor och fiskerikontroll, den bristande efterlevnaden direkt kan tillskrivas den berörda medlemsstaten, och den bristande efterlevnaden kan leda till ett allvarligt hot mot bevarandet av levande akvatiska resurser eller mot effektiviteten hos gemenskapens kontroll- och tillsynssystem.

Kommissionen kan på grundval av den information den förfogar över och i tillämpliga fall efter att ha gått igenom den berörda medlemsstatens förklaringar dra slutsatsen att den berörda medlemsstaten inte har vidtagit tillräckliga åtgärder för att komma till rätta med situationen och inte är i stånd att göra det under den närmaste framtiden. Om den berörda medlemsstaten under den period då utbetalningarna tillfälligt avbryts fortfarande inte kan visa att den har vidtagit åtgärder för att säkerställa att de tillämpliga reglerna följs och upprätthålls i framtiden, eller att det inte finns någon allvarlig risk för att effektiviteten hos gemenskapens kontroll- och tillsynssystem i framtiden ska försvagas, får kommissionen låta det ekonomiska stöd för vilket utbetalningarna tillfälligt avbrutits dras in helt eller delvis.

2.4.2 Nationell lagstiftning

Förhållandet mellan den nationella lagstiftningen och unionens lagstiftning

Unionens tillsynslagstiftning är direkt tillämplig i medlemsstaterna. Det är emellertid nödvändigt att komplettera den med nationella författningar, för att det ska vara möjligt att tillämpa den helhet som Europeiska unionens lagstiftning tillsammans med den nationella lagstiftningen utgör. De nuvarande nationella bestämmelserna om tillsyn, påföljder och skyldigheter för aktörer inom fiskeribranschen är inte längre tillräckliga för att komplettera Europeiska unionens ändrade rättsakter. De är också till stora delar föråldrade i fråga om sitt innehåll, och de har ut-

färdats på fel författningsnivå. I de flesta fall räcker det emellertid med att utfärda bestämmelser om de behöriga myndigheterna och komplettera de bestämmelser som gäller myndigheternas befogenheter.

Påföljder

Behovet av omarbetade författningar är tydligast i den lagstiftning som gäller påföljder. Unionens lagstiftning förutsätter att påföljdsansvaret på ett heltäckande sätt utsträcks till juridiska personer, maximistraff som är bundna till fängstens värde och en möjlighet att ge straff som i fråga om sitt belopp är betydande. I det finska straffrättsliga straffsystemet omfattar möjligheten att bestämma om juridiska personers straffansvar endast de brott som finns i strafflagen. När det gäller systemet med dagsböter är det inte möjligt att binda storleken på böterna till fängstens värde. Gärningsbeskrivningarna för de allvarliga överträdelser som nämns i rådets IUU- och kontrollförfordningar motsvarar inte heller det sätt att skriva gärningsbeskrivningar som är vedertaget i vår strafflagstiftning. Det skulle vara ytterst svårt att ordna bestämmandet av prickar för allvarliga överträdelser i det straffrättsliga systemet.

De gärningsbeskrivningar som finns i 7 § i lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik är delvis desamma som gärningsbeskrivningarna för allvarliga överträdelser i rådets kontrollförfordning. Den omfattande kriminalisering av brott mot den gemensamma fiskeripolitiken som avses i 7 § 4 punkten är problematisk när man bedömer den exakta avgränsning som krävs av strafflagstiftningen. De gärningar som definieras i 48 a kap. 2 § 3 punkten i strafflagen är desamma som de som i rådets IUU-förfordning anges vara allvarliga överträdelser.

Bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser

I lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik motsvarar 10 § inte längre de krav som i grundlagen ställs på en bestämmelse om bemyndigande. Bestämmelserna om bemyndi-

gande ska formuleras noggrannare, och en del av de skyldigheter som fastställs genom ministerieförordningar ska flyttas till lagnivå eller fastställas genom förordning av statsrådet.

Myndigheternas uppgifter

I rådets IUU- och kontrollförfordningar fastställdes nya förpliktelser för medlemsstaterna, och bestämmelser ska utfärdas om den myndighet som ska fullgöra dessa förpliktelser. Att godkänna eller certifiera fångstintyg samt att bevilja intyg för en godkänd ekonomisk aktör (APEO-intyg) är förknippat med sådana myndighetsuppgifter vars skötsel kräver närmare bestämmelser. Det ska även utfärdas bestämmelser om tillsynen över spårbarhetsbestämmelserna och fiskefartygens maskinstyrka. Det ska utfärdas bestämmelser om den myndighet som svarar för verksamheten vid centrumet för fiskekontroll. Centrumet för fiskekontroll ska ha beredskap 24 timmar i dygnet varje dag. Rådets kontrollförfordning förutsätter också att det i medlemsstaterna finns utsedda myndigheter som är tillgängliga dygnet runt, om en myndighet i en medlemsstat behöver tillstånd att inspektera ett fiskefartyg från en annan medlemsstat inom Finlands ekonomiska zon.

Aktörernas skyldigheter

Kommissionen fäster särskild uppmärksamhet vid de system som stödjer medlemsstaternas uppföljning av fångsterna. I rådets och kommissionens kontrollförfordningar finns noggranna bestämmelser om anteckningar i fiskeloggboken och landningsdeklARATIONER för fiskefartyg med en längd på tio meter eller mer, men för fartyg med en längd på mindre än tio meter ska insamlandet av landningsuppgifter och iakttagandet av bestämmelserna om den gemensamma fiskeripolitiken ordnas nationellt antingen direkt genom bestämmelser om rapporteringskyldigheten på lagnivå eller genom bestämmelser om ett separat urvalsprogram.

Register och skydd av personuppgifter

Tillsynen över Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik grundar sig på rapporter av aktörer i branschen och på registrering av dessa rapporter i olika register. Registren innefattar personuppgifter enligt personuppgiftslagen (523/1999).

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

3.1 Målsättning

Målet med propositionen är att på ett så kostnadseffektivt sätt som möjligt med beaktande av Europeiska unionens förpliktelser som följer av medlemskapet och bestämmelserna i grundlagen nationellt genomföra den lagstiftning som gäller tillsynen över Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik och påföljderna och i synnerhet rådets och kommissionens IUU- och kontrollförordningar. Ett genomförande bidrar till att förbättra tillsynen över det kommersiella fisket och fiskhandeln, vilket kommer att säkerställa att hållbara verksamhetsmodeller för ett kommersiellt fiske iakttas. De hållbara verksamhetsmodellerna bidrar på ett positivt sätt till fiskbeståndens välbefinnande.

3.2 De viktigaste förslagen

3.2.1 Det administrativa påföljdssystemet

En ändring av påföljdssystemet och en precisering av lagstiftningen om tillsynen över den övriga nationella gemensamma fiskeripolitiken genomförs bäst genom att samla alla bestämmelser om detta i en och samma lag. Av punkt 2 ovan framgår det att genomförandet av Europeiska unionens tillsynslagstiftning förutsätter betydande ändringar av den nationella lagstiftningen. Förpliktelsen i EU-rättsakterna att utvidga påföljdssystemet att till alla delar även gälla juridiska personer förhindrar i praktiken att straff som grundas på brott används. I propositionen föreslås därför ett påföljdssystem som grundar sig på administrativa påföljder. Samtidigt upphävs både i strafflagen och i lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik den gemensamma fiskeripolitikens bestämmelser om straff

som grundas på brott. På detta sätt kan man undvika problem som hänför sig till ne bis in idem-förbudet när det gäller brott av detta slag.

Det ska inte längre vara möjligt att använda en blankostraffbestämmelse som den i 7 § 4 punkten i lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik, utan det ska föreskrivas så specificerat och noggrant som möjligt om varje straffbar gärning eller försummelse. Av iakttagandet av kravet på noggrann avgränsning följer att förteckningen över sådana gärningar som strider mot bestämmelserna blir lång, men i detta sammanhang bör det observeras att förteckningen över gärningar inte i sig ökar antalet lagstridiga och straffbara gärningar. Till det administrativa påföljdssystemet hör även det överträdelseregister som avses i rådets och kommissionens kontrollförordningar och som förs av påföljdsmyndigheten.

3.2.2 Tillsynsmyndigheter och deras befogenheter

Som tillsynsmyndigheter föreslås närings-, trafik- och miljöcentralerna, Gränsbevakningsväsendet, Trafiksäkerhetsverket samt de kommunala livsmedelstillsynsmyndigheterna och gränsveterinärerna som verkar under Livsmedelssäkerhetsverkets tillsyn. Närings-, trafik- och miljöcentralerna och Gränsbevakningsväsendet ska utöva tillsyn över fisket till havs. Livsmedelssäkerhetsverket ska övervaka spårbarheten och tillsynen över fullgörandet av de förpliktelser som gäller uppgifter som lämnas ut till konsumenterna, och Trafiksäkerhetsverket övervakar inom ramen för sin egen verksamhet iakttagandet av de bestämmelser som gäller maskinstyrkan. Påföljderna fastställs av Landsbyggsverket.

När de gärningar som strider mot den gemensamma fiskeripolitiken inte längre utgör brott gäller det att noggrannare än för närvarande bestämma om tillsynsmyndigheternas befogenheter. Polisens roll i ett administrativt påföljdssystem begränsas till handräckning.

Tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken har traditionellt försiggått till havs och ofta under svåra förhållanden. De som sköter tillsynen och övervakningen garanteras i uni-

onens tillsynslagstiftning omfattande befogenheter att utreda lagligheten i verksamheten trots att det inte finns några misstankar om sådan verksamhet som strider mot den gemensamma fiskeripolitiken. I den nationella lagen ska tas in tydliga bestämmelser om tillsynsmyndigheternas befogenheter. Enligt artikel 74 i rådets kontrollförordning ska tjänstemännen utföra sina uppgifter i enlighet med gemenskapsrätten. De ska genomföra inspektionerna på ett icke diskriminerande sätt till havs, i hamnar, under transporter, i beredningsanläggningar och under saluföringen av fiskeriprodukterna.

Tjänstemännen får granska alla relevanta områden, däck och utrymmen. De får också granska beredda eller icke beredda fångster, nät och andra redskap, utrustning, containrar och förpackningar som innehåller fisk eller fiskeriprodukter samt alla relevanta dokument eller elektroniska överföringar som de anser vara nödvändiga för att kontrollera att bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken iakttas. De får ställa frågor till personer som bedöms ha information om det som inspektionen gäller. Om det vid inspektionerna upptäcks gärningar som misstänks strida mot bestämmelserna om den gemensamma fiskeripolitiken, ska inspektörerna ha tillräckliga befogenheter att stoppa sådan verksamhet som strider mot bestämmelserna och trygga utredningen av överträdelserna.

3.2.3 Centrumet för fiskekontroll

I propositionen föreslås att Gränsbevakningsväsendet ska sköta de uppgifter som hör till det centrum för fiskekontroll som avses i artikel 9 i rådets kontrollförordning. Av karaktären hos verksamheten vid centrumet för fiskekontroll följer att det måste vara verksamt 24 timmar sju dagar i veckan. Gränsbevakningsväsendet har en jourtjänst dygnet runt på grund av sina övriga funktioner, och därför klarar Gränsbevakningsväsendet av att fullgöra de förpliktelser som hör till centrumet för fiskekontroll så kostnadseffektivt som möjligt i samband med redan existerande funktioner. Jord- och skogsbruksministeriet ska likväl svara för de data-system som behövs.

Enligt artikel 9 i rådets kontrollförordning ska medlemsstaterna inrätta och driva ett centrum för fiskerikontroll med uppgift att övervaka fiskeverksamheten och fiskeansträngningen. En medlemsstats centrum för fiskerikontroll ska övervaka de fiskefartyg som för dess flagg, oavsett i vilka vatten de verkar eller i vilken hamn de befinner sig, samt gemenskapens fiskefartyg som för andra medlemsstaters flagg och tredjeländers fiskefartyg som omfattas av ett satellitbaserat kontrollsystem för fartyg och som är verksamma i vatten som omfattas av denna medlemsstats överhöghet eller jurisdiktion. Varje flaggmedlemsstat ska utse de behöriga myndigheter som ska ansvara för deras centrum för fiskerikontroll och vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att dess centrum för fiskerikontroll har de personalresurser som krävs och är utrustat med datorutrustning och program som möjliggör automatisk databehandling och elektronisk dataöverföring. Medlemsstaterna ska se till att det finns förfaranden för säkerhetskopiering och återskapande av data i händelse av systemfel.

3.2.4 Regional tillämpning av lagen

De rättsakter som ska genomföras, Förenta Nationernas havsrättskonvention (FördrS 50/1996) och avtalet om genomförande av de bestämmelser i Förenta Nationernas havsrättskonvention av den 10 december 1982 som rör bevarande och förvaltning av gränsöverskridande och långvandrande fiskbestånd (FördrS 81/2003) förutsätter att fiskefartygets flaggstat har rätt och skyldighet att ingripa i verksamheten på ett fartyg som seglar under dess flagg även utanför flaggstatens territorialvatten och ekonomiska zon. Det föreslås därför en paragraf om detta i 1 kap. i lagen. I ovannämnda fördrag finns även bestämmelser om en kuststats rätt att ingripa i verksamheten på de fiskefartyg från andra länder som är verksamma i kuststatens ekonomiska zon.

Tillämpningsområdet för Europeiska unionens tillsynslagstiftning

I artikel 1 i rådets IUU-förordning konstateras att det system som upprättats för gemenskapen genom den aktuella förordningen ska gälla all IUU-fiskeverksamhet och all verksamhet i anslutning till denna som bedrivs på medlemsstaternas territorium där fördraget gäller eller i gemenskapens vatten, i marina vatten som omfattas av tredjelandsjurisdiktion eller överhöghet och på det fria havet. Kapitel IX om omedelbara tillsynsåtgärder, sanktioner och kompletterande sanktioner tillämpas på allvarliga överträdelser som gemenskapens fiskefartyg eller medlemsstaternas medborgare har gjort sig skyldiga till (oberoende av platsen). I artikel 2 i rådets kontrollförordning konstateras att förordningen ska tillämpas på all verksamhet som omfattas av den gemensamma fiskeripolitiken och bedrivs på medlemsstaternas territorier eller i gemenskapens vatten eller av gemenskapens fiskefartyg eller, utan att det påverkar flaggmedlemsstatens primära ansvar, av medlemsstaternas medborgare.

Sådana fortsatta åtgärder som hänför sig till överträdelser som upptäcks vid en inspektion hör enligt artikel 83.2 i rådets kontrollförordning i första hand till kustmedlemsstaten eller, om det gäller en inspektion utanför gemenskapens vatten, det berörda fiskefartygets flaggmedlemsstat. Enligt artikel 86 i förordningen får den medlemsstat på vars territorium eller i vars vatten en överträdelse har upptäckts överföra förfaranden i samband med denna överträdelse till de behöriga myndigheterna i flaggmedlemsstaten eller den medlemsstat där lagöverträdaren är medborgare. Förutsättningen är att den berörda medlemsstaten samtycker till överföringen och att överföringen ökar sannolikheten att nå det resultat där den som gjort sig skyldig till en allvarlig överträdelse berövas det ekonomiska utbytet av den överträdelse han eller hon begått. Dessa sanktioner ska även framkalla effekter som står i proportion till överträdelsens allvar och därmed effektivt avskräcka från ytterligare överträdelser av samma slag. Under samma premisser får flaggmedlemsstaten överföra förfaranden beträffande överträdelsen till de behöriga myndigheter i medlemsstaten som har utfört den inspektion under vilken överträdelsen upptäcktes. De fortsatta åtgärder beträffande

överträdelser som upptäckts av gemenskapens inspektörer ska vidtas i den medlemsstat där inspektionen har utförts eller överträdelsen i övrigt har upptäckts i vatten som faller under medlemsstatens överhöghet eller jurisdiktion, eller där överträdelsen har upptäckts på fartyg som seglar under denna medlemsstats flagg.

Förenta Nationernas havsrättskonvention

Med stöd av artikel 56 i Förenta Nationernas havsrättskonvention har kuststaten suveräna rättigheter i syfte att utforska och utnyttja, bevara och förvalta naturtillgångarna i sin ekonomiska zon. Detta gäller även de fiskbestånd som vid tidpunkten i fråga rör sig inom den ekonomiska zonen oberoende av om de tidvis avlägsnar sig till andra havsområden. Enligt artikel 62 i konventionen ska andra staters medborgare, som fiskar i den ekonomiska zonen, rätta sig efter beståndsbevarande åtgärder samt övriga villkor och bestämmelser i kuststatens lagar och andra författningar. Villkoren ska vara förenliga med konventionen och de kan bland annat avse genomförandeförfaranden. Enligt artikel 73 (1) "kan kuststaten vid utövande av sina suveräna rättigheter att utforska, nyttja, bevara och förvalta de levande tillgångarna i den ekonomiska zonen vidta sådana åtgärder, inbegripet prejning, inspektion, beslag och rättsligt förfarande, som kan bli nödvändiga för att säkerställa att de lagar och andra författningar som den antagit i enlighet med denna konvention iakttas". Enligt artikel 73 (3) "får kuststatens straffpåföljder för överträdelser av lagar och andra författningar rörande fisket i den ekonomiska zonen inte, i avsaknad av överenskommelser mellan berörda stater om motsatsen, omfatta fängelsestraff eller annan form av kroppsstraff".

De flaggstater som anges i artikel 94 i Förenta Nationernas havsrättskonvention (FördrS 50/1996) ska med avseende på administrativa, tekniska och sociala frågor utöva faktisk jurisdiktion och kontroll över fartyg som för dess flagg. Varje stat ska särskilt åta sig jurisdiktion enligt nationell rätt över varje fartyg som för dess flagg samt över dess befälhavare, övrigt befäl och manskap med avseende på administrativa, tekniska

och sociala frågor rörande fartyget. Artikeln gäller det öppna havet, men i artikel 58 (2) konstateras att artiklarna 88 till 115 och andra relevanta folkrättsliga regler äger tillämpning på den ekonomiska zonen, i den mån de inte är oförenliga med denna del.

I artiklarna 18 och 19 i avtalet om genomförande av de bestämmelser i Förenta Nationernas havsrättskonvention av den 10 december 1982 som rör bevarande och förvaltning av gränsöverskridande och långvandra-nde fiskbestånd (FördrS 81/2003) finns bestämmelser om flaggstatens befogenheter och skyldigheter. I artikel 18 (3) i avtalet ska en flaggstat bland annat säkerställa att fartyg som för dess flagg inte utför otillåtet fiske inom områden som står under andra staters nationella jurisdiktion. Enligt artikel 19 ska en stat säkerställa att de fartyg som för dess flagg följer underregionala och regionala åtgärder för bevarande och förvaltning av gränsöverskridande och långvandra-nde fiskbestånd. I detta syfte ska staten se till att iakttagandet av sådana åtgärder verkställs oaktat var överträdelser sker.

4 Propositionens konsekvenser

4.1 Ekonomiska konsekvenser

Konsekvenser för den offentliga ekonomin

Genom propositionen genomförs tillsynslagstiftningen om Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik så kostnadseffektivt som möjligt. När förslag läggs fram till att en viss myndighet ska sköta vissa uppgifter har synergi eftersträvat med de uppgifter som myndigheten redan sköter. De förpliktelser som uppställts för medlemsstaterna i rådets och kommissionens IUU- och kontrollförfordningar i syfte att effektivisera tillsynen ökar emellertid tillsynsmyndigheternas och Landsbygdsverkets uppgifter. Gränsbevakningsväsendet har bedömt att skötseln av de uppgifter som hör till centrumet för fiskekontroll inom Gränsbevakningsväsendets nuvarande jourssystem motsvarar ungefär 1 årsverke. Närings-, trafik- och miljöcentralerna torde behöva ca 2–4 personer främst för att jämna ut toppbelastningar inom fiskeritillsynen. Till Livsmedelssäkerhetsverkets upp-

gifter hör styrningen av tillsynen och tillsynen över livsmedels spårbarhet med stöd av livsmedelslagen (23/2006). Det är tänkt att tillsynen över spårbarheten i enlighet med den gemensamma fiskeripolitiken ska utföras samtidigt som den allmänna tillsynen över att bestämmelserna om livsmedels spårbarhet iakttas.

En övergång till ett administrativt påföljds-system innebär att utredningen av brott mot den gemensamma fiskeripolitiken samt beslutsförandet faller bort från polisens, åklagarens och domstolens uppgifter. Antalet uppgifter som faller bort är inte stort, eftersom uppskattningsvis i medeltal tio ärenden av detta slag har anhängiggjorts per år. Landsbygdsverkets arbetsmängd uppskattas dock öka med fler än tio påföljdsfall. Obalansen i antalet uppgifter som faller bort från en myndighet och flyttas över till en annan beror på att ett straffrättsligt förfarande är tungt när det gäller behandlingen av gärningar som till antalet är stort men som i fråga om graden av samhällelig klandervärdhet främst hänför sig till olika mindre försummelser av rapporteringsförfaranden. Tillsynen över att den gemensamma fiskeripolitiken iakttas grundar sig till sina centrala delar på aktörernas rapporter och register som bildas utifrån datainnehållet i rapporterna, och därför förväntas medlemsstaterna förhålla sig på det sätt som föreskrivs i unionens tillsynslagstiftning till försummade, bristfälliga eller försenade rapporter och bestämma påföljder för dem. När aktörerna får administrativa överträdelseavgifter antas de korrigera sitt beteende snabbt, och då minskar antalet ärenden som kommer till Landsbygdsverket för behandling. Antalet ärenden som ska behandlas uppskattas till en början vara 100–200 per år. Landsbygdsverkets extra arbete motsvarar uppskattningsvis ett årsverke. Det är svårt att uppskatta statens inkomster av de påföljds- och överträdelseavgifter som åläggs, eftersom man vet den genomsnittliga nivån på påföljderna först när påföljdsförfarandet har stabiliserat sig. I detta skede är det svårt att bedöma hur många besvär över Landsbygdsverkets beslut som årligen kommer att komma in till förvaltningsdomstolarna och högsta förvaltningsdomstolen för behandling.

Förpliktelserna att införa och utveckla datasystem och register kommer från Europeiska unionens tillsynslagstiftning. Tillsynslagstiftningen har tillämpats gradvis från och med 2010, vilket innebär att arbetet med att införa och utveckla system och register i huvudsak har påbörjats. Nya register är rapporterings- och tillståndsregistret samt överträdelse- och prickregistret. Dessutom förutsätter uppföljningen av tillsynshändelser och en heltäckande analys- och korsk kontroll av tillsynsuppgifterna att de nuvarande systemen utvecklas. Införandet och utvecklandet av datasystem och register uppskattas kosta cirka 1,2 miljoner euro under åren 2014–2017. Det uppskattas att andelen för fortsatt utveckling och drift i framtiden är tio procent av utvecklingskostnaderna på årsnivå. För kostnaderna för införandet och utvecklandet förväntas Europeiska unionen i efterskott betala ca 50–90 procent av de totala kostnaderna i stöd.

Det är inte möjligt att uppskatta stödet procentuellt, eftersom Europeiska unionen under tidigare år har använt varierande stödprocenter för att stödja tillsynsdatsystemen. Enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 508/2014 om Europeiska havs- och fiskerifonden och om upphävande av rådets förordningar (EG) nr 2328/2003, (EG) nr 861/2006, (EG) nr 1198/2006 och (EG) nr 791/2007 och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1255/2011 kan man för stödberättigande kostnader som beror på anskaffning och utveckling av IT-system som hör samman med fiskerikontrollen få 90 % retroaktivt stöd från Europeiska havs- och fiskerifonden. Förordningen tillämpas från och med den 1 januari 2014.

Ändringarna i propositionen görs inom ramen för rambesluten om statsfinanserna samt anslagen och antalet årsverken i statsbudgeterna.

Konsekvenser för privata aktörer i fiskeribranschen

De helt nya förpliktelser som har fastställts för aktörerna i rådets och kommissionens kontrollförordningar gällde spårbarheten och mätning av maskinstyrkan, medan förordningarna närmast till övriga delar preciserade redan gällande förpliktelser. Det system med

fångstintyg som avses i rådets IUU-förordning förde för dem som importerar fiskeriprodukter med sig en förpliktelse att ansöka om importtillstånd inte bara hos livsmedelsmyndigheterna utan också hos fiskerinäringensmyndigheterna. Konsekvenserna av själva lagförslaget är obetydliga för aktörerna i fiskeribranschen.

Det föreslås att skyldigheten för fiskefartyg med en längd på mindre än tio meter att rapportera fångster utvidgas till att gälla även andra kvoterade fiskarter än lax. En begränsning av skyldigheten att rapportera strömmings- och vassbuksfångster till fångster på över 50 kilogram gör emellertid förpliktelsen mindre betungande.

I propositionen ingår en förpliktelse att fångsten ska vägas inom 48 timmar från landningen. För att tidsfristen ska kunna iaktas krävs i vissa fall specialarrangemang mellan den som bedriver fiskeverksamheten och förstahandsuppköparen.

När kravet på spårbarhet i rådets och kommissionens kontrollförordningar ska uppfyllas kommer detta att öka kostnaderna för alla aktörer i fiskeribranschen. Heltäckande bestämmelser om spårbarhetsförpliktelsen finns emellertid i rådets och kommissionens kontrollförordningar, och därför begränsas behovet av nationell lagstiftning till bestämmelser om tillsynen över förpliktelsen och om påföljderna för försummelse av förpliktelsen.

Sådan certifiering av maskinstyrkan som utförs i samband med besiktning ingår i den normala besiktningsavgiften, men om en separat mätning av maskinstyrkan måste utföras på fartyget tas en separat avgift ut för den. Priset på Trafiksäkerhetsverkets besiktningsprestation är för närvarande 300 euro/timme. Mätningen av maskinstyrkan pågår i många timmar. Klassificeringssällskap och godkända verksamhetsutövare kan för uppdrag av detta slag ta ut ett pris som avviker från det ovan nämnda. Rådets och kommissionens kontrollförordningar ålägger medlemsstaternas behöriga myndigheter att beordra fiskefartygets licensinnehavare att låta mäta maskinstyrkan på sitt fartyg, om det finns grundad anledning att misstänka att maskinstyrkan inte motsvarar den anteckning om maskinstyrka som finns i fiskelicensen.

De övriga medlemsstaterna har uppskattat att priset på en mätning är 1 500–2 000 euro.

Ändringen av påföljdssystemet förväntas effektivisera iakttagandet av bestämmelserna om den gemensamma fiskeripolitiken bland aktörerna. En lägre tröskel för att ingripa i missbruk än vad som nu är fallet och en möjlighet att bestämma betydligt större påföljder mätt i pengar kommer att öka den ekonomiska bördan för de aktörer som inte iakttar bestämmelserna om den gemensamma fiskeripolitiken.

4.2 Konsekvenser för myndigheternas verksamhet

När det gäller tillsynen över fisket eftersträvar man med propositionen att förtydliga Gränsbevakningsväsendets ställning som övervakare av att den gemensamma fiskeripolitiken iakttas till havs. I lagen om verkställighet av Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik nämns Gränsbevakningsväsendet inte, men i lagen om fiske (286/1982) nämns Gränsbevakningsväsendet som fisketillsynsmyndighet. Gränsbevakningsväsendet har emellertid i praktiken också övervakat att bestämmelserna om den gemensamma fiskeripolitiken iakttas, och därmed är endast centrumet för fiskekontrollens uppgifter nya för Gränsbevakningsväsendet.

Europeiska kommissionen anser att ordnandet av spårbarheten för fiskprodukter är en prioritet för den gemensamma fiskeripolitiken. Livsmedelssäkerhetsverket, regionförvaltningsverken och kommunerna ordnar redan övervakning av spårbarheten när det gäller annan lagstiftning och andra livsmedel. Övervakningen av att bestämmelserna om spårbarhet och konsumentinformation i den gemensamma fiskeripolitiken följs ökar inte deras uppgifter i någon betydande mån.

Det föreslås att Trafiksäkerhetsverket får uppgifter som gäller certifiering av fiskefartygs maskinstyrka och bemyndigande av privata aktörer att mäta maskinstyrkan. Rådets kontrollförordning förutsätter att den behöriga myndigheten i en medlemsstat antingen utför mätningen av maskinstyrkan själv eller bemyndigar en erkänd privat aktör att utföra mätningen. Trafiksäkerhetsverket anses vara den av alla myndigheter i Finland som besit-

ter den bästa sakkunskapen när det gäller att certifiera maskinstyrkan och utöva tillsyn över privata aktörer som bemyndigats att mäta maskinstyrkan. Uppgiften är ny för Trafiksäkerhetsverket.

Det finns för närvarande 15 närings-, trafik- och miljöcentraler i Finland. I praktiken har endast närings-, trafik- och miljöcentralerna vid kusten övervakat att den gemensamma fiskeripolitiken iakttas. I fråga om de uppgifter som närings-, trafik- och miljöcentralerna ska sköta är avsikten att utse den behöriga NTM-centralen genom statsrådets förordning om närings-, trafik- och miljöcentralerna (906/2012). Den uppgift som påföljdsmyndighet som föreslås för Landsbygdsverket är ny, men verket besitter det väsentliga kunnande som behövs för att sköta uppgiften. För förvaltningsdomstolarna är uppgiften ny i fråga om typen av ärenden som ska behandlas.

Nya uppgifter för den förvaltning som bildas av jord- och skogsbruksministeriets förvaltningsområde och Gränsbevakningsväsendet uppkommer i synnerhet av införandet och driften av register som ingår i tillsynsdatasystemet, av pricksystem som gäller överträdelser och av påföljdsregistret. Vid verkställigheten strävar man efter att utnyttja elektroniska datasystem i så stor utsträckning som möjligt.

4.3 Konsekvenser för miljön

Genom omarbetningen av tillsyns- och påföljdsbestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken eftersträvade man att trygga en hållbar användning av de akvatiska resurserna. Genom nationella genomförandebestämmelser strävar man mot samma mål. Den föreslagna lagen effektiviserar tillsynen över att den gemensamma fiskeripolitiken iakttas och upprättar ett tydligt påföljdssystem för överträdelser. I rådets och kommissionens kontrollförordningar ingår en skyldighet till heltäckande analysering och korskontroll av tillgängliga uppgifter. Dessa förpliktelser effektiviserar tillsynen. En effektivare tillsyn och ett hot om sanktioner tenderar att allt bättre säkerställa att de hållbara verksamhetsmodellerna för kommersiellt fiske iakttas, vilket i praktiken innebär att fisk-

bestånden används på ett allt hållbarare sätt. De bemyndiganden att utfärda förordning som ingår i propositionen gör det möjligt att vid behov göra ändringar med snabba effekter i regleringen av det kommersiella fisket i syfte att bevara och sköta fiskbestånden.

4.4 Samhälleliga konsekvenser

Bestämmelserna om unionens gemensamma fiskeripolitik är omfattande och till många delar mycket detaljerade. Medlemsstaternas stora utmaning är att få medborgarna och aktörerna i branschen att förstå och godta den nödvändiga regleringen, för att målsättningen för den gemensamma fiskeripolitiken ska kunna nås. Till målen för den gemensamma fiskeripolitiken hör enligt parlamentets och rådets förordning om den gemensamma fiskeripolitiken bland annat att säkerställa att fiske- och vattenbruksverksamheterna är miljömässigt hållbara på lång sikt, att fiskefartygen är ekonomiskt lönsamma utan att de marina levande resurserna nyttjas för mycket och att fiskeverksamhetens negativa inverkan på de marina ekosystemen minimeras.

Syftet med den föreslagna lagen är att effektivisera tillsynen över att den gemensamma fiskeripolitiken iaktas i fängstens hela värdekedja så kostnadseffektivt som möjligt. Genom administrativa påföljder efterstär man att sänka tröskeln för ingripande i överträdelser och att erbjuda smidigare modeller för att ålägga och mäta ut avgifter av straffkaraktär. Förhoppningen är att ändringen av påföljdssystemet ska öka högaktningen av de bestämmelser som gäller den gemensamma fiskeripolitiken bland aktörerna, eftersom det blir möjligt att snabbare och effektivare ingripa i överträdelser. När påföljdsförfarandet koncentreras till en enda myndighet garanteras i allt större utsträckning en sakkunnig utredning och undersökning av överträdelser samt att en enhetlig och konsekvent linje följs när överträdelse- och påföljdsavgifterna bestäms.

Förslaget uppskattas inte få några väsentliga konsekvenser för verksamhetsbetingelserna för det kommersiella fisket och fiskerinäringsens värdekedja eller för sysselsättningen.

5 Beredningen av propositionen

5.1 Beredningsskeden och beredningsmaterial

Jord- och skogsbruksministeriet tillsatte den 18 oktober 2011 en arbetsgrupp som fick till uppgift att utarbeta ett förslag till en regeringsproposition för det nationella genomförandet av lagstiftningen om tillsynen över att Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik iaktas och om påföljderna. Det ansågs nödvändigt att en arbetsgrupp tillsätts, eftersom bestämmelserna om påföljder i rådets och kommissionens IUU- och kontrollförordningar betraktades som svåra att passa in i Finlands straffrättsliga straffsystem. Strafflagen hör till justitieministeriets behörighet. I Finland finns det inte någon allmän lagstiftning om administrativa påföljder, och ministeriet var inte villigt att börja bereda ett omfattande påföljdssystem som grundar sig på administrativa påföljder utan att i beredningen ta med företrädare för justitieministeriet och förvaltningsområden som anknuter till tillsynen över att den gemensamma fiskeripolitiken iaktas. I arbetsgruppen ingick företrädare för utrikesministeriet, justitieministeriet, inrikesministeriet, finansministeriet, miljöministeriet, jord- och skogsbruksministeriet, Gränsbevakningsväsendet och Trafiksäkerhetsverket. Senare kompletterades arbetsgruppen ännu med företrädare för Livsmedels säkerhetsverket, Landsbygdsverket och närings-, trafik- och miljöcentralen i Egentliga Finland. Arbetsgruppens ordförande kom från jord- och skogsbruksministeriet. Ordföranden skötte även uppgiften som sekreterare.

Arbetsgruppen utarbetade ett utkast till lagens paragrafer och beredningen fortsatte vid jord- och skogsbruksministeriet som tjänsteuppdrag. Jord- och skogsbruksministeriet hörde på hösten 2013 företrädare för Centralförbundet för fiskerihushållning, Finlands Yrkesfiskarförbund r.f. och Suomen Kalakauppiaaliitto-Finlands Fiskhandlarförbund ry. Till samrådsmötena hade också kallats Finlands Fiskodlarförbund rf, Livsmedelsindustriförbundet rf, Pro Fisk rf, Suomen Sisävesiammattikalastajat ry, Finlands Dagligvaru-

handel rf, WWF Finland och Finlands naturskyddsförbund rf.

De unionsrättsakter som ligger till grund för lagförslaget har under beredningen av propositionen ändrats och i unionens beslutande organ är för närvarande lagstiftningsprojekt under arbete, och när dessa har slutförts måste även den nationella genomförandelagen ändras.

5.2 Remissyttranden och hur de har beaktats

Jord- och skogsbruksministeriet sände propositionsutkastet på remiss till justitieministeriet, utrikesministeriet, finansministeriet, miljöministeriet, arbets- och näringsministeriet, inrikesministeriet, kommunikationsministeriet, högsta förvaltningsdomstolen, Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet, Finlands miljöcentral, Livsmedelssäkerhetsverket, Landsbygdsverket, Gränsbevakningsväsendet, närings-, trafik- och miljöcentralerna, regionförvaltningsverken, Forststyrelsen, Landskapsförbunden, Rättsregistercentralen, Dataombudsmannens byrå, Livsmedelsindustriförbundet rf, Maa- ja metsätaloustuottajain keskusliitto MTK ry, Svenska Lantbruksproducenternas centralförbund SLC rf, Centralförbundet för Fiskerihushållning rf, Finlands naturskyddsförbund rf, Suomen Ammattikalastajaliitto SAKL - Finlands Yrkesfiskarförbund FYFF ry, Suomen Kalakauppiasliitto - Finlands Fiskhandlarförbund ry, Finlands Fiskodlarförbund rf, Finlands Fritidsfiskares Centralorganisation rf, Suomen Sisävesiammattikalastajat ry, Finlands Fiskeguide gille rf, Finska kustens fiskeövervakare rf, Pro Fisk rf, Natur och Miljö rf, WWF Finland, Sametinget, Trafiksäkerhetsverket, Ålands landskapsregering, Finlands Dagligvaruhandel rf, Utrikeshandelns Agentförbund rf, Finlands Speditörförbund rf samt livsmedelsavdelningen och förvaltnings- och planeringsavdelningen vid jord- och skogsbruksministeriet. Sammanlagt 29 remissvar lämnades in till jord- och skogsbruksministeriet.

Justitieministeriet fäste uppmärksamhet vid propositionens bestämmelser om delegering av en myndighetsuppgift till en privat aktör och föreslog i fråga om det några preciseringar som lades till vid den fortsatta bered-

ningen av propositionen i samarbete med Trafiksäkerhetsverket. På justitieministeriets förslag kompletterades också paragraferna om användning och överlåtande av registeruppgifter, och paragraferna om bemyndigande att utfärda förordning i 6 kap. utvecklades. I dataombudsmannens svar underströks också skyddet av personuppgifter som en del av det skydd för privatlivet som det föreskrivs om i grundlagen. Justitieministeriet föreslog att det i lagförslaget ska tas in en bestämmelse enligt vilken sökande av ändring i beslut som fattas av ett ministerium och som kan jämföras med vanliga förvaltningsbeslut i första hand ska riktas till förvaltningsdomstolen. Till denna del ändrades propositionen inte, utan man väntar på vad som följer av regeringens proposition till riksdagen om översyn av bestämmelserna om ändringssökande i vissa förvaltningsärenden, som är under beredning. Justitieministeriets övriga förslag till mindre ändringar beaktades.

Rättsregistercentralen ansåg att det är bra att verkställigheten av överträdelseavgifter och påföljdsavgifter sker i den ordning som föreskrivs i lagen om verkställighet av böter. På förslag av Rättsregistercentralen precisades lagförslaget så att överträdelseavgifterna och påföljdsavgifterna verkställs när det avgörande genom vilket påföljden i fråga har ålagts har vunnit laga kraft. Tidsfristen för verkställigheten ändrades så att den räknas från den dag då det lagkraftvunna beslutet har meddelats. På Rättsregistercentralens förslag fogades till motiveringen också omnämnanden om att låta bli att ta ut dröjsmålsränta och om att vissa anmälningar till Landsbygdsverket kan göras manuellt.

Inrikesministeriet och Gränsbevakningsväsendet fäste uppmärksamhet vid att det bör framgå av lagförslaget att Gränsbevakningsväsendet sköter de uppgifter som hör till centrumet för fiskekontroll och att jord- och skogsbruksministeriet ansvarar för verksamheten. En precisering i frågan har gjorts i propositionstexten. I övrigt understödde Gränsbevakningsväsendet innehållet i propositionen. Inrikesministeriet och Gränsbevakningsväsendet ville att det i propositionens avsnitt om ekonomiska konsekvenser ska preciseras att skötseln av uppgifterna för

centrumet för fiskekontroll gör att det behövs ungefär ett årsverke till.

Miljöministeriet ansåg att lagförslaget är nödvändigt för att fullgörandet av den gemensamma fiskeripolitikens skyldigheter ska kunna effektiveras och ett hållbarare utnyttjande av fiskstammarna i det kommersiella fisket därmed säkerställas. Finansministeriet konstaterade att de uppgifter och behövliga resurser som gäller bl.a. tillsynen och inrättandet och utvecklingen av datasystem och register och som ingår i propositionen bör skötas inom ramen för rambeslutet om statsfinanserna och de anslag och årsverken som ingår i statsbudgeten.

Landsbygdsverket och Livsmedelssäkerhetsverket uttryckte sin oro över hur deras resurser ska räcka till för skötseln av de föreslagna uppgifterna. Livsmedelssäkerhetsverket föreslog att man överväger att begränsa tillsynssystemet så att det gäller endast början av fiskeriproduktkedjan, dvs. tillsyn av fiskefartyg ända till det så kallade landningskedjet, och att livsmedelsmyndigheterna därifrån och framåt i kedjan sköter tillsynen över att de krav som finns i lagstiftningen om fiskeripolitiken följs genom fullständig tillämpning av de tvångsmedel och påföljder som det föreskrivs om i livsmedelslagen. Enligt Livsmedelssäkerhetsverket kan den lösning som presenteras i propositionsutkastet i värsta fall leda till att lagstiftningens krav på livsmedelssäkerhet försummas, om den gemensamma fiskeripolitikens krav med hot om påföljder prioriteras framom livsmedelssäkerheten. Livsmedelssäkerhetsverket misstänkte att den höga nivån på de sanktionsavgifter som föreslogs i propositionsutkastet också bidrar till att påverka aktörernas attityder till skada för livsmedelssäkerheten, eftersom de bötesstraff som döms ut för livsmedelsöverträdelser som äventyrar livsmedelssäkerheten eller för hälsobrott är betydligt lägre än de som planeras för fiskerilagstiftningen.

Vid sidan av det kommersiella havsfisket täcker den gemensamma fiskeripolitiken transport, lagring, beredning och saluföring av fisk. Europeiska kommissionen följer för närvarande särskilt noggrant upp verkställigheten av förordningshelheten om övervakning av den gemensamma fiskeripolitiken i

medlemsländerna. Övervakningen av fiskeriprodukternas spårbarhet och övervakning av efterlevnaden av bestämmelserna om konsumentinformation om fiskeriprodukter hör till kommissionens prioriteringar när det gäller uppföljningen. Uppföljningen kommer troligen att effektiveras under 2015 då den gemensamma fiskeripolitikens bestämmelser börjar tillämpas i sin helhet.

Den huvudsakliga orsaken till förslaget att ett påföljdssystem som grundar sig på administrativa påföljder ska införas för den gemensamma fiskeripolitiken är att de nuvarande brottsbaserade straffen inte kan utsträckas till att gälla juridiska personer, och dagsbotssystemet möjliggör inte i samtliga fall tillräckligt stränga bötesstraff. Kommissionen har understrukt båda dessa faktorer vid sina kontroller i medlemsstaterna. Jord- och skogsbruksministeriet förstår Livsmedelssäkerhetsverkets oro för att påföljderna enligt den gemensamma fiskeripolitiken och livsmedelslagen är på olika nivå, men med hänvisning till det som ovan anförts anser ministeriet inte att det är möjligt att skilja behandlingen av fiskprodukter efter att de har landats från det föreslagna påföljdssystemet. I detta sammanhang bör också noteras att enligt livsmedelslagens straffsystem kan inte juridiska personer åläggas bötesstraff.

Livsmedelssäkerhetsverket fäste i sitt utlåtande också uppmärksamhet vid att jord- och skogsbruksministeriet enligt propositionsutkastet fastställer vissa planer i anslutning till kontrollen (48 §). Livsmedelssäkerhetsverket framförde sin oro över vilket förhållande är mellan dessa planer och de kommunala tillsynsplanerna. Unionens förordningar förutsätter att de planer som nämns i paragrafen görs och att de sänds till kommissionen. Planerna utarbetas i samarbete med tillsynsmyndigheterna, och de omfattar hela landet. På grund av den geografiska täckningen är de inte särskilt exakta. Jord- och skogsbruksministeriet svarar i Finland för verkställigheten av den gemensamma fiskeripolitiken, så det bör fastställa de kontrollprogram och kontrollplaner som hör till verkställigheten och som unionen kräver.

Landsbygdsverket föreslog i sitt utlåtande att man skulle kunna överväga att de beslut som det föreskrivs om i 70 § ska kunna del-

ges som vanligt brev. Enligt förvaltningslagen ska en delgivning ske bevisligen, om den gäller ett förpliktigande beslut där tidsfristen för ändringsökande eller någon annan tidsfrist som påverkar mottagarens rätt börjar räknas från delgivningen av beslutet. Efter som de påföljder som åläggs för överträdelser och allvarliga överträdelser kan vara kännbara eller i övrigt av väsentlig betydelse för aktörens näringsverksamhet, anses det inte vara ändamålsenligt att föreslå något undantag från förvaltningslagens grundregel om delgivning.

Landsbygdsverket, Närings-, trafik- och miljöcentralen i Österbotten och Närings-, trafik- och miljöcentralen i Egentliga Finland föreslog att det i propositionen tas med en bestämmelse som gör det möjligt för tillsynsmyndigheten att låta bli att anmäla till Landsbygdsverket om sådana små försummelser som är uppenbart oavsiktliga och ringa. Som exempel på sådana försummelser nämndes att låta bli att fylla i fångstrutan eller maskstorleken på ett fiskeredskap, att inte följa den 48 timmars tidsfrist som föreskrivits för anmälan eller att för sent lämna in en anmälan om att en aktör inte har fiskat under en referensmånad.

Vid övergång till det föreslagna påföljdssystemet har tillsynsmyndigheterna fortfarande enligt förvaltningslagen en utredningsskyldighet i fråga om sina observationer och de anmälningar som inkommit till dem. Tillsynstjänstemännen har enligt tradition tagit kontakt med den som skickat in anmälan och bett om kompletteringar när en bristfällig anmälan har lämnats in. Vid övergång till ett administrativt påföljdssystem kommer denna praxis också utan någon bestämmelse om saken att fortsätta i enskilda fall, men om en aktörs anmälningar ständigt eller trots kontakt med denne är bristfälliga, hindrar inte tillsynsmyndighetens utredningsskyldighet att en behörig anmälan om ärendet görs till påföljdsmyndigheten. I fråga om anmälningar som inkommit för sent ska tillsynsmyndigheten kontrollera om förseningen t.ex. beror på postgången eller, om det gäller en elektronisk anmälan, på att myndigheternas eget datasystem inte har fungerat innan en anmälan om ärendet görs till Landsbygdsverket. De flesta av tidsfristerna för aktörer-

nas anmälningar bestäms i Europeiska unionens förordningar, och medlemsstaterna har inte möjlighet att avvika från dessa.

I lagförslaget ingår en möjlighet för Landsbygdsverket att låta bli att ålägga överträdelseavgift, om gärningen eller försummelsen som helhet betraktad är obetydlig och om den inte upprepas, och om åläggande av överträdelseavgift bör betraktas som uppenbart oskäligt med beaktande av vilka förhållanden som var rådande när gärningen begicks samt gärningsmannens ekonomiska ställning (54 §). I 51 § föreslås dessutom en möjlighet för Landsbygdsverket att i fråga om vissa gärningar bedöma en allvarlig överträdelse som en överträdelse, om gärningen med beaktande av omständigheterna och följderna av gärningen är obetydlig, och om ekonomisk vinning inte är syftet med gärningen. I lagförslaget har man medvetet velat koncentrera den egentliga prövningsrätten till en enda myndighet för att en jämlik behandling av aktörerna ska kunna säkerställas så bra som möjligt.

Närings-, trafik- och miljöcentralen i Österbotten och Närings-, trafik- och miljöcentralen i Egentliga Finland föreslog i sitt utlåtande att det för de överträdelser som anges i 49 § 5, 20, 22–24 och 26–27 punkten ska föreskrivas en lindrigare avgiftsskala i enlighet med 50 § 1 mom. Vid beredningen av propositionen beaktades de ifrågavarande gärningarna eller underlåtelseernas betydelse t.ex. inom kvotövervakningen och tillsynen. Gärningarna och underlåtelseerna i fråga bl.a. försvagar kvotövervakningens riktighet och möjligheten till jämförelse mellan fångstdeklarationer och avräkningsnotor. Det är fråga om verksamhet som strider mot de grundläggande bestämmelserna. Om de gärningar som strider mot den gemensamma fiskeripolitiken värderas, är deras betydelse på unionsnivå inte liten. Därför ändrades propositionen inte till denna del.

På förslag av Närings-, trafik- och miljöcentralen i Österbotten kompletterades 21 § så att också vassbuksfångster under 50 kilogram kan anmälas månadsvis.

Närings-, trafik- och miljöcentralen i Egentliga Finland och Centralförbundet för Fiskerihushållning påpekade att försäkringsstöd inte borde förvägras, om sökanden en-

dast har ålagts en överträdelseavgift. Förslaget justerades så att stödet förvägras, om stödmottagaren har ålagts en påföljdsavgift eller en överträdelseavgift enligt 50 § 2 mom. Enligt de gällande riktlinjerna för granskning av statligt stöd inom sektorn för fiske och vattenbruk beviljas stöd inte i en situation där gemenskapslagstiftningen och i synnerhet reglerna för den gemensamma fiskeripolitiken inte följs. Stödet förvägras också, om stödmottagaren fler än en gång under uppföljningstiden har ålagts en överträdelseavgift enligt 50 § 1 mom. Riktlinjerna är för närvarande under revidering, så bestämmelsen kan ses över när man vet vad som bestäms om frågan i de nya riktlinjerna.

Bestämmelserna om tillsyn över och mätning av maskinstyrkan utvecklades under propositionens fortsatta behandling i samarbete med Trafiksäkerhetsverket. På förslag från Trafiksäkerhetsverket togs det in en paragraf om ersättning av de kostnader som tillsynen över och mätningen av maskinstyrkan orsakar. Det lades också till en bestämmelse om Landsbygdsverkets skyldighet att underrätta Trafiksäkerhetsverket om de förbud att vara befälhavare som det har meddelat.

Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet konstaterade att uppgifternas innehåll och tillgången till uppgifterna har definierats på ett ändamålsenligt sätt i lagförslaget med tanke på de skyldigheter till statistikföring och datainsamling som forskningsinstitutet har. Det ansågs vara en klar förbättring att det föreskrivs på lagnivå om en skyldighet för fartyg under 10 meter att rapportera om sina fångster.

I svaret från Finlands miljöcentral konstaterades det att också regleringen och tillsynen över rekreations- och husbehovsfisket bör ordnas så att den stöder skyddet av arter, havshabitat och ekosystem.

Centralförbundet för fiskerihushållning och Finlands Yrkesfiskarförbund (FYFF) framförde i sitt svar sitt missnöje över unionens tillsynslagstiftning och ansåg att den är överdimensionerad i förhållande till Finlands fiskerinäring och dess problem. FYFF ansåg också att indragning av fiskelicens och förbud att vara befälhavare som följd av pricksystemet är överdimensionerade åtgärder. Genom nationella bestämmelser går det inte

att ändra unionens förordningar, så dessa anmärkningar har inte kunnat beaktas vid den fortsatta beredningen av bestämmelserna. Centralförbundet för fiskerihushållning såg det som motiverat att Gränsbevakningsväsendet sköter de uppgifter som hör till centrumet för fiskekontroll och att Livsmedelssäkerhetsverket har ansvaret för övervakningen av spårbarheten. FYFF uttryckte oro över att vägningsbestämmelsen i 24 § inte kan följas i samtliga fall. FYFF befarade att meddelandet av vilka som undertecknar fiskeloggboken, omlastningsdeklarationen och landningsdeklarationen kommer att skapa ytterligare byråkratiskt arbete. På FYFF:s förslag ströks från 40 § möjligheten att bilda en fartygsgrupp för en kvot på basis av om fångsten ska användas som människoföda eller för andra ändamål. FYFF uppgav att näringen är mycket bekymrad över den föreslagna 47 §, enligt vilken det är möjligt att meddela beslut som begränsar eller hindrar landning av fångst enligt plats och klockslag. I den föreslagna 47 § föreskrivs att jord- och skogsbruksministeriet genom ett beslut fastställer de hamnar där osorterad pelagisk fångst får landas och där fångst som avses i unionens mångåriga planer, återhämtningsplaner eller förvaltningsplaner kan landas. Samtidigt fastställs de hamnar där fiskefartyg från tredjeländer får landa fiskeriprodukter. Unionens rättsakter förpliktar medlemsstaterna att fastställa vilka hamnar som kommer i fråga, så syftet med paragrafen är främst att föreskriva om vem som fattar beslutet i Finland. Eftersom syftet med unionens bestämmelser om frågan har varit att se till att medlemsstaterna kan övervaka de landningar som avses i rättsakterna, föreslås det att det i paragrafen tas in en möjlighet att vid behov fastställa klockslag för utförandet av åtgärderna. När beslut enligt paragrafen fattas är det meningens att branschens aktörer ska höras.

FYFF anser att överträdelseavgiftens och påföljdsavgiftens minimi- och maximibelopp är överdimensionerade, och då i synnerhet maximibeloppet. Vid den fortsatta beredningen sänktes de minimiavgifter som avses i 50 § 2 mom. och 52 §. Maximibeloppen för de föreslagna överträdelse- och påföljdsavgifterna är höga, eftersom unionens lagstiftning förutsätter att påföljden står i proportion

till den vinst som eftersträvats, och den som har begått en överträdelse får inte vinna något på sin gärning. I förslaget ingår ingen särskild bestämmelse om förverkande av vinning. I maximibeloppen måste finnas så mycket marginal att den som har begått en överträdelse inte i något fall vinner något på den. Vid beredningen har det beaktats att t.ex. en trålares strömmingsfångst kan vara värd 100 000 euro. Om maximibeloppen för överträdelse- och påföljdsavgifterna sänks, bör det tas in en bestämmelse om förverkande av vinning i förslaget.

Finlands Dagligvaruhandel rf ansåg i sitt svar att det är bra att Livsmedelssäkerhetsverket leder tillsynen över spårbarheten. I svaret betonades att bestämmelserna om spårbarhet och konsumentuppgifter är detaljerade och invecklade och att de borde förklaras genom anvisningar från myndigheterna. En påföljd borde åläggas först efter att anvisningar och rådgivning inte har ändrat aktörens beteende. Möjligheten att låta bli att ålägga en överträdelseavgift ansågs vara bra.

Finlands Fritidsfiskares Centralorganisation rf ansåg i sitt utlåtande att det är viktigt

att det påföljdssystem och den tillsyn som genomförs genom nationella åtgärder effektivt styr det kommersiella fisket och skapar förutsättningar för återhämtning för kommersiellt utnyttjade fiskstammar vars tillstånd är svagt. Finlands Fiskodlarförbund rf konstaterade i sitt svar att det ser ut som att lagförslaget medför byråkrati och kostnader för aktörerna. Finlands Fiskhandlarförbund rf understödde propositionen på ett allmänt plan och hoppades att alla delar av värdekedjan beaktas.

Österbottens förbund uttryckte i sitt svar oro över att aktörer och myndigheter orsakar merkostnader och att myndigheternas resurser inte räcker till för en effektiv tillsyn över lagen.

6 Samband med andra propositioner

Propositionen hänför sig till budgetpropositionen för 2015 och avses bli behandlad i samband med den.

DETALJMOTIVERING

1 Lagförslag

1.1 Lag om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken

1 kap. Allmänna bestämmelser

1 §. Lagens syfte och tillämpningsområde. Europeiska unionens förordningar är den främsta formen av rättsakter när det gäller att lagstifta om tillsynen över fisket, eftersom unionen har exklusiv behörighet att anta rättsligt bindande rättsakter som gäller bevarande av levande akvatiska resurser. Fastän förordningarna är direkt tillämpliga är det nödvändigt att komplettera dem nationellt med åtminstone bestämmelser om de behöriga myndigheterna. I förordningarna åläggs medlemsstaterna ofta att även besluta om tillvägagångssätt i anslutning till vissa åtgärder och att underrätta kommissionen om innehållet i detta beslut. I parlamentets och rådets förordning om den gemensamma fiskeripolitiken finns bemyndiganden utifrån vilka medlemsstaterna kan vidta åtgärder som uppfyller vissa villkor på fiskefartyg som seglar under deras egen flagg eller på det havsområde som ligger inom ett område 12 nautiska mil från medlemsstatens baslinjer. Särskilt i artiklarna 19 och 20 i förordningen föreskrivs det om bemyndiganden av detta slag.

2 §. Lagens regionala omfattning. Genomförandet av bestämmelserna om tillsynen över att den gemensamma fiskeripolitiken iakttas och om påföljderna för gärningar som strider mot den gemensamma fiskeripolitiken förutsätter att den föreslagna lagen kan tillämpas även utanför Finlands territorialgränser. Lagen föreslås bli tillämpad inte bara på finskt territorium, dit även Finlands territorialvatten räknas, utan även på den ekonomiska zonen. Med finskt territorium avses samma område som i territorialövervakningslagen (755/2000), dvs. land- och vattenområdena innanför rikets land- och havsgränser samt innanför territorialhavets yttre gräns liksom även luftrummet över dem. Med eko-

nomisk zon avses den ekonomiska zon som anges i lagen om Finlands ekonomiska zon (1058/2004).

Rådets IUU- och kontrollförordningar utsträcker bestämmelserna om omedelbara tillsynsåtgärder, sanktioner och kompletterande sanktioner till att även gälla sådana överträdelser som gemenskapens fiskefartyg eller medlemsstaternas medborgare har gjort sig skyldiga till någon annanstans än på nämnda områden. Enligt artikel 2 om tillämpningsområde i rådets kontrollförordning ska förordningen tillämpas på all verksamhet som omfattas av den gemensamma fiskeripolitiken och bedrivs på medlemsstaternas territorier eller i gemenskapens vatten eller av gemenskapens fiskefartyg eller, utan att det påverkar flaggmedlemsstatens primära ansvar, av medlemsstaternas medborgare.

3 §. Definitioner som ingår i Europeiska unionens lagstiftning. I paragrafen har sammanställts de EU-förordningar som det hänvisas till i lagen.

2 kap. Myndigheter som övervakar iakttagandet av den gemensamma fiskeripolitiken och myndigheternas uppgifter

4 §. Jord- och skogsbruksministeriet. I egenskap av högsta nationella myndighet som svarar för den nationella organiseringen av fisket svarar ministeriet inför kommissionen för att Europeiska unionens rättsakter gällande den gemensamma fiskeripolitiken genomförs på behörigt sätt i Finland.

Eftersom Europeiska unionen har exklusiv behörighet när det gäller den gemensamma fiskeripolitiken och särskilt bevarandet av levande akvatiska resurser, omfattar kommissionens styrningsmakt även många praktiska lösningar inom ramen för tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken. I de rättsakter som gäller tillsynen över att unionens gemensamma fiskeripolitik iakttas finns en tydlig strävan efter att ordna kontakten mellan å ena sidan en medlemsstat och kommissionen

och å andra sidan mellan medlemsstaterna via en kontaktpunkt. Det föreslås att jord- och skogsbruksministeriet ska sköta kontaktpunktens uppgifter och de uppgifter som följer av detta för den myndighet som samordnar tillsynsätgårderna. Ministeriet har i praktiken skött dessa uppgifter sedan Finland blev medlem av Europeiska unionen.

I artikel 5.5 i kontrollförordningen föreskrivs att i varje medlemsstat ska en enda myndighet samordna alla nationella kontrollmyndigheters verksamhet. Nämda myndighet ska enligt artikeln också ansvara för att samordna insamling, behandling och certifiering av uppgifter om fiskeverksamhet samt för att rapportera till, samarbeta med och säkerställa överföring av uppgifter till kommissionen, Gemenskapens kontrollorgan för fiske, andra medlemsstater och, i förekommande fall, tredjeländer. I artikel 117 i rådets kontrollförordning finns en grundläggande bestämmelse om administrativt samarbete och i kommissionens kontrollförordning finns närmare bestämmelser om på vilket sätt samarbetet ska genomföras. I kommissionens IUU-förordning finns bestämmelser om motsvarande administrativa samarbete.

För att ministeriet ska kunna svara för att iakttagandet av den gemensamma fiskeripolitiken övervakas på behörigt sätt och rapportera till kommissionen samt vara kontaktpunkt när andra medlemsstater och andra länder tar kontakt, föreslås att ministeriet trots sekretessbestämmelserna ska ha rätt att även få sådana uppgifter av myndigheterna som tillsynsmyndigheterna får i samband med tillsynen, men som till vissa delar kan vara sekretessbelagda. Det föreslås dessutom en preciserande bestämmelse i paragrafen om att ministeriet även ska kunna genomföra sådana kontroller av myndigheternas verksamhet som är nödvändiga för övervakningen av att denna lag iakttas. I enlighet med artiklarna i avdelning X i rådets kontrollförordning ska kommissionen genomföra inspektioner av medlemsstaternas förvaltning och vid behov även av enskilda aktörers verksamhet.

5 §. Närings-, trafik- och miljöcentralerna. Tillsynen över att den gemensamma fiskeripolitiken iakttas omfattar tillsyn över ett flertal verksamheter som hänför sig till fiske, fisktransport, fiskförädling och fiskhandel.

Det föreslås att ansvaret för tillsynen delas mellan tillsynsmyndigheterna så att varje myndighets tillsynsuppgifter så bra som möjligt anknyter till myndighetens övriga uppgifter. Det mest omfattande tillsynsansvaret och numerärt sett flest verksamheter att övervaka föreslås för närings-, trafik- och miljöcentralerna. NTM-centralerna sköter redan nu de flesta av de uppgifter som räknas upp i paragrafen. I förordningen om närings-, trafik- och miljöcentralerna ska finnas bestämmelser om de behöriga närings-, trafik- och miljöcentralerna.

Närings-, trafik- och miljöcentralen svarar tillsammans med Gränsbevakningsväsendet för tillsynen till havs över att bestämmelserna om den gemensamma fiskeripolitiken iakttas. Tillsyn över fiskeverksamhet innebär utöver tillsyn som utförs med patrullfartyg dessutom tillsyn med VMS-utrustning och exempelvis mottagande och registrering av rapporter från fiskefartyg till havs. Tillsynen över att de rapporteringsskyldigheter som gäller fiske, fångster, fisktransport och fiskhandel fullgörs samt registreringen av rapporterna hör enbart till närings-, trafik- och miljöcentralen, liksom även uppgiften att föra de register som hör samman med dessa rapporter.

I 2 mom. i paragrafen lyfts endast bestämmelsen om godkännande och certifiering av sådana fångstintyg som avses i rådets IUU-förordning i statsrådets förordning om närings-, trafik- och miljöcentralerna (1144/2013) upp till lagnivå. Enligt förordningens 4 § 1 mom. 3 punkt gäller denna skyldighet Närings-, trafik- och miljöcentralen i Nyland i hela landet. Systemet med fångstintyg är ett system som fastställs i rådets och kommissionens IUU-förordningar och som syftar till att förhindra olagligt fiske. Närings-, trafik- och miljöcentralen i Nyland godkände år 2013 sammanlagt 1 823 fångstintyg som tredjeländer godkänt och 23 inhemska fångstintyg. Fyra importpartier innehöll sex fångstintyg och tre intyg över processering (annex IV) som inte godkändes.

En helt ny uppgiftshelhet är de uppgifter som hör till godkännandet av och tillsynen över en sådan godkänd ekonomisk aktör (APEO) som noggrant fastställs i rådets och kommissionens IUU-förordningar. En aktör som erhåller APEO-status behöver inte

skicka fångstintyg till närings-, trafik- och miljöcentralen för separat godkännande, utan aktören kan förvara dem själv så att de vid behov finns tillgängliga för myndigheten. För att erhålla APEO-status krävs att aktören har status som ekonomisk aktör godkänd av Tullen (AEO). Intresset för att ansöka om APEO-status kommer förmodligen inte att vara särdeles stort i Finland, men det måste likväl finnas ett godkännande- och tillsynsförfarande, om det kommer in ansökningar till myndigheten.

6 §. Gränsbevakningsväsendet. Utöver den uppgift att utöva tillsyn över fisket till havs som traditionellt har hört till Gränsbevakningsväsendet föreslås att dess uppgifter dessutom innefattar skötseln av verksamheten vid centrumet för fiskekontroll. Centrumet för fiskekontroll ska ha beredskap 24 timmar i dygnet sju dagar i veckan, och därför sköts uppgiften kostnadseffektivast av den myndighet som redan har hand om den tillsyn till havs som ryms inom de fastställda tidsgränserna. Det föreslås att Gränsbevakningsväsendet också ska bevilja tillstånd för sådana fartyg från en annan medlemsstat som kommer in i Finlands ekonomiska zon för att utöva fisketillsyn över andra fiskefartyg än sådana som seglar under den medlemsstatens flagg. Tillstånd ska enligt artikel 81 i rådets kontrollförfordning beviljas inom tolv timmar efter begäran om tillstånd eller inom en lämplig tidsrymd när anledningen till begäran är ett förföljande över gräns som inleddes i den inspekterande medlemsstatens vatten. Till de huvudsakliga uppgifterna för centrumet för fiskekontroll hör enligt artikel 9.7 i rådets kontrollförfordning att övervaka fiskeverksamheten och fiskeansträngningen. Övervakningen av fiskeverksamheten innebär i praktiken att fartygens rörelser följs med hjälp av VMS- och AIS-utrustning. Centrumet för fiskekontroll tar emot och registrerar meddelanden med positionsuppgifter från fiskefartygen, om fartygets VMS-utrustning har slutat fungera under fiskeresan. Fiskefartygen informerar även centrumet för fiskekontroll om fiskeredskap som har försvunnit i havet.

7 §. Livsmedelssäkerhetsverket, regionförvaltningsverken och kommunerna. Paragrafen är till sin karaktär konstaterande, efter-

som livsmedelslagen redan innehåller bestämmelser om att det till uppgifterna för den tillsynsorganisation bestående av regionförvaltningsverken och den kommunala livsmedelstillsynen som övervakas av Livsmedelssäkerhetsverket även hör att övervaka att de bestämmelser inom den gemensamma fiskeripolitiken som gäller spårbarheten för fiskeri- och vattenbruksprodukter och skyldigheten att lämna information till konsumenterna iakttas.

8 §. Trafiksäkerhetsverket. I artikel 39 i rådets kontrollförfordning föreskrivs att det ska vara förbjudet att fiska med fiskefartyg med en motor vars maskinstyrka överstiger den som anges i fiskelicensen. Medlemsstaterna ska se till att den certifierade maskinstyrkan inte överskrids. Medlemsstaterna ska ansvara för certifiering av maskinstyrkan och utfärdande av motorcertifikat för gemenskapens fiskefartyg vars maskinstyrka överstiger 120 kilowatt (kW). Förpliktelsen gäller dock inte fartyg som endast använder fasta redskap eller skrapredskap, hjälpfartyg och fartyg som endast används i vattenbruk.

Medlemsstaterna får överlåta certifieringen av maskinstyrkan till klassificeringssällskap eller andra aktörer som har den expertkunskap som krävs för att göra den tekniska kontrollen av maskinstyrkan. Närings-, trafik- och miljöcentralerna eller Gränsbevakningsväsendet har inte en sådan teknisk expertkunskap att de kan certifiera bevis över maskinstyrkan eller alternativt bedöma huruvida någon privat aktör har den nödvändiga tekniska sakkunskap som krävs för ett bemyndigande.

Det föreslås att Trafiksäkerhetsverket ska sköta denna uppgift. Vid skötseln av denna uppgift är Trafiksäkerhetsverket även den myndighet som övervakar att den gemensamma fiskeripolitiken iakttas. Trafiksäkerhetsverkets övervakning skulle främst innebära certifiering av maskinstyrkan utifrån dokument i samband med besiktning av ett fartyg. Trafiksäkerhetsverkets skyldighet att besiktiga fiskefartygen baserar sig på lagen om fartygs tekniska säkerhet och säker drift av fartyg (1686/2009), nedan fartygssäkerhetslagen. Trafiksäkerhetsverket kan anlita sådana erkända klassificeringssällskap som avses i 2 § 1 mom. 42 punkten i fartygssäkerhetslagen eller andra verksamhetsutövare

som är specialiserade på mätning av maskinstyrkan och godkända av Trafiksäkerhetsverket. En förutsättning för godkännande av en annan verksamhetsutövare är att verksamhetsutövaren uppfyller de förutsättningar som anges i 18 § 1 mom. i lagen om marin utrustning (1503/2011).

Ett erkänt klassificeringssällskap eller en annan verksamhetsutövare ska enligt förslaget också kunna mäta fartygs maskinstyrka utan att någon inspektör från Trafiksäkerhetsverket är närvarande på fartyget under mätningen.

9 §. Tillsyn över klassificeringssällskap eller godkända verksamhetsutövare. När klassificeringssällskap och godkända verksamhetsutövare sköter uppgifter som hör samman med certifiering och mätning av maskinstyrka sköter de en offentlig förvaltningsuppgift. Trafiksäkerhetsverket ska enligt förslaget genom ett skriftligt avtal bemyndiga klassificeringssällskap och andra verksamhetsutövare att sköta de uppgifter som hör samman med certifieringen av maskinstyrkan och vid behov mätning av maskinstyrka.

Trafiksäkerhetsverket ska utöva tillsyn över klassificeringssällskapens och de andra verksamhetsutövarnas verksamhet. Om ett klassificeringssällskap eller en verksamhetsutövare trots en anmärkning eller varning inte utför de uppgifter som ingår i avtalet eller i övrigt väsentligen försummar sina skyldigheter, kan Trafiksäkerhetsverket avbryta eller återkalla bemyndigandet. Bemyndigandet kan också återkallas, om den bemyndigade aktören inte längre uppfyller förutsättningarna för godkännande.

10 §. Krav på god förvaltning samt tjänsteansvar. När förvaltningsuppgifter anförtros andra än myndigheter ska det säkerställas att kraven på rättssäkerhet och god förvaltning iakttas i verksamheten. En förutsättning för detta är att de allmänna förvaltningslagarna följs. Det har ansetts att skötseln av en sådan offentlig förvaltningsuppgift som avses i 124 § i grundlagen förutsätter att de fysiska personer som sköter uppgifterna agerar under tjänsteansvar.

3 kap. **Kontrollbefogenheter**

11 §. Kontrolluppgifter. Det anses att ett snabbt ingripande i verksamhet som strider mot bestämmelserna och påföljder som motsvarar gärningens klandervärdhet allmänt taget är grundförutsättningarna för ett lyckat tillsyns- och påföljdssystem. En alltför lång tid får inte förlöpa mellan själva gärningen och den påföljd som bestäms för gärningen. I paragrafens 1 mom. framhävs att misstänkta överträdelser och misstänkta allvarliga överträdelser ska anmälas till Landsbygdsverket utan obefogat dröjsmål. I beslut som gäller myndighetens anmälan får ändring inte sökas genom besvär, eftersom behandlingen av ärendet annars skulle uppskjutas avsevärt vid Landsbygdsverket. I momentet finns också ett bemyndigande om att bestämmelser om det närmare innehållet i anmälan utfärdas genom förordning av statsrådet. I paragrafens 2 mom. finns informativa hänvisningar till artiklar i rådets och kommissionens kontrollförordningar och rådets IUU-förordning där det finns bestämmelser om tillsynsuppgifter och befogenheter för dem som genomför inspektioner.

12 §. Inspektionsbefogenheter. Förhållandena till havs och i trafiken kan vara sådana att en inspektion på ett fartyg eller ett transportmedel förutsätter att fartyget eller det andra transportmedlet förflyttar sig för att inspektionen ska kunna genomföras. I paragrafen bemyndigas den tjänsteman som genomför inspektionen att ge order om förflyttning omedelbart på platsen. I artiklarna 103 och 104 i kommissionens kontrollförordning finns bl.a. bestämmelser om att inga åtgärder ska vidtas som skulle kunna äventyra fiskefartygets och besättningens säkerhet. I artiklarna föreskrivs det även om de tidsgränser inom vilka en inspektion ska utföras. När inspektion genomförs och i synnerhet när en misstänkt överträdelse utreds är det ytterst viktigt att kunna identifiera de personer som har påträffats på platsen för inspektionen. För att möjliggöra fortsatta åtgärder är det också nödvändigt att få deras kontaktuppgifter.

De unionsförordningar som ska genomföras ålägger medlemsstaterna att se till att tillsynsmyndigheterna har de befogenheter som behövs för att vidta åtgärder för att förhindra

att verksamhet som strider mot bestämmelserna fortgår och för att trygga undersökningen av den misstänkta överträdelsen. I paragrafen föreslås att den tjänsteman som genomför inspektionen ska ha rätt att omhänderta handlingar, databehandlingsapparat, fiskeredskap och fångster, om det är nödvändigt för att trygga inspektionen och undersökningen, för att förvara bevismaterial eller för att förhindra att verksamhet som strider mot bestämmelserna fortgår. Egenheten ska återlämnas omedelbart när det inte längre är nödvändigt att inneha den på grund av nämnda omständigheter.

Unionens rättsakter föreskriver att värdet på fångsten ska beaktas när påföljden bestäms. Detta betonas i synnerhet när det gäller allvarliga överträdelser. Värdet på fångsten fastställs av Landsbygdsverket, men det är svårt eller till och med omöjligt att fastställa värdet, om noggranna uppgifter om fångsten inte har antecknats redan vid själva inspektionen.

13 §. Tillfällig indragning av fisketillstånd. I artikel 91 i rådets kontrollförordning åläggs medlemsstaterna en skyldighet att vidta omedelbara åtgärder för att förhindra att befälhavare på fiskefartyg eller andra fysiska eller juridiska personer som tagits på bar gärning med att begå en allvarlig överträdelse fortsätter med detta. I artikel 43 i rådets IUU-förordning föreskrivs att om en juridisk person eller en fysisk person misstänks ha begått en allvarlig överträdelse ska medlemsstaterna inleda en fullständig utredning av överträdelsen och, i enlighet med sin egen lagstiftning och med beaktande av hur allvarlig överträdelsen är, omedelbart vidta tillsynsåtgärder. I förteckningen i artikeln över åtgärder som medlemsstaterna särskilt ska använda har nämnts tillfälligt indragande av fisketillstånd. Eftersom indragning av ett fisketillstånd eller en fiskelicens är en allvarlig åtgärd som de facto förhindrar idkande av näring, bör misstanken om att den allvarliga överträdelsen kommer att fortsätta vara motiverad. Åtgärden är tillfällig och det föreslås att den är i kraft i högst 60 dagar. Ett beslut som gäller under en kort tid förlorar sin betydelse, om det inte kan verkställas förrän det vunnit laga kraft. Möjligheten att dra in ett

fisketillstånd eller en fiskelicens ska inte vara bunden till platsen där fiskefartyget fiskar.

I 8 a § i lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik finns en bestämmelse om övervakning på det fria havet, i vilken ett fisketillstånd kan indras temporärt och fiskefartyget kan beordras att återvända till hamn, om fartygets befälhavare vägrar övervakning på det fria havet eller om det finns tillräckliga bevis för fiskebrott vid fiske på det fria havet och det på grund av gärningens allvarliga karaktär måste anses nödvändigt att avbryta fisket. Indragningen av fisketillståndet gäller högst fram till dess att frågan om fiskeförseelse har avgjorts av domstol. Det föreslås att denna bestämmelse upphävs.

14 §. Kvarhållande av fartyg. I syfte att trygga undersökningen föreslås att den tjänsteman som genomför inspektionen ska kunna beordra fiskefartyget att tillfälligt anlöpa hamnen, om den tjänsteman som genomför inspektionen har skäl att anta att fartyget kommer att lämna det område som övervakas och att undersökningen och förfarandet med åläggande av påföljd därför väsentligt kommer att försvåras. Med tanke på undersökningen av överträdelsen är det viktigt att fiskefartygets befälhavare är närvarande, och därför bör han kunna nås. Tillsynsmyndigheten ska utan dröjsmål fatta beslut om detta. Beslutet gäller högst 14 dagar. De befogenheter som föreslås i paragrafen behövs förmodligen i praktiken när allvarliga överträdelser som begåtts av främst utländska fiskefartyg och fiskefartyg från tredjeländer undersöks.

15 §. Mätning av maskinstyrkan. Den förpliktelse som fastställs i paragrafen grundar sig på artikel 41 i rådets kontrollförordning, enligt vilken medlemsstaterna efter en riskanalys ska kontrollera att fiskefartygets maskinstyrka överensstämmer med den certifierade effekten, och då använda all information som myndigheten har tillgång till om det aktuella fartygets tekniska egenskaper. Om det efter kontrollen finns tecken på att ett fiskefartygs motor har större effekt än den som anges i fiskelicensen ska medlemsstaterna göra en fysisk kontroll av maskinstyrkan.

Enligt förslaget svarar Trafiksäkerhetsverket för mätningen av maskinstyrkan. Trafik-

säkerhetsverket kan bemyndiga i 8 § avsedda erkända klassificeringssällskap eller andra verksamhetsutövare som är specialiserade på mätning av maskinstyrkan och godkända av Trafiksäkerhetsverket att utföra mätning av maskinstyrkan. De bemyndigade ska ha det specialkunnande som krävs för mätningen samt behövlig utrustning och behövliga anordningar.

Det föreslås att den tillsynsmyndighet som bestämmer att maskinstyrkan ska mätas ska ha rätt att bestämma en tidsfrist inom vilken ett bevis över maskinstyrkan ska lämnas in. Den tillsynsmyndighet som har bestämt att maskinstyrkan ska mätas kan be närings-, trafik- och miljöcentralen att dra in fiskelicensen för ett fiskefartyg tills vidare, om den inte inom utsatt tidsfrist har fått ett godtagbart bevis över fiskefartygets maskinstyrka. En indragning av fiskelicensen är motiverad, eftersom artikel 39 i rådets kontrollförförordning förbjuder fiske med fiskefartyg med en motor vars maskinstyrka överstiger den som anges i fiskelicensen.

16 §. Fiskeriövervakning på öppna havet. Det föreslås att de ändringar som gjordes 2001 i lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik (1139/1994) på grund av ratificeringen av avtalet om genomförande av bestämmelserna i Förenta nationernas havsrättskonvention (FördrS 81/2003) upphävs i samband med att den föreslagna lagen antas. Det gjordes år 2001 ändringar i lagen för att avtalet om genomförande av de bestämmelser i Förenta Nationernas havsrättskonvention av den 10 december 1982 som rör bevarande och förvaltning av gränsöverskridande och långvandrande fiskbestånd skulle kunna ratificeras. I rådets och kommissionens kontrollförförordningar och i andra paragrafer i denna proposition finns den största delen av de bestämmelser som är nödvändiga med tanke på detta avtal. Avtalet förutsätter emellertid att även stater utanför Europeiska unionen ska ha rätt att inspektera fiskefartyg. I paragrafen föreslås befogenheter för fiskeriövervakningsmyndigheter från en annan stat att genomföra tillsyns- och övervakningsåtgärder inom de gränser som fastställs i avtalet. I praktiken gäller befogenheterna fiskeriövervakningsmyndigheter från tredjeländer, efter-

som det i artikel 80.3 i rådets kontrollförförordning föreskrivs om tillstånd för en medlemsstat att inspektera gemenskapens fiskefartyg som för en annan medlemsstats flagg på internationella vatten. På Östersjön där finska fartyg fiskar finns det inget öppet hav (internationella havsområden), och därför har paragrafen åtminstone för närvarande en teoretisk betydelse. Finland har en liten fiskekvot för sill i norra delarna av Atlanten, delvis på internationella havsområden, men den har traditionellt blivit utbytt till något fiskbestånd som fiskas på Östersjön.

17 §. Proportionalitetsprincipen. I paragrafen konstateras att proportionalitetsprincipen bör iaktas vid tillsyn och när tillsynsbefogenheter används. En administrativ proportionalitetsprincip förutsätter att myndigheternas åtgärder står i rätt proportion till det eftersträvade målet. En myndighetsåtgärd ska vara ändamålsenlig, nödvändig och rätt dimensionerad för det mål som eftersträvas genom åtgärden i fråga. I praktiken förutsätter detta att myndigheten dimensionerar sin verksamhet till en sådan nivå som är den lägsta möjliga för att framkalla den effekt som krävs.

18 §. Befrielse från vissa skyldigheter. I artikel 9.5 i rådets kontrollförförordning bemyndigas en medlemsstat att undanta gemenskapens fiskefartyg med en total längd på mindre än 15 meter och som för dess flagg från kravet att fartyget ska vara utrustat med ett kontrollsystem, om de endast är verksamma på flaggmedlemsstatens territorialhav, eller aldrig tillbringar mer än ett dygn till havs, räknat från och med avgångstiden till och med återkomsten till hamn. I paragrafen föreskrivs om rätt för närings-, trafik- och miljöcentralen att på ansökan av den som innehar fiskelicens bevilja befrielse från skyldigheten att ta i bruk ett fartygsövervakningssystem. En innehavare av fiskelicens är skyldig att informera om förändrade omständigheter. Närings-, trafik- och miljöcentralen ska omedelbart dra in licensinnehavarens tillstånd, om grunderna för befrielse inte längre finns.

19 §. Förstöring av fiskeriprodukter som härrör från IUU-fiske. Enligt artikel 12 i rådets IUU-förordning får fiskeriprodukter från IUU-fiske inte importeras till gemenskapen. I artikel 3 i förordningen föreskrivs närmare

om IUU-fiske. Artikel 18 består av 12 led med närmare beskrivningar av IUU-fiske. Att bedriva IUU-fiske är en allvarlig överträdelse.

I artikel 18 i rådets IUU-förordning åläggs medlemsstaternas behöriga myndigheter att vid behov vägra import till gemenskapen av andra fiskeriprodukter än sådana som härrör från IUU-fiske, om de villkor som nämns i artikeln kan tillämpas på dessa produkter. Medlemsstaterna ska utfärda bestämmelser om hur och på vilka villkor de beslagtar och förstör, gör sig av med eller säljer fiskeriprodukterna. Vinsten från försäljningen får enligt förordningen användas för välgörande ändamål.

I paragrafen åläggs närings-, trafik- och miljöcentralen en skyldighet att bestämma att en fiskeriprodukt som härrör från IUU-fiske ska förstöras på bekostnad av den som har anhållit om godkännande eller certifiering av fångstintyget. Förpliktelsen ska endast gälla de fiskeriprodukter som genom ett lagakraftvunnet beslut har konstaterats härröra från IUU-fiske så som det föreskrivs om det i artikel 3 i rådets IUU-förordning. Import av andra fiskeriprodukter vägras med stöd av artikel 18 i rådets IUU-förordning vid behov och produkterna förpassas utanför unionen genom specialförfaranden som tullen använder. Importören kan också om han eller hon så vill förstöra produkterna. När det gäller att söka ändring i närings-, trafik- och miljöcentralens beslut tillämpas förvaltningsprocesslagen.

4 kap. **Verksamhetsutövarnas skyldigheter**

20 §. Myndighet som tar emot rapporter och beräkning av tidsfristen. Rådets kontrollförordning förutsätter att aktörer som deltar i fisket samt i landningen och saluföringen av fångsten och fiskeriprodukterna rapporterar de fångstmängder som fiskats, landats, lastats om, erbjudits för försäljning och köpts. I paragrafens 1 mom. föreskrivs om skyldigheten att i Finland lämna in rapporter och handlingar som förutsätts i olika artiklar i rådets kontrollförordning, t.ex. den fiskeloggbok och omlastningsdeklaration som fartyget svarar för, den förhandsanmälan som ska göras vid ankomst till hamnen, landningsdeklara-

tionen för fångsten, avräkningsnotan och deklARATIONEN om övertagande för den första försäljningen av fångstpartiet samt transportdokumentet, till närings-, trafik- och miljöcentralen. Vid landning utomlands görs förhandsanmälan och landningsdeklaration i det land där landningen sker. En landningsdeklaration i pappersform ska sändas både till myndigheterna i det land där landningen sker och till Finland. En elektronisk rapport ska gå via närings-, trafik- och miljöcentralen till det land där landningen sker.

I 2 mom. i paragrafen föreskrivs om sättet att beräkna att tidsfristen iakttas. En betydande del av rapporterna lämnas in elektroniskt, men för rapporter i pappersform är det nödvändigt att föreskriva om när rapporten anses ha kommit in till närings-, trafik- och miljöcentralen. Bestämmelsen motsvarar kommissionens tolkning av sättet att beräkna tidsfristen.

21 §. Fångstdeklarationer för fiskarter som ingår i fiskekvotssystemet för fiskefartyg med en längd på mindre än tio meter. I 1 mom. i paragrafen föreskrivs om det rapporteringsystem för fångster på fiskefartyg med en längd på mindre än tio meter som förutsätts i artiklarna 16 och 25 i rådets kontrollförordning. Fångstdeklarationer för kvoterade arter (torsk, lax, strömming, vassbuk och rödspätta) ska lämnas in för varje landning inom 48 timmar från det att landningen upphörde. För att övervaka fiskekvoten och förhindra att den kvot som Finland har till sitt förfogande överskrids är det viktigt att så snabbt som möjligt få information om fångster som hör till kvotssystemet. I samma moment definieras innehållet i deklARATIONERNA.

I paragrafens 2 mom. tillåts rapportering av strömmings- och vassbucksfångster per månad, om strömmings- eller vassbucksfångsten under en fiskeresä underskrider 50 kilogram. Om strömmings- eller vassbucksfångsten uppgår till 50 kilogram eller mer, ska rapporteringen göras per landning inom 48 timmar från det att landningen upphörde.

Jord- och skogsbruksministeriet bemyndigas i paragrafen att genom förordning utfärda närmare bestämmelser om de uppgifter som avses i 2 mom. 1–11 punkten. Genom förordning säkerställs det att fångstdeklARATIONERNA är tillräckligt detaljerade för att den in-

formation som fås från dem kan användas på ett ändamålsenligt sätt också när fiskbestånden utvärderas, vid statistikföring och för att undvika överlappningar vid uppgiftsinsamlingen.

22 §. Fångstdeklarationer för andra fiskarter än sådana som ingår i fiskekvotssystemet för fiskefartyg med en längd på mindre än tio meter. I paragrafens 1 mom. föreskrivs om det i artiklarna 16 och 25 i rådets kontrollförordning avsedda rapporteringssystemet för fångster på sådana fiskefartyg med en längd på mindre än tio meter som fiskar sådana fiskarter som inte ingår i kvotssystemet. Fångstdeklarationer gällande andra än kvoterade fiskarter ska lämnas in till närings-, trafik- och miljöcentralen åtminstone varje kalendermånad. En fångstdeklaration ska lämnas in före den 20 i den kalendermånad som följer på den månad som deklarationen avser. Systemet motsvarar i huvudsak gällande praxis.

Den skyldighet att rapportera fångster som ingår i rådets och kommissionens förordningar gäller även fångster av okvoterade fiskarter. Från fiskefartyg som omfattas av förpliktelsen att föra fiskeloggbok fås uppgifterna inom 24 eller 48 timmar från det att fångsten landats i samma fångstdeklaration som används för att rapportera fångster av kvoterade fiskarter. Fiskefartyg med en längd på mindre än tio meter behöver inte åläggas lika stränga förpliktelser, eftersom detta inte är nödvändigt med tanke på kvotuppföljningen. Rapport ska lämnas in inom utsatt tid även för de månader då fiskefartyget inte har använts för fiske. På detta sätt kan tillsynsmyndigheterna bedöma antalet aktiva fiskefartyg och det är möjligt att undvika onödiga förfrågningar gällande lämnande av rapporter. Även fångster av okvoterade fiskarter rapporteras till kommissionen.

I paragrafens 2 mom. definieras fångstdeklarationens innehåll. I paragrafens 3 mom. bemyndigas jord- och skogsbruksministeriet att genom förordning utfärda närmare bestämmelser om innehållet i 2 mom. 1–11 punkterna. Genom förordning säkerställs det att fångstdeklarationerna är tillräckligt detaljerade för att den information som fås från dem kan användas på ett ändamålsenligt sätt när fiskbestånden utvärderas, vid statistikföring

och för att undvika överlappningar vid uppgiftsinsamlingen.

23 §. Anmälan av fångst som fiskats från isen. I paragrafen föreskrivs om anmälan av fångster när man fiskar från isen utan fiskefartyg. Innehållet i anmälan motsvarar med några små undantag en fångstdeklaration enligt 22 §. Anmälan ska lämnas in senast den 20 i den kalendermånad som följer på fiskehändelsen.

24 §. Vägning av fångsten. Enligt artikel 60.2 i rådets kontrollförordning ska vägningen göras vid landning, innan fiskeriprodukterna lagras, transporteras eller säljs utan att det påverkar tillämpningen av särskilda bestämmelser. I artikel 61.1 i förordningen möjliggörs vägning av fiskeriprodukter efter transport från landningsplatsen, under förutsättning att de transporteras till en destination på den berörda medlemsstatens territorium och att kommissionen har godkänt en kontrollplan som grundar sig på medlemsstatens riskbaserade metoder. Kommissionen har godkänt Finlands kontrollprogram (kommissionens genomförandebeslut 2012/474/EU). I paragrafen föreskrivs det att fångsterna ska vägas inom 48 timmar från det att landningen av fångsten upphörde, om fångsterna inte vägs i enlighet med huvudregeln när de lossas från fartyget. Syftet med paragrafen är att trygga att fångstdeklarationer, landningsdeklarationer och avräkningsnotor erhålls vid rätt tidpunkt och att de är tillförlitliga. Förstahandsuppköparen av ett fångstparti svarar i enlighet med artikel 60.4 i rådets kontrollförordning för att vägningen går korrekt till väga, om produkterna inte har vägats ombord på ett fiskefartyg, då det ska vara befälhavarens ansvar. Den som bedriver fiskeverksamhet, dvs. fiskelicensinnehavaren eller förstahandsuppköparen, svarar för att fångsterna vägs inom 48 timmar från det att de har flyttats i land, om fångsten har sålts innan tidsfristen på 48 timmar har gått ut.

25 §. Anmälan av uppgifter om köparen. I paragrafen föreskrivs om skyldighet för den som har gjort en landningsdeklaration att informera om vem fångsten har sålts eller ska säljas till. Informationen om förstahandsuppköparen är nödvändig, för att uppgifterna om fångsten ska kunna korskontrolleras med de uppgifter som förstahandsuppköparna har

uppgett. I rådets och kommissionens kontrollförfordningar samt i parlamentets och rådets förordning om den gemensamma fiskeripolitiken åläggs medlemsstaterna att utifrån en strategi som grundar sig på riskbedömning korskontrollera tillgängliga uppgifter.

26 §. Anmälan om påslagning av satellitföljare. I artikel 18 i kommissionens kontrollförfordning föreskrivs att ett fiskefartyg som ligger i hamn får slå av satellitföljaren om förhandsinformation om detta har meddelats till centrumet för fiskerikontroll i flaggmedlemsstaten och centrumet för fiskerikontroll i kustmedlemsstaten. I paragrafen föreskrivs om skyldigheten för en befälhavare på ett finskt fiskefartyg att även informera centrumet för fiskekontroll i flaggstaten när satellitföljaren slås på. Fiskefartyget får inte lämna hamnen förrän det har fått en bekräftelse av centrumet för fiskekontroll att den påslagna satellitföljaren fungerar. Genom paragrafen eftersträvar man att förhindra en situation där ett fiskefartyg har kunnat röra sig på havet utan en fungerande satellitföljare, eftersom den inte har startat när den slogs på.

27 §. Meddelande om vilka som undertecknar fiskeloggboken, omlastningsdeklarationen, landningsdeklarationen och fångstdeklarationen. I paragrafen föreskrivs om skyldighet för den som innehar en fiskelicens att meddela vilka personer som undertecknar fiskeloggboken, omlastnings-, landnings- eller fångstdeklarationen och vilken deras ställning är på fartyget eller i licensinnehavarens affärsverksamhet. Fiskefartygets befälhavare svarar enligt artiklarna om rapporteringsskyldighet i rådets kontrollförfordning alltid för ifyllandet av rapporterna, att rapporterna är korrekta och att de har lämnats in till myndigheten i tid, men i vissa fall kan han använda ett auktoriserat ombud. Även i detta fall svarar fiskefartygets befälhavare för att uppgifterna är korrekta och att de lämnas in i tid. På grund av fiskeriövervakningen och åläggandet av administrativa påföljder är det väsentligt att veta vem som har varit fiskefartygets befälhavare och vem som har undertecknat de rapporter som har lämnats in till myndigheten. På fartyget kan vid inspektionstillfället finnas flera personer som duger till befälhavare och för att eventuella administrativa påföljder ska kunna bestämmas bör

det vara klart vem som har varit befälhavare på fartyget och var man kan nå honom.

28 §. Att anmäla sig som förstahandsuppköpare. I artikel 59 i rådets kontrollförfordning föreskrivs att medlemsstaterna ska se till att alla fiskeriprodukter släpps ut på marknaden via en auktionsinrättning, en registrerad köpare eller en producentorganisation. Den köpare som köper fiskeriprodukter vid den första försäljningen ska vara registrerad av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där den första försäljningen sker. I paragrafen föreskrivs om förpliktelser för en förstahandsuppköpare av fiskeriprodukter att anmäla sig för registret och närings-, trafik- och miljöcentralen fastställs som behörig myndighet att ta emot anmälningar och föra register över dem.

I artikel 59 i rådets kontrollförfordning nämns om innehållet i anmälan endast att i registrerings syfte ska alla köpare identifieras enligt sina momsregistreringsnummer, skatteregistreringsnummer eller annan unik identifikator i nationella databaser. Anmälningsplikten specificeras i den föreslagna bestämmelsen genom att det nämns att personbeteckning eller FO-nummer ska framgå av anmälan. Eftersom det är ändamålsenligt att det i registret antecknas samma uppgifter om alla förstahandsuppköpare, ingår det i paragrafen ett bemyndigande om att närmare bestämmelser om innehållet i anmälan utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

I paragrafen finns också en informativ hänvisning till artikel 59.3 i rådets kontrollförfordning, där det föreskrivs att registreringskyldigheten inte gäller en köpare som skaffar upp till 30 kg av fiskeriprodukter som därefter inte släpps ut på marknaden utan enbart används för privat konsumtion.

5 kap. Datasystem för övervakningen

29 §. Datasystemet. Genom paragrafen preciseras det vilka register som hör till datasystemet för övervakning. Uppgifterna i registren används som hjälp vid tillsynen över att den gemensamma fiskeripolitiken iakttas och en del av dem rapporteras till kommissionen och Europeiska fiskerikontrollbyrån. Med undantag för bestämmelserna om fiske-

fartygsregistret finns bestämmelserna om registren i detta lagförslag.

30 §. Fångstregistret. Fångstregistret är en central del av tillsynen över att unionens gemensamma fiskeripolitik iakttas och det verktyg som huvudsakligen används vid uppföljningen av kvoterna. Europeiska unionens lagstiftning ålägger aktörerna att rapportera fångster och samla in fångstuppgifter specificerade enligt fiskefartyg, och uppföljning av enskilda aktörer sker endast undantagsvis. Utifrån de fångstuppgifter som samlas in av medlemsstaterna utarbetas varje år bl.a. ett vetenskapligt råd i fråga om fördelningen av fiskemöjligheter till medlemsstaterna.

31 §. Registret för förstahandsuppköpare av fiskprodukter. På grund av förpliktelsen i artikel 59 i rådets kontrollförordning ska medlemsstaterna upprätthålla en databas över alla förstahandsuppköpare av fiskprodukter. I 28 § fastställs för förstahandsuppköpare en skyldighet att anmäla sig.

32 §. Registret över avräkningsnotor. I paragrafen föreskrivs att det i registret över avräkningsnotor ska införas de uppgifter som avses i artikel 64 i rådets kontrollförordning. I rådets och kommissionens kontrollförordningar har det noggrant reglerats vilka uppgifter registrerade köpare ska uppge i avräkningsnotan till de behöriga myndigheterna och på vilket sätt detta ska ske. Dessa frågor behandlas i artiklarna 62–65 i rådets kontrollförordning och i artiklarna 90 och 91 i kommissionens kontrollförordning. I artikel 64.1 f i den finska versionen av rådets kontrollförordning finns det ett översättningsfel. Det är inte fråga om uppskattade mängder i kilogram för varje art, utan faktiska mängder i kilogram.

33 §. Det satellitbaserade fartygsövervakningssystemet. Enligt artikel 9.1 i rådets kontrollförordning ska medlemsstaterna använda ett satellitbaserat kontrollsystem för fartyg för att på ett effektivt sätt i sina vatten kunna övervaka den fiskeverksamhet som bedrivs av fiskefartyg som för deras flagg, oavsett var dessa fartyg befinner sig. Enligt artikel 9.2 ska ett fiskefartyg med en total längd på 12 meter eller mer ha en fullt fungerande anordning installerad ombord som genom att sända ut uppgifter om fartygets position med jämna mellanrum medger att fartyget auto-

matiskt lokaliseras och identifieras av det satellitbaserade kontrollsystemet för fartyg. I Finland finns det 66 fartyg av detta slag (antalet den 14 februari 2014).

I 18 § föreskrivs om möjligheten till undantag från skyldigheten att använda ett satellitbaserat kontrollsystem för fartyg. I de unionsförordningar som gäller mångåriga planer föreskrivs om en skyldighet att installera utrustningen även på fartyg som är kortare än 12 meter. Med hjälp av gemensamma övervakningskampanjer kontrolleras regelbundet att de mångåriga planerna iakttas. I kampanjerna deltar unionens inspektörer från många medlemsstater och medan kampanjerna pågår följer de deltagande länderna med hjälp av det satellitbaserade fartygsövervakningssystemet rörelserna för alla fiskefartyg som omfattas av systemet på det område som övervakas.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs vad de uppgifter används till som erhållits genom det satellitbaserade fartygsövervakningssystemet.

34 §. Anmälnings- och tillståndsregistret som hänför sig till fiskeövervakning. I paragrafen föreskrivs om ett anmälnings- och tillståndsregister i vilket införas sådana anmälningar eller ansökningar från aktörer som i rådets och kommissionens kontrollförordningar och i denna lag har fastställts som obligatoriska samt uppgifter som gäller tillstånd som utfärdas av tillsynsmyndigheten. I registret införas bl.a. sådana anmälningar från aktörer som centrumet för fiskekontroll har registrerat och som gäller det satellitbaserade fartygsövervakningssystemet, förlorade redskap, omlastningar och segling genom ett område med fiskebegränsning.

Om det satellitbaserade fartygsövervakningssystemet slutar fungera under fiskeresan ska fartygets befälhavare under den återstående resan på annat sätt regelbundet meddela fartygets koordinater till centrumet för fiskekontroll, som för in dem manuellt i systemet. På ett fiskefartyg gör man sig skyldig till en allvarlig överträdelse, om fartyget inte anger sina koordinater.

35 §. Registret över inspektions- och övervakningsrapporter. I registret över inspektions- och övervakningsrapporter sammanställs alla rapporter som utarbetas vid tillsy-

nen över att den gemensamma fiskeripolitiken iakttas eller betydelsefulla observationer som på annat sätt har kommit fram vid tillsynen samt uppgifter om de åtgärder som vidtagits med anledning av rapporterna och observationerna. Uppgifter av detta slag kan vara inkonsekvenser som observerats vid korskontroller av uppgifter och åtgärder som vidtagits för att reda ut dem samt resultaten av dessa åtgärder. Inkonsekvenser som hittats vid korskontroller kan t.ex. bero på inkorrekta uppgifter i landningsdeklarationer, fångstdeklarationer och avräkningsnotor eller på försummade rapporter och deklarationer, vilket leder till att behandlingen av ärendet sannolikt överförs till påföljdsmyndigheten. Orsaken kan också enbart vara ett skrivfel, och då rättas uppgiften till på behörigt sätt. Kommissionen förutsätter att alla observerade inkonsekvenser och avvikelser utreds. På basis av uppgifterna i registret får man en enhetlig uppfattning av inom vilken verksamhet det inträffar flest överträdelser, och då kan man vid behov rikta in rådgivning och övervakningsresurser på ett ändamålsenligt sätt.

36 §. Fångstintygsregistret. Fångstintygsregistret hänför sig till det system med fångstintyg som det finns detaljerade bestämmelser om i rådets IUU-förordning. Enligt huvudregeln får fiskeriprodukter importeras till unionen från tredjeländer endast om de åtföljs av ett fångstintyg i enlighet med förordningen. Vissa tredjeländer kräver även fångstintyg för fiskeriprodukter som exporteras från unionen.

Närings-, trafik- och miljöcentralen i Nyland godkände år 2013 sammanlagt 1 823 fångstintyg som tredjeländer godkänt och 23 inhemska fångstintyg. Import av fyra partier vägrades. I partierna ingick sex fångstintyg och tre intyg över processering.

För att snabba upp behandlingen av fångstintyg och minimera behovet av personalresurser skickas fångstintygen till den kontrollerande myndigheten och tullen elektroniskt, och myndighetsbehandlingen av intygen sker med hjälp av fångstintygsregisterapplikationen så långt det är möjligt. I registret införs fångstintygen jämte bilagor. I registret införs i syfte att underlätta behandlingen också uppgifter om de fiskefartyg som har förts in i

unionens IUU-fartygsförteckning samt om de tredjeländer vars uppgifter kommissionen har offentliggjort i enlighet med artikel 35 i rådets IUU-förordning.

Utifrån uppgifterna i fångstintygsregistret utarbetas rapporter till kommissionen. Också frågor från kommissionen och medlemsländerna besvaras med uppgifterna som grund.

37 §. Tillämpning av personuppgiftslagen. Alla ovan nämnda register är personregister, och det föreslås att personuppgiftslagen (523/1999) ska tillämpas på dem. I paragrafens 1 mom. föreskrivs om strykning av personuppgifter i ett register.

38 §. Registerförare och registeranvändare. De register som nämns i detta kapitel är riksomfattande register. Fångstregistret, registret för förstahandsuppköpare av fiskprodukter, registret över avräkningsnotor, det satellitbaserade fartygsövervakningssystemet, anmälnings- och tillståndsregistret och registret över inspektions- och övervakningsrapporter förs av jord- och skogsbruksministeriet, närings-, trafik- och miljöcentralen och Gränsbevakningsväsendet gemensamt. Fångstintygsregistret förs av jord- och skogsbruksministeriet och närings-, trafik- och miljöcentralen gemensamt. Den huvudansvariga registerföraren för alla ovan nämnda register är närings-, trafik- och miljöcentralen.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om jord- och skogsbruksministeriets uppgift som den instans som styr registerföringen. Alla ovan nämnda register förs för att fullgöra de förpliktelser som ålagts aktörerna i unionens rättsakter. I unionens rättsakter föreskrivs t.ex. om de uppgifter som ska föras in i fångstregistret och om de krav som ställs på elektroniska anmälningar. Jord- och skogsbruksministeriet företräder Finland vid beredningen av Europeiska unionens lagstiftning, och det innebär att ministeriet har den bästa tillgängliga informationen om innehållet i unionens lagstiftning och framför allt om vad det är man vill reglera och vad man avser med föreskrifter som ofta är detaljerade och ytterst invecklade. I momentet finns även bestämmelser om vem som beviljar rättigheter att använda registren och vem som svarar för att de registrerade uppgifterna är korrekta och att användningen av dem är laglig.

I det 3 mom. föreskrivs om de registeranvändare som inte är registerförare. Till dem räknas Landsbygdsverket, Tullen och Naturresursinstitutet.

6 kap. Fiskereglering

39 §. Uppfyllande av Finlands fiskekvot eller uppnående av största tillåtna fiskeansträngningsnivå. I paragrafen finns en bestämmelse om förbud mot att fiska ett visst fiskbestånd eller en viss grupp av fiskbestånd, om de fångster som härrör från nämnda fiskbestånd eller grupp av fiskbestånd förmodligen fyller Finlands kvot av det fiskbeståndet, eller, om fiskbeståndets fiskeansträngningsnivå förmodligen har nåtts. Det datum då förbudet träder i kraft fastställs genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

Europeiska unionens råd fastställer årligen unionens fiskemöjligheter enligt artikel 43.3 i fördraget om Europeiska unionens funktions sätt. Med fastställande av fiskemöjligheter avses i praktiken att unionens största tillåtna fångstmängd fastställs och att rätten att använda den tilldelas medlemsstaterna i form av kvoter. För Finland har det fastställts en kvotandel för alla kvoterade fiskarter som fiskas i Östersjön, med undantag för rödspätta. Dessutom har Finland en liten kvot sill i Nordatlanten. I Östersjön har Finland följande fångstkvoter: en strömmingskvot i Bottniska viken, en strömmingskvot i Finska viken och centrala Östersjön, en vassbukskvot, en kvot för det östliga torskbeståndet, en kvot för det västliga torskbeståndet samt en laxkvot i centrala Östersjön och Bottniska viken och en laxkvot i Finska viken. Utöver kvoterna regleras fisket i unionen med hjälp av ett system för begränsning av fiskeansträngningsnivån. Av de fiskbestånd som Finland fiskar hör torsken till systemet för begränsning av fiskeansträngningsnivån. Finlands strömmings- och vassbukskvot har under de senaste åren blivit fylld mitt i fiskesäsongen.

Enligt artikel 35.1 i rådets kontrollförordning ska varje medlemsstat fastställa det datum från och med vilket fångster ur ett kvoterat bestånd eller en kvoterad grupp av bestånd som tas av fiskefartyg som för dess flagg ska bedömas ha uttömt denna kvot eller

fiskeansträngningen ska bedömas ha nåtts. Från och med den fastställda dagen ska medlemsstaten förbjuda sina fiskefartyg att fiska samt fastställa ett datum fram till vilket det är tillåtet att lasta om, transportera och landa fångster eller lämna in de slutliga fångstdeklarationerna. Beslutet ska offentliggöras och omedelbart meddelas kommissionen.

Enligt paragrafen har jord- och skogsbruksministeriet som uppgift att bedöma hur fångstmängden och fiskeansträngningskapaciteten utvecklas utifrån uppgifterna i fångstregistret samt antal, fiskekapacitet och position i fråga om de fiskefartyg som fiskar detta fiskbestånd. Dessa uppgifter ger den bästa möjliga grunden för ett beslut om fiskeförbud. Eftersom fångsterna alltid rapporteras i efterhand, måste datumet för när fiskeförbudet träder i kraft bestämmas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet redan innan fångstregistret visar att kvoten har nyttjats. I förordningen måste det med anledning av bestämmelsen i rådets kontrollförordning dessutom beslutas om den tid under vilken det fortfarande är tillåtet att behandla fångsten. Bestämmelsen förbättrar förutsättningarna för övervakning av fiskeförbudet.

Genom en hänvisning till artikel 3.1 c i rådets IUU-förordning klargörs att fiske efter den dag då fiskeförbud enligt jord- och skogsbruksministeriets förordning inträder är IUU-fiske, som är en allvarlig överträdelse enligt artikel 42 i rådets IUU-förordning och 51 § i den föreslagna lagen.

40 §. Fiskereglering genom nationella kvoter. Den gemensamma fiskeripolitiken hör till Europeiska unionens exklusiva befogenheter när det gäller bevarandet av akvatiska levande naturresurser, vilket innebär att medlemsstaterna behöver unionens bemyndigande för att kunna utfärda rättsligt bindande författningar. Artikel 19 i parlamentets och rådets förordning om den gemensamma fiskeripolitiken bemyndigar medlemsstaterna att genomföra åtgärder för bevarande av fiskbestånden i unionens vatten, om åtgärderna tillämpas endast på fiskefartyg som för den medlemsstatens flagg eller på personer som är etablerade på medlemsstatens territorium. Åtgärderna ska vara förenliga med de mål för den gemensamma fiskeripolitiken som anges i artikel 2 i förordningen och

minst lika strikta som åtgärder enligt unionsrätten.

I paragrafen föreskrivs det om möjligheten att genom förordning av statsrådet, som får vara i kraft i högst fem år, föreskriva om nationella kvoter som är regionala, specificerade enligt fartygsgrupp och bundna till en viss tidperiod för sådana i unionen kvoterade fiskbestånd som fiskefartyg som seglar under finsk flagg har rätt att fiska. En förutsättning är att utfärdandet av förordning krävs för tryggnad av tillräckliga kvoter, fullskalig användning, bevarande och skötsel av fiskbestånd, reglering av det regionala fisketrycket eller ordnande av jämlika möjligheter till fiske för kommersiella fiskare. I förordningen ska det föreskrivas om största möjliga fångstmängd uttryckt i vikt, antal eller andel av den kvot för det fiskbestånd som Europeiska unionen har fastställt för Finland och som får fiskas på ett bestämt havsområde, eller som en viss fartygsgrupp får fiska på ett bestämt havsområde eller det kvotområde som unionen fastställt för Finland. I förordningen, som är i kraft längre än ett år, bestäms den största möjliga fångstmängden som en andel av Finlands kvot. I förordningen är det möjligt att även föreskriva om den bestämda tid under vilken den maximala fångstmängden inte får överskridas.

De fiskefartyg som omfattas av en kvot för en viss fartygsgrupp kan definieras enligt någon av fiskefartygets egenskaper (längd, dräktighet, maskinstyrka) eller det fiskeredskap som fartyget använder. Den nationella kvoten för olika fartygsgrupper kan gälla antingen hela det kvotområde som fastställts för Finland eller en del av det. I det senare fallet gäller begränsningen endast det område som är nödvändigt för att uppnå målet.

Det regionala begränsningsområdet ska avgränsas enligt koordinater eller ICES-områden eller ICES-delområden. Indelningen i ICES-delområden grundar sig på indelningen i bilaga 1 till rådets Östersjöförordning eller bilaga III till Europaparlamentets och rådets förordning om statistik över fiske i Nordatlantens östra del.

Genom förordning av statsrådet kan man t.ex. utfärda en nationell regional vassbukskvot för centrala Östersjön för att säkerställa att kvoten för vassbuk, som fås som bifångst

vid trålfiske av strömming, räcker till för att trålfiske av strömming ska kunna bedrivas året om i Finska viken. Utan begränsningar skulle Finlands vassbukskvot kunna bli uttömd på en kort tid i centrala Östersjön. Då skulle man också vara tvungen att förbjuda strömmingsfiske på alla vatten, eftersom vassbuk nästan alltid fås som bifångst vid strömmingsfiske. Regleringsbehovet gäller förmodligen främst ett kalenderår i taget, men i vissa fall kan det vara ändamålsenligt att också utfärda förordningar som gäller flera år.

41 §. När den nationellt fastställda kvoten har nyttjats. I den föreslagna paragrafen föreskrivs det om ett likadant fiskeförbud som i 39 §. Ett förbud kan utfärdas när det bedöms att den nationella kvot som fastställts i den förordning av statsrådet som det föreskrivs om i 40 § har nyttjats. Förbudet gäller de fartyg eller områden och de fiskbestånd som statsrådets förordning om den nationella kvoten tillämpas på. Jord- och skogsbruksministeriet ska övervaka nyttjandet av den nationellt fastställda kvoten på samma sätt som det övervakar nyttjandet av Finlands totala kvot. Genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet ska det likaså utfärdas bestämmelser om vilket datum ett fiskeförbud träder i kraft och den tidpunkt efter vilken behandling av fångst efter fångstillfället inte längre är tillåtet.

Till tillämpningsområdet för artikel 3 i rådets IUU-förordning hör också de nationella bestämmelser som har utfärdats för att verkställa Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik. Fiske efter att den nationellt fastställda kvoten har nyttjats likställs med fiske som sker efter att den kvot som fastställts för Finland har nyttjats.

42 §. Utbyte av kvoter eller delar av kvoter med andra medlemsstater inom Europeiska unionen. Enligt artikel 16.8 i parlamentets och rådets förordning om den gemensamma fiskeripolitiken får medlemsstaterna efter anmälan till kommissionen utbyta alla eller delar av de fiskemöjligheter som har tilldelats dem. I paragrafen föreslås det att jord- och skogsbruksministeriet kan byta ut Finlands nuvarande kvoter och kvoter som i framtiden kommer att beviljas Finland eller delar av dem med andra medlemsstater, om

tryggheten av tillräckliga kvoter eller ett fullskaligt nyttjande av dem, utjämningen av det regionala fisketrycket eller ordnandet av jämlika möjligheter till fiske för kommersiella fiskare kräver att någon kvot utökas. Jord- och skogsbruksministeriet kan byta ut de kvoter som Finland för närvarande har eller som i framtiden kommer att beviljas Finland, eller delar av dessa kvoter, med andra medlemsstater. En förutsättning är emellertid också att den fångstkvote som överläts samtidigt kan minska. Ministeriet beslutar vilka fångstkvoter (fiskbestånd) som fås i utbyte och i vilken mängd.

Ett villkor för byte är att det främjar tryggheten av tillräckliga kvoter, en fullskalig användning av dem, utjämning av det regionala fisketrycket eller en jämlik fördelning av fiskemöjligheter mellan kommersiella fiskare. Det villkor som gäller fullskalig användning uppfylls t.ex. i en sådan situation då en strömmingskvot riskerar att inte bli fullt utnyttjad, eftersom vassbukskvoten redan har nyttjats. Genom att ge bort en del av kvoten för något annat fiskbestånd mot en vassbukskvot blir det möjligt att utnyttja hela strömmingskvoten. Det villkor som gäller utjämning av det regionala fisketrycket kan komma i fråga i en situation där Finland byter till sig en del av en laxkvot för centrala Östersjön och Bottniska viken mot något annat kvoterat fiskbestånd. Den laxkvot som fås i utbyte kommer då att användas i Bottniska viken och inte i centrala Östersjön, vilket leder till att fisket koncentreras på starkare laxbestånd och små hanlaxar (grilse) som är mindre värdefulla i fortplantningshänseende och som det finns rikligt av i slutet av den nationella fiskesäsongen och laxens uppvandring. Ett byte skulle också bidra till att öka jämlika möjligheter till fiske för de kommersiella fiskarna i Bottniska vikens kustområden.

43 §. Övriga fiskebegränsningar. Utöver det bemyndigande att utfärda förordning som gäller begränsning av den mängdmässiga eller tidsmässiga användningen av kvoter och som det föreskrivs om i 40 § i detta kapitel är det nödvändigt att i lagen ta in bemyndiganden för statsrådet och jord- och skogsbruksministeriet att utfärda bestämmelser om tidsbestämt fiskeförbud för ett visst havsområde,

begränsningar i fråga om tid, region eller kvantitet för användning av fiskeredskap eller bestämmelser om fiskeredskaps tekniska egenskaper. De begränsningar som det föreskrivs om kan gälla alla fiskefartyg eller endast fiskefartyg av en viss längdklass. Ett villkor är att tryggheten av tillräckliga fiskekvoter, en fullskalig användning av dem, bevarandet och skötseln av fiskbestånden, regleringen av det regionala fisketrycket eller ordnandet av jämlika möjligheter till fiske för kommersiella fiskare förutsätter att förordningar utfärdas.

Det föreslås att bestämmelser om tidsbestämt fiskeförbud för ett visst havsområde och om begränsningar i fråga om tid, region eller kvantitet för användning av fiskeredskap som används för fångst av fiskbestånd som är kvoterade eller på annat sätt reglerade får utfärdas genom förordning av statsrådet. Närmare bestämmelser om fiskeredskapens tekniska egenskaper får utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Ett tidsbestämt fiskeförbud som utfärdas genom förordning av statsrådet kan t.ex. gälla laxfiske som bedrivs i centrala Östersjön av fiskefartyg som är registrerade i Finland. En begränsning av användningen av fiskeredskap som utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet skulle t.ex. kunna gälla vilken maskvidd som får användas vid trålning.

Paragrafens 2 mom. innehåller en hänvisning till artikel 3.1 c och 3.1 e i rådets IUU-förordning. Som IUU-fiske betraktas enligt artikel 3.1 c fiske på ett avstängt område under fredningstid och enligt artikel 3.1 e användning av förbjudna fiskeredskap som inte överensstämmer med bestämmelserna.

När det föreskrivs om begränsningar i enlighet med paragrafen ska artikel 19 och 20 i parlamentets och rådets förordning om den gemensamma fiskeripolitiken beaktas. Befogenheterna att vidta åtgärder enligt artikel 19 sträcker sig endast till fartyg som för medlemsstatens flagg i unionens vatten, men i artikel 20 bemyndigas en medlemsstat att vidta icke-diskriminerande åtgärder för bevarande och förvaltning av fiskbestånden och för att bibehålla eller förbättra bevarandestatusen för de marina ekosystemen inom en gräns på tolv nautiska mil från dess baslinjer, förutsatt

att unionen inte har antagit åtgärder för bevarande och förvaltning särskilt för detta område eller åtgärder som specifikt avser det problem som identifierats av den berörda medlemsstaten. Åtgärderna ska vara förenliga med de mål för den gemensamma fiskeripolitiken som anges i artikel 2 i förordningen och minst lika strikta som åtgärder enligt unionsrätten. Om de åtgärder som en medlemsstat avser att anta sannolikt kan påverka andra medlemsstaters fiskefartyg, får åtgärderna endast antas efter samråd med kommissionen, de berörda medlemsstaterna och de berörda rådgivande nämnderna om ett utkast till åtgärder. Kommissionen kan ännu efter att en åtgärd antagits begära att en medlemsstat ändrar eller upphäver åtgärden.

44 §. Närmare bestämmelser om bevarandeåtgärder som Europeiska unionen fastställt. I artikel 18 i parlamentets och rådets förordning om den gemensamma fiskeripolitiken föreskrivs det om regionalt samarbete om bevarandeåtgärder. I artikel 8 föreskrivs det om en situation där medlemsstaterna i en unionsåtgärd för bevarande eller flerårig plan som gäller ett visst geografiskt område har getts befogenhet att inom en fastställd tidsfrist anta åtgärder som ytterligare specificerar den bevarandeåtgärden. Enligt artikeln ska de berörda staterna samarbeta nära vid antagandet av sådana åtgärder.

Medlemsstaterna ska höra berörda rådgivande nämnder, och de måste säkerställa att åtgärderna bygger på bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning och att de är förenliga med målen i den gemensamma fiskeripolitiken och den aktuella bevarandeåtgärden eller fleråriga planen och minst lika strikta som åtgärder enligt unionsrätten. Kommissionen måste tas med i samarbetet mellan medlemsstaterna och dess kommentarer ska beaktas. En medlemsstat kan anta sina egna nationella åtgärder endast om en överenskommelse om innehållet i åtgärderna har nåtts med alla berörda medlemsstater. Om kommissionen anser att en medlemsstats åtgärd inte är förenliga med de villkor som fastställs i den aktuella bevarandeåtgärden, får den, med angivande av relevanta skäl, begära att den berörda medlemsstaten ändrar eller upphäver den åtgärden.

Enligt den föreslagna paragrafen får närmare bestämmelser om unionens bevarandeåtgärder och långåriga planer utfärdas genom förordning av statsrådet när utfärdandet av bestämmelser är nödvändigt för verkställigheten av Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik. Bemyndigandet gäller endast situationer för vilka medlemsstaterna har getts rätt att genom en förordning som gäller unionens bevarandeåtgärder eller fleråriga planer anta preciserande åtgärder så som det föreskrivs i artikel 18.8 i parlamentets och rådets förordning om den gemensamma fiskeripolitiken. Bestämmelser om de tekniska egenskaperna för och användningen av fiskefartyg som avses i unionens bevarandeåtgärder eller långåriga planer får enligt förslaget utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

Regionaliseringssystemet är nytt, och praktisk erfarenhet av det saknas. I artikel 18.8 i parlamentets och rådets förordning om den gemensamma fiskeripolitiken hänvisas det till att nationella åtgärder måste antas inom en fastställd tidsfrist. Ett antagande av en sådan åtgärd kräver också att det råder samförstånd om åtgärdens innehåll mellan medlemsstaterna, och i praktiken krävs också kommissionens godkännande. När åtgärder antas och förordningar utfärdas i Finland måste man beakta 80 § i grundlagen, enligt vilken bestämmelser om grunderna för individens rättigheter och skyldigheter samt om frågor som i övrigt enligt grundlagen hör till området för lag ska utfärdas genom lag.

45 §. Fisketillstånd. Ett fisketillstånd som utfärdats i enlighet med rådets och kommissionens kontrollförordningar gäller alltid endast ett visst fartyg. I kommissionens kontrollförordning specificeras att kravet på att inneha fisketillstånd inte gäller EU-fiskefartyg med en total längd på under 10 meter som endast fiskar i den egna flaggmedlemsstatens territorialvatten. I vissa förordningar om fiske kan det dock föreskrivas om undantag från denna bestämmelse. Exempelvis i rådets torskförordning föreskrivs det om krav på fisketillstånd för fiskefartyg som är minst 8 meter. I artikel 7.1 i rådets kontrollförordning finns allmänna bestämmelser om i vilka fall tillstånd krävs. För finländska fiskefartyg gäller kraven för närva-

rande främst fiskeri eller fiskezoner som omfattas av fleråriga planer för fisket, ett system för förvaltning av fiskeansträngning och fiske i vetenskapligt syfte.

Beviljande av fisketillstånd hör nära samman med tillsynen över fisket. I paragrafen föreslås det att närings-, trafik- och miljöcentralen ska bevilja tillstånden och föra register över dem. Ett tillstånd kan enligt rådets kontrollförordning endast beviljas ett sådant fartyg som har en giltig fiskelicens. Enligt förslaget kan ett tillstånd beviljas för högst fem år åt gången. Utövare av fiskeriverksamhet måste kunna planera sin verksamhet så långsiktigt som möjligt, och därför är det motiverat att bevilja tillstånd med så lång giltighetstid som möjligt. Fiskemöjligheter som är bundna till en lång tid hindrar å andra sidan nya aktörer från att komma in i branschen. En förteckning över de tillstånd som beviljats ska enligt artikel 5 i kommissionens kontrollförordning läggas ut på den säkra delen av den webbplats som avses i artikel 114 i rådets kontrollförordning.

Det föreslås att alla andra fisketillstånd än sådana som krävs för fiske i vetenskapligt syfte beviljas efter ett allmänt ansökningsförfarande. En allmän förklaring av att tillstånd får sökas garanterar att alla aktörer samtidigt får vetskap om möjligheten att söka fisketillstånd och att tillstånden beviljas på likvärdiga grunder. Bestämmelser om ett obligatoriskt tillståndssystem utfärdas ofta i situationer där en viss typ av fiske måste begränsas, vilket leder till att tillstånd inte kan beviljas alla sökande. Exempelvis i rådets torskförordning är antalet fisketillstånd för torskfiske begränsat till en viss total maskinstyrka för en medlemsstats fiskefartyg. Grunderna för beviljande av tillstånd ska vara tydliga, och de sökande måste få vetskap om dem på förhand.

Om alla sökande inte kan ges tillstånd, föreslås det att sådana innehavare av en fiskelicens ges företräde vars fiskefartyg under denna licensinnehavares besittningstid genom rapporter som avses i 4 kap. har rapporterat om fångster av fiskbestånd som avses i tillståndet under de senaste fem åren som föregick det år då tillstånden förklarats lediga att sökas under ett flertal kalenderår. Företrädet hör därmed samman med sökandens tidi-

gare insatser inom det fiske som det är fråga om, och dessa insatser framgår av tidigare fiskeverksamhet. Det föreslås också en bestämmelse som gör det möjligt att reservera högst tio procent av tillstånden för sådana innehavare av fiskelicens vars fartyg saknar en fångsthistoria som uppfyller kraven. På detta sätt kan man garantera att också nya aktörer får möjlighet att bedriva fiske som kräver tillstånd.

Den föreslagna paragrafen innehåller ett bemyndigande för jord- och skogsbruksministeriet att utfärda förordning. Genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet får det utfärdas närmare bestämmelser om de fiskbestånd som avses i fisketillstånden och om tillåtna fiskeredskap, antalet tillstånd som ska beviljas, på vilket område och under vilken tid tillstånden är i kraft samt om förfarandet för att ansöka om tillstånd. Fiske utan behövligt tillstånd är IUU-fiske enligt artikel 3.1 a i rådets IUU-förordning.

46 §. Överföring av fisketillstånd. Om ett fiskefartyg säljs eller på annat sätt överläts mitt under tillståndets giltighetstid, är huvudregeln att närings-, trafik- och miljöcentralen överför fisketillståndet till fartygets nya licensinnehavare för den återstående tiden. Tillståndet kan emellertid inte överföras, om fiskefartygets nationalitet ändrar i och med överlåtelsen. Det föreslås också att parterna ska ha möjlighet att skriftligen avtala om att tillståndet blir kvar hos fartygets tidigare licensinnehavare. Den tidigare licensinnehavaren kan ha ett annat fiskefartyg som han eller hon vill att tillståndet överförs på. Det är inte alltid möjligt att överföra ett tillstånd på ett annat fartyg, eftersom tillståndet genom unionens bestämmelser kan vara bundet till ett fartygs egenskaper såsom dräktighet eller effekt.

47 §. Platser för omlastning och landning av fångsten. I artikel 5 i rådets IUU-förordning föreskrivs det att tredjeländers fiskefartyg får använda hamntjänster och landa eller omlasta fångst endast i utsedda hamnar. Enligt artikel 19 i rådets Östersjöförordning får osorterade fångster endast landas i hamnar och på landningsplatser med ett fungerande provtagningsprogram som gör det möjligt att effektivt övervaka osorterade landningar efter art. Medlemsstaterna ska se

till att ett lämpligt provtagningsprogram används på landningsplatserna. Med sortering av fångster avses att olika fiskarter separeras från varandra. Om fiskarterna inte går att separeras på fartyget eller i samband med landning, ska förhållandet mellan arterna uppskattas genom provtagning där det tas tillräcklig många representativa prover av fångsten.

Syftet med de artiklar som det hänvisas till ovan är att säkerställa att det på de platser där fångsten i fråga landas finns möjlighet att övervaka vad fångsten består av och huruvida bestämmelserna om landning av fångst iakttas. I paragrafen föreslås det att jord- och skogsbruksministeriet fattar ett förvaltningsbeslut om vilka hamnar och platser som uppfyller kraven. För att övervakningen ska underlättas kan det enligt paragrafen fastställas klockslag för när det ska vara möjligt att landa och lasta om fångst. För att effektiv övervakning ska kunna säkerställas ska man när hamnarna utses och tidsgränserna fastställs beakta hamnarnas tekniska beredskap att ta emot fångst samt hamnarnas totala antal och placering.

48 §. Nationella kontrollprogram, provtagningsplaner och kontrollplaner. I paragrafen föreslås att de planer och program som avses i artiklarna 46, 55, 60 och 61 i rådets kontrollförordning ska fastställas genom förvaltningsbeslut av jord- och skogsbruksministeriet. Genom rådets kontrollförordning åläggs medlemsstaterna att fastställa preciserande planer, där det redogörs för hur vissa skyldigheter i kontrollförordningen, främst sådana som gäller kontrollsystem, ska verkställas. Enligt artikel 46 i rådets kontrollförordning ska en medlemsstat utarbeta ett nationellt kontrollprogram för varje flerårig plan. Alla nationella kontrollprogram ska meddelas kommissionen eller göras tillgängliga på den säkra delen av den webbplats som avses i artikel 114 i rådets kontrollförordning.

Enligt artikel 55 i rådets kontrollförordning ska medlemsstaterna på grundval av en provtagningsplan övervaka fångster av bestånd som omfattas av återhämtningsplaner vid fritidsfiske. Skyldigheten gäller fartyg som för medlemsstatens flagg och tredjeländers fartyg i vatten som faller under deras överhöghet eller deras jurisdiktion.

Flera planer och program som kräver medlemsstaternas godkännande hör samman med vägning av fiskeriprodukter. Huvudregeln är att fångsterna ska vägas i samband med landning på landningsplatsen, men om en medlemsstat har fastställt en kontrollplan för kontroll av landning, kan vägningen också utföras efter transporten från landningsplatsen. Kommissionen ska godkänna kontrollplanen.

7 kap. **Överträdelse och allvarliga överträdelse**

49 §. Överträdelse. I artikel 89 i rådets kontrollförordning konstateras det att medlemsstaterna ska se till att lämpliga åtgärder, inbegripet administrativa åtgärder eller straffrättsliga förfaranden, vidtas systematiskt och i enlighet med nationell rätt mot fysiska eller juridiska personer som misstänks ha överträtt någon av bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken. Från de förordningar som gäller Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik har i paragrafen samlats sådana skyldigheter beträffande vilka det för underlåtenhet att iakttä bestämmelserna ska åläggas en betalningsskyldighet fastställd i pengar (överträdelseavgift) genom ett administrativt förfarande. Överträdelse mot största delen av de skyldigheter som nämns i punkterna är sådana som medlemsstaterna ska meddela kommissionen i enlighet med bilaga XXXVII till kommissionens kontrollförordning.

Det administrativa överträdelseförfarandet kan riktas mot både fysiska och juridiska personer. I punkterna 52 och 53 i paragrafen finns bestämmelser om handlande i strid med förordningar som utfärdats eller beslut som fattats med stöd av lagen. En del av den verksamhet som strider mot bestämmelserna i nationella förordningar motsvarar beskrivningen av de gärningar som är allvarliga straffbara överträdelse enligt rådets IUU-förordning eller kontrollförordning och som det åläggs en påföljdsavgift för enligt 51 §, men för en del av gärningarna kan det åläggas en administrativ överträdelseavgift.

50 §. Överträdelseavgiftens storlek. I paragrafen delas överträdelseerna upp i två grupper. Genom uppdelningen försöker man göra

det möjligt att ålägga en mindre överträdelseavgift för sådana gärningar som begås och sådana underlåtelser som förekommer i regel främst av oaktsamhet och inte i vinningssyfte. Enstaka gärningar utgör inte heller något hot mot naturresurserna eller fångstövervakningen. Den första överträdelseavgiften för en sådan gärning kan vara liten, men om överträdelserna upprepas kan följande överträdelseavgift bli högre.

För närvarande åläggs passagerare som reser utan biljett inom Helsingforsregionen en kontrollavgift på 80 euro, så en minsta möjliga överträdelseavgift på 100 euro kan inte anses oskäligen. För största delen av överträdelserna föreslås dock en minsta överträdelseavgift på 500 euro. På juridiska personer och fysiska personer tillämpas samma minimiavgift, eftersom kommersiell fiskeverksamhet som bedrivs i bolagsform ofta är småskalig och jämförbar med den verksamhet som en enskild näringsidkare bedriver. Den största möjliga överträdelseavgiften föreslås vara olika stor för fysiska och juridiska personer. Med maximala överträdelseavgifter på 5 000, 10 000, 25 000 och 50 000 euro görs det möjligt att ålägga så kännbara överträdelseavgifter att den som begått överträdelserna inte under några omständigheter kan få ekonomisk vinning av sin underlåtelse eller sin gärning. Det föreslås inte några särskilda bestämmelser om förverkande av den vinning som fås genom en överträdelse, och strafflagens bestämmelser om förverkande av vinning tillämpas inte. Det belopp i euro som lagstridig verksamhet har gett som ekonomisk vinning bör därför räknas in i överträdelseavgiften och påföljdsavgiften.

51 §. Allvarliga överträdelser. Bestämmelser om allvarliga överträdelser finns i rådets IUU-förordning och rådets kontrollförordning. Den föreslagna paragrafen innehåller hänvisningar till de relevanta artiklarna i förordningarna för att det ska vara lättare för läsaren att få en helhetsuppfattning om de allvarliga överträdelserna. Den viktigaste artikeln om allvarliga överträdelser är artikel 42 i rådets IUU-förordning, som också innehåller en hänvisning till artikel 3 i samma förordning. I artikel 3 i rådets IUU-förordning finns en förteckning över de gärningar i fiskeriverksamhet som betraktas som IUU-fiske

och allvarliga överträdelser. I artikel 90.1 a–c i rådets kontrollförordning föreskrivs det dessutom om tre andra allvarliga överträdelser. När man i Europeiska unionen utfärdar bestämmelser om allvarliga överträdelser har man velat visa vilka gärningar som är särskilt klandervärda och vilkas påföljder man strävar efter att harmonisera inom unionen. En harmonisering försöker man uppnå genom att föreskriva om straff baserade på fångstens värde och om ett pricksystem för de allvarliga överträdelserna.

Enligt artikel 3.2 i rådets IUU-förordning och artikel 90.1 i rådets kontrollförordning har den nationella myndigheten prövningsrätt vid avgörande av om en överträdelse är allvarlig eller inte. Prövningsrätten är dock bunden. Eftersom också förhållandevis små gärningar är straffbara överträdelser, är det med tanke på hierarkin mellan allvarliga överträdelser och överträdelser ändamålsenligt att det kan åläggas överträdelseavgift också för sådana gärningar som man har låtit bli att straffa som allvarlig överträdelse t.ex. på grund av att gärningen är obetydlig och någon vinning inte kan fås av den.

Fiske utan giltig licens eller tillstånd enligt artikel 3.1 a i rådets IUU-förordning leder till att tillsynsåtgärder inte kan riktas mot fartyget och att den fångst som fångats med fartyget inte kan kontrolleras. Det är fråga om verksamhet som strider mot de grundläggande bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken och som äventyrar uppnåendet av målen för den gemensamma fiskeripolitiken. Att underlåta att registrera och rapportera fångstuppgifter eller sända in uppgifter till det satellitbaserade fartygsövervakningssystemet (led b i artikeln) leder till samma slutresultat. Det är motiverat att ha stränga påföljder för dessa gärningar. Fiske i ett avstängt område eller fiske efter det att kvoter na nyttjats förtjänar också en sträng påföljd. Också ombordtagande, omlastning eller landning av fisk som inte uppfyller storlekskraven i strid med gällande lagstiftning förtjänar en sträng påföljd.

Det finns dock situationer där det är obestridligt att själva gärningen eller underlåtelserna har ägt rum, men gärningen med beaktande av omständigheterna och följderna av gärningen är obetydlig. I en situation där t.ex.

fisk som inte uppfyller storlekskraven och som enligt bestämmelserna ska kastas tillbaka i vattnet och inte får föras i land har tagits upp i små mängder som bifångst i samband med att fångstredskapet lyfts upp kan det vara oskäligt att kategoriskt ålägga en påföljd för en allvarlig överträdelse.

Ett pricksystem för allvarliga överträdelser, som leder till förlust av fiskelicensen och rätten att vara befälhavare för ett fiskefartyg när ett visst antal prickar har nåtts, gör påföljderna för allvarliga överträdelser mycket stränga. Därför föreslås det att det föreskrivs om en möjlighet att besluta att en gärning eller underlåtelse är en överträdelse, om gärningen med beaktande av omständigheterna och följderna av gärningen är obetydlig och syftet med den inte har varit ekonomisk vinning. För en gärning som konstateras vara en överträdelse åläggs den högre överträdelseavgift som det föreskrivs om i 50 § 2 mom. i lagförslaget, men licensinnehavaren och fartygets befälhavare påförs inga prickar.

I 2 mom. föreslås det att de gärningar som anges i artikel 3.1 f–h och 3.1 j–l i rådets IUU-förordning alltid är allvarliga överträdelser. De gärningar som det föreskrivs om i artikel 3.1 f–h är också straffbara enligt strafflagens 33 kap. (Om förfalskningsbrott), 15 kap. (Om brott mot rättskipning) och 16 kap. (Om brott mot myndigheter). Europeiska unionen har i sina rättsakter velat understryka de allvarliga överträdelsernas klandervärldhet och fara för de levande akvatiska naturresurserna. När det i dessa allvarliga överträdelser också ingår gärningar som är straffbara enligt Finlands strafflag, vore det inkonsekvent att betrakta dem som endast överträdelser, oberoende av hurdana omständigheterna är. I de överträdelser som anges i led j–l är det dock fråga om fiskeriverksamhet där det visas särskilt stor likgiltighet gentemot unionens lagstiftning eller den internationella sjörättens bestämmelser. En grundregel inom den internationella sjörätten är att inga statslösa fartyg får röra sig på havet.

52 §. Påföljdsavgiftens storlek. I artikel 44 i rådets IUU-förordning föreskrivs det att medlemsstaterna ska utfärda bestämmelser om en högsta sanktion på minst fem gånger värdet av de fiskeriprodukter som erhållits genom att begå den allvarliga överträdelsen.

Om det är fråga om en allvarlig överträdelse som upprepats inom en period på fem år ska medlemsstaterna tillämpa en högsta sanktion på minst åtta gånger värdet av de fiskeriprodukter som erhållits genom att begå en allvarlig överträdelse. De administrativa påföljdsavgifter som införs ska vara effektiva, proportionerliga och avskräckande.

Enligt artikel 89.2 i rådets kontrollförordning ska de rättsliga åtgärdernas och tillhörande sanktioners totala omfattning i enlighet med tillämpliga bestämmelser i nationell rätt beräknas så att de effektivt berövar de ansvariga det ekonomiska utbytet av den överträdelse de begått, utan att det påverkar deras legitima rätt att utöva sitt yrke. I ett straffrättsligt straffförfarande döms ekonomisk vinning av ett brott förverkad till staten, men för betalningspåföljder som ålagts genom ett administrativt förfarande finns det inga allmänna bestämmelser om ett sådant förfarande. Att hindra ekonomisk vinning vid ett administrativt förfarande kan genomföras så att den högsta möjliga påföljdsavgiften föreskrivs vara så hög att den vinning som fås genom gärningen med hjälp av påföljdsavgiften i praktiken betalas till staten.

Den minsta möjliga påföljdsavgiften föreslås vara 2 000 euro. Summan föreslås vara lika stor för både fysiska och juridiska personer. Vid bestämningen av den minsta möjliga avgiften har man beaktat de minsta möjliga överträdelseavgifterna, 100 och 300 euro, och ställt summan i proportion till dem. Den största möjliga påföljdsavgiften ska enligt förslaget vara olika stor för fysiska personer och juridiska personer. Med de olika summorna strävar man efter att styra påföljdsmyndigheten att i regel beakta skillnaderna mellan fysiska och juridiska personer. I artikel 44 i rådets IUU-förordning och artikel 90 i rådets kontrollförordning anges vilka faktorer som påverkar vid avgörandet (skadans art, dess värde, överträdarens ekonomiska situation, överträdelsens omfattning och upprepning av den, värdet av den skada som orsakats fiskresurserna och havsmiljön). Utöver dem ska också beaktas överträdelsens art, varaktighet, gärningsmannens skuld sådan den framgår av överträdelsen och storleken på den vinning som eftersträvats och erhållits.

53 §. *Landsbygdsverkets utredningsbefogenheter.* Enligt 31 § i förvaltningslagen (434/2003) har en myndighet skyldighet att se till att ett ärende utreds tillräckligt och på behörigt sätt genom att skaffa den information och den utredning som behövs för att ärendet ska kunna avgöras. Den myndighet som ålägger påföljden bestämmer den slutliga omfattningen och behovet av den undersökning och det utredningsarbete som behövs för att utreda en överträdelse. I paragrafen föreslås att Landsbygdsverket ska ha möjlighet att i sitt utredningsarbete använda samma befogenheter som de egentliga tillsynsmyndigheterna använder med stöd av 3 och 4 kap. och rådets och kommissionens IUU- och kontrollförfordningar. Likaså ska Landsbygdsverket ha rätt att av andra myndigheter få uppgifter som är nödvändiga för utredningen även om uppgifterna är sekretessbelagda. Närings-, trafik- och miljöcentralen och Gränsbevakningsväsendet har förmodligen utrett ärendet tillräckligt redan innan behandlingen av ärendet har inletts vid Landsbygdsverket, men trots det kan det förekomma situationer där Landsbygdsverket har behov av att få t.ex. sekretessbelagda uppgifter från andra myndigheter.

54 §. *Att avstå från att ålägga överträdelseavgift.* För överträdelser som betraktas som obetydliga ska påföljdsmyndigheten ha möjlighet att avstå från att ålägga överträdelseavgift. Att avstå från att ålägga överträdelseavgift förutsätter förutom att gärningen är obetydlig att åläggande av avgift bör betraktas som uppenbart oskäligt med beaktande av vilka förhållanden som var rådande när gärningen begicks samt gärningsmannens ekonomiska ställning. Om en obetydlig gärning eller underlåtelse som strider mot bestämmelserna upprepas ska dock överträdelseavgift åläggas.

55 §. *Preskription.* Finlands lagstiftning innehåller inga allmänna bestämmelser om preskription av administrativa påföljder. I paragrafen föreskrivs det en preskriptionstid på fem år för överträdelser och en preskriptionstid på tio år för allvarliga överträdelser. Överträdelseavgift och påföljdsavgift ska inte kunna åläggas om det har förflutit fem eller tio år sedan den gärning som utgör grund för överträdelsen begicks eller från det att den

försummade gärningen borde ha begåtts. På motsvarande sätt ska förfarandet för påförande av överträdelseavgift eller påföljdsavgift inledas inom två eller fem år från det att gärningen begicks eller den försummade gärningen senast borde ha begåtts.

56 §. *Brådskande behandling vid påföljdsmyndigheten.* Ett särskilt behov av snabb behandling vid påföljdsmyndigheten föreligger vid sådana situationer där en verksamhetsutövares egendom har omhändertagits av myndigheten för att säkra utredningen. Den myndighet som ålägger påföljden bestämmer den slutliga omfattningen och behovet av den undersökning och det utredningsarbete som behövs för att utreda överträdelsen. Den misstänktes intresse kräver dock en snabb behandling, om den misstänkte aktörens fisketillstånd eller fiskelicens tillfälligt har dragits in på grund av att det finns skäl att misstänka att aktören fortsätter med den lagstridiga verksamheten. En brådskande behandling behövs också om det finns skäl att anta att ett fiskefartyg om det avlägsnar sig från hamnen eller det havsområde som övervakas av Finland i väsentlig grad försvårar utredningen av överträdelsen samt påföljdsförfarandet.

57 §. *Förhållande till straffrättsliga förfaranden.* I samband med övergången till ett administrativt påföljdsförfarande är avsikten att upphäva de straffrättsliga straffbestämmelser som gäller gärningar som strider mot den gemensamma fiskeripolitiken. Överträdelser och allvarliga överträdelser kan dock uppfylla brottsrekvisitet för gärningar som anges i strafflagen. Sådana paragrafer finns t.ex. i strafflagens 15 kap. (Om brott mot rättskipning), 16 kap. (Om brott mot myndigheter), 33 kap. (Om förfalskningsbrott) och 48 a kap. (Om naturresursbrott). Gärningsbeskrivningarna av överträdelser enligt 108 § i fiskelagen kan eventuellt också uppfyllas.

I artikel 3.1 i rådets IUU-förordning föreskrivs det om vad som betraktas som förbjudet IUU-fiske som är straffbart som allvarlig överträdelse. Som sådant betraktas bl.a. enligt led f förfalskning eller döljande av registrerings- eller identitetsuppgifter, enligt led g döljande, förändring eller bortskaffande av bevis som behövs för en undersökning och enligt led h hindrande av befattningshavares

arbete. Likartade gärningsbeskrivningar finns t.ex. i 15 kap. 2, 3 och 4 § i strafflagen i fråga om osann utsaga. Också 15 kap 6 § om falsk angivelse och 15 kap. 7 § om bevisförvanskning kan komma i fråga. Bestämmelserna om hindrande av tjänsteman i 16 kap. 1–5 § i strafflagen kan bli tillämpliga.

I artikel 42.1 c i rådets IUU-förordning föreskrivs det att förfalskning av handlingar som avses i förordningen och användning av sådana falska eller ogiltiga handlingar är en allvarlig överträdelse. Man kan anta att med handlingar avses åtminstone fängstintyg och därtill hörande intyg över import och export av fiskprodukter. Strafflagens 33 kap. 1–4 § kan alternativt bli tillämpliga i dessa fall.

Ne bis in idem ("inte två gånger i samma ärende")-förbudet är en av principerna för en rättvis rättegång. Ingen får undersökas eller straffas en andra gång för ett brott som han eller hon redan har friats från eller dömts för. Innehållsmässigt innebär det i processrätten att två domar inte kan meddelas i samma ärende, dvs. en domstol får inte ta upp till ny behandling ett sådant ärende som redan har avgjorts genom ett lagakraftvunnet beslut. Ne bis in idem-förbudet uttrycks i artikel 50 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och i artikel 4 i sjunde tilläggsprotokollet till Europakonventionen och artikel 14 i den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter. I 21 § i Finlands grundlag garanteras en rättvis rättegång. Enligt 22 § i grundlagen ska det allmänna också se till att de grundläggande fri- och rättigheterna och de mänskliga rättigheterna tillgodoses.

Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna har i sin avgörandepraxis när det gäller tolkning av principen likställt förvaltningsförfaranden och brottmål som leder till en påföljd av sanktionskaraktär. För tillämpningen av principen räcker det att det i ärendet går att ålägga sanktioner som har karaktären av straff. Överträdelsens art och hur hårda de eventuella straffen är har beaktats vid bedömningen av om ne bis in idem-principen ska tillämpas.

Syftet med 1 mom. är att ge en anvisning om hur myndigheten ska förfara i situationer där en gärning eller en underlåtelse uppfyller brottsrekvisitet för både ett ärende som ska

behandlas genom ett administrativt påföljdsförfarande och ett ärende som ska behandlas genom ett straffrättsligt förfarande. Bestämmelsen gör det möjligt att låta bli att göra en brottanmälan, göra förundersökning, väcka åtal och ålägga ett straffrättsligt straff, om man bedömer att en överträdelseavgift eller en påföljdsavgift är en tillräcklig påföljd för gärningen eller underlåtelsen. Eftersom de föreslagna bestämmelserna om överträdelseavgift och påföljdsavgift gör det möjligt att ålägga betydligt högre avgifter än om man tillämpade ett dagsbotssystem, är en överträdelseavgift eller påföljdsavgift en tillräcklig påföljd i de flesta fall, eller möjligen till och med i alla fall. Vid bedömningen ska beaktas hur skadlig gärningen eller försummelsen varit, om den har upprepats, hur allvarlig den är, den vinning som erhållits genom den, storleken på den förväntade påföljdsavgiften eller överträdelseavgiften i jämförelse med det straff som förväntas för brottet. Också andra konsekvenser av gärningen eller underlåtelsen ska beaktas.

Av 2 mom. framgår att en administrativ påföljds- eller överträdelseavgift inte kan åläggas den som vid förundersökning, åtalsprövning eller ett brottmål som är anhängigt vid domstol är misstänkt för samma gärning. Det är också klart att en administrativ överträdelse- eller påföljdsavgift inte kan åläggas den som för samma gärning redan har meddelats en lagakraftvunnen dom eller ålagts straff eller ålagts en påföljds- eller överträdelseavgift enligt den föreslagna lagen. Åläggande av en överträdelse- eller påföljdsavgift hindrar också att åtal väcks eller att dom meddelas i samma ärende.

58 §. *Förundersökningsmyndighetens, åklagarens och domstolens anmälningsskyldighet.* För att ne bis in idem-principen ska kunna tillämpas flexibelt, måste Landsbygdsverket ha vetskap om pågående förundersökningar samt beslut och domar som gäller gärningar som uppfyller brottsrekvisitet för överträdelser och allvarliga överträdelser. Enligt paragrafen är förundersökningsmyndigheter, åklagare och domstolar skyldiga att underrätta Landsbygdsverket om dessa. De anmälningar som bestämmelsen avser kommer troligen endast att bli ett fåtal per år, så anmälningarna kan göras manuellt.

Anmälningarna är viktiga också därför att det ska föras ett överträdelseregister över alla gärningar som strider mot den gemensamma fiskeripolitiken. Anmälningarna gör det också möjligt att påföra prickar för allvarliga överträdelser i enlighet med 62 §.

Bestämmelsen kommer troligen att tillämpas t.ex. i situationer där det är fråga om hur en i 49 § 29 punkten avsedd gärning och artikel 3.1 f–h står i förhållande till de brott som avses i 16 kap. i strafflagen och hur 51 § 1 mom. 3 punkten står i förhållande till de förfalskningsbrott som avses i 33 kap. i strafflagen.

59 §. Verkställighet av överträdelseavgiften och påföljdsavgiften. Överträdelseavgifterna och påföljdsavgifterna ska enligt förslaget tas ut i samma ordning som böter tas ut. Verkställigheten ska skötas av Rättsregistercentralen. Verkställigheten av ett beslut om avgift ska inledas när beslutet har vunnit laga kraft. Beslutet ska verkställas senast inom fem år från den dag då det lagakraftvunna beslutet meddelades. Det föreslås att ingen dröjsmålsranta tas ut för en överträdelse- eller påföljdsavgift som har förfallit till betalning.

8 kap. **Pricksystem, övriga tilläggspåföljder och register över påföljder**

60 §. Prickar för innehavaren av fiskelicensen och indragning av fiskelicensen. Enligt artikel 92.1 i rådets kontrollförordning ska medlemsstaterna tillämpa ett pricksystem på de allvarliga överträdelser som avses i artikel 42.1 a i rådets IUU-förordning. Utifrån detta pricksystem påförs en innehavare av fiskelicens ett lämpligt antal prickar. Detaljerade bestämmelser om pricksystemet finns i 2–4 punkten i samma artikel, artiklarna 126–134 i kommissionens kontrollförordning och bilaga XXX till den förordningen.

Enligt artikel 125 i kommissionens kontrollförordning ska medlemsstaterna utse behöriga myndigheter som ska ha ansvaret för att inrätta pricksystemet och påföra innehavaren av fiskelicens lämpligt antal prickar, överföra tilldelade prickar till en ny innehavare av en fiskelicens samt föra register över det antal prickar som påförs eller överförs.

Det föreslås att Landsbygdsverket ska påföra prickarna i Finland. Landsbygdsverket ska också föra register över prickarna.

I bilaga XXX till kommissionens kontrollförordning anges hur många prickar som ska påföras för varje allvarlig överträdelse. Antalet prickar varierar mellan tre och sju beroende på överträdelse. I artikel 92.2 i rådets kontrollförordning föreskrivs att när en fysisk person har gjort sig skyldig till eller en juridisk person hålls ansvarig för en allvarlig överträdelse av bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken ska innehavaren av fiskelicensen påföras ett lämpligt antal prickar till följd av överträdelsen. I paragrafen föreslås ett förbud mot att separat söka ändring i ett beslut som gäller påförande av prickar. I samband med överklagande av ett beslut som gäller påföljdsavgift går det dock att söka ändring i beslutet också i fråga om prickarna. I ett beslut om påförande av prickar ingår inte myndighetsprövning, eftersom prickarna påförs automatiskt om gärningen ingår i förteckningen i bilaga XXX och en påföljdsavgift åläggs för den.

Enligt rådets kontrollförordning överförs prickarna till den framtida innehavaren av en fiskelicens för det aktuella fiskefartyget, om fartyget säljs, överläts eller på annat sätt byter ägare. Om innehavaren av en fiskelicens inte har gjort sig skyldig till ytterligare en allvarlig överträdelse inom tre år efter datumet för den senaste överträdelsen ska alla prickar i fiskelicensen raderas. I samband med beslut om prickar ska innehavaren av fiskelicensen ha rätt till rättslig prövning i enlighet med nationell rätt. Medlemsstaterna måste dock säkerställa att tillämpningen av de nationella bestämmelserna om besvärssfarandets uppskjutande effekt inte gör pricksystemet ineffektivt.

Om innehavaren av en fiskelicens uppnår ett totalt antal prickar som överskrider det totala antal som anges i artikel 129 i kommissionens kontrollförordning, drar Landsbygdsverket in fiskelicensen tillfälligt eller permanent i enlighet med artikel 129 i kommissionens kontrollförordning. I artikel 129 i kommissionens kontrollförordning föreskrivs det att när innehavaren av en fiskelicens nått upp till 18, 36, 54 respektive 72 prickar ska fiskelicensen automatiskt dras in tillfälligt en

första, andra, tredje respektive fjärde gång under relevant period enligt artikel 92.3 i rådets kontrollförordning. Enligt artikel 92.3 i rådets kontrollförordning ska indragningen av licensen den första gången vara minst två månader, den andra gången minst fyra månader, den tredje gången minst åtta månader och den fjärde gången minst ett år. Om innehavaren av en fiskelicens har totalt 90 prickar, dras licensinnehavarens fiskelicens automatiskt in permanent. Ett beslut om tillfällig eller permanent indragning av en fiskelicens kan verkställas trots att det inte har vunnit laga kraft, om inte besvärmyndigheten beslutar något annat.

I artikel 131 i kommissionens kontrollförordning föreskrivs det att ett fiskefartyg vars fiskelicens har dragits in tillfälligt eller permanent ska identifieras som ett fiskefartyg utan fiskelicens i det nationella fiskefartygsregistret. I artikel 132 i samma förordning konstateras det att om ett fiskefartyg vars fiskelicens dragits in tillfälligt eller permanent bedriver fiskeverksamhet ska de behöriga myndigheterna vidta omedelbara åtgärder i enlighet med artikel 91 i kontrollförordningen. I artikel 91 föreskrivs det att medlemsstaterna ska vidta omedelbara åtgärder för att förhindra att befälhavare på fiskefartyg eller andra fysiska eller juridiska personer som tagits på bar gärning med att begå en allvarlig överträdelse fortsätter med detta.

61 §. Prickar för fiskefartygets befälhavare. I artikel 92.6 i rådets kontrollförordning åläggs medlemsstaterna att inrätta ett pricksystem som innebär att befälhavaren på ett fartyg påförs ett lämpligt antal prickar för en överträdelse av bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken. I paragrafen föreslås ett likadant pricksystem för fiskefartygs befälhavare som det system som enligt rådets och kommissionens förordningar om ärendet ska tillämpas direkt på innehavarna av fiskelicens. Det föreslås dock inte att befälhavaren i något fall slutligt ska kunna fråntas rätten att vara befälhavare för ett fiskefartyg, utan den längsta möjliga period som ett förbud kan meddelas för är enligt förslaget ett år. Att slutligt frånta rätten att vara befälhavare anses vara en för sträng påföljd, om man beaktar näringsfriheten och även möjligheten att för de överträdelser som

avses i artikel 3 i IUU-förordningen ålägga så ekonomiskt kännbara påföljder att också de har en avskräckande effekt. Det kan inte anses att skyddet av de akvatiska levande naturresurserna förutsätter att rätten att vara befälhavare slutligt ska fråntas någon.

I paragrafen föreslås ett förbud mot att separat söka ändring i ett beslut som gäller påförande av prickar. I samband med överklagande av ett beslut som gäller påföljdsavgift går det dock att söka ändring i beslutet också i fråga om prickarna. I ett beslut om påförande av prickar ingår inte myndighetsprövning, eftersom prickarna påförs automatiskt om gärningen ingår i förteckningen i bilaga XXX och det åläggs en påföljdsavgift för den.

Prickar som har påförts fiskefartygets befälhavare tidigare beaktas inte, om fiskefartygets befälhavare inte inom tre år från datumet för den senaste allvarliga överträdelse för vilken prickar påfördes honom eller henne gör sig skyldig till en sådan ny gärning eller ny försummelse som straffas som en allvarlig överträdelse och för vilken han eller hon påförs prickar. Efter att antalet prickar har nått 72 kan förbudet att vara befälhavare i ett år förnyas vid varje tillfälle som nya prickar påförs ända tills prickarna har preskriberats efter en "ren" treårsperiod. För att ändringssökandeförfarandets uppskjutande effekt inte ska göra pricksystemet ineffektivt kan besluten verkställas oberoende av ändringssökandet, om inte besvärmyndigheten beslutar något annat.

62 §. Påförande av prickar på basis av rapporter från övriga myndigheter. I artikel 126.5 i kommissionens kontrollförordning föreskrivs det att om en allvarlig överträdelse konstateras i en annan medlemsstat än flaggmedlemsstaten, ska prickar tilldelas av flaggmedlemsstatens behöriga myndighet enligt artikel 125 i förordningen, efter underrättelse enligt artikel 89.4 i rådets kontrollförordning. Artikel 89.4 i rådets kontrollförordning ålägger i sin tur myndigheterna i den medlemsstat som har jurisdiktion i händelse av överträdelse att utan dröjsmål och i enlighet med förfarandena i nationell rätt underrätta flaggmedlemsstaten, den medlemsstat där lagöverträdaren är medborgare eller andra medlemsstater som berörs av uppföljningen av de administrativa åtgärderna, om

de straffrättsliga förfarandena eller andra åtgärder som vidtagits samt alla slutgiltiga avgöranden i samband med sådana överträdelser, inklusive antalet påförda prickar.

Enligt 58 § i den föreslagna lagen är förundersökningsmyndigheter, åklagare och domstolar skyldiga att underrätta om förundersökningar, åtalsprövning och domar som gäller gärningar som uppfyller rekvisiten för överträdelser eller allvarliga överträdelser. Om det genom beslut har konstaterats att någon har gjort sig skyldig till en sådan allvarlig överträdelse som uppfyller rekvisitet för allvarlig överträdelse som innehavaren av en fiskelicens eller befälhavaren för fiskefartyget ska påföras prickar för, påför Landsbyggsverket licensinnehavaren och befälhavaren lämpliga prickar. Det att en gärning eller en underlåtelse behandlas i en straffprocess gör därmed inte pricksystemet ineffektivt. Det föreslås inget förbud mot ändringsökande i ett beslut om påförande av prickar i enlighet med paragrafen.

63 §. Anmälan om förbud att vara befälhavare. Trafiksäkerhetsverket behöver uppgifterna om förbud mot att vara befälhavare, eftersom Trafiksäkerhetsverket enligt 20 § 1 mom. i lagen om fartygspersonal och säkerhetsorganisation för fartyg (1687/2009) kan återkalla ett behörighetsbrev eller kompetensbevis bl.a. om en person genom sin verksamhet har visat allmän likgiltighet för bestämmelserna eller föreskrifterna.

64 §. Överträdelserregistret. Enligt artikel 93 i rådets kontrollförordning ska medlemsstaterna i ett nationellt register införa alla överträdelser av bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken som fartyg som för deras flagg eller deras medborgare gör sig skyldiga till, inklusive de sanktioner som har utdömts och det antal prickar som har påförts. I registret ska också föras in de påföljder som ålagts med anledning av rättsliga åtgärder i andra medlemsstater omedelbart när meddelande enligt artikel 89.4 i rådets kontrollförordning har kommit in om påföljderna.

Överträdelserregistret är ett personregister, och på det tillämpas personuppgiftslagen. Personuppgifterna förvaras i registret i tio år från utgången av det kalenderår under vilket det beslut som innehåller personuppgifterna

har vunnit laga kraft. En uppgift som konstaterats vara felaktig får förvaras i fem år efter det att den infördes i registret, om det är nödvändigt för att trygga den registrerades rättigheter eller rättigheterna för en person som tillhör registerförarens personal. En sådan uppgift får användas endast för att trygga nämnda rättigheter.

65 §. Överträdelserregistrets registerförare och registeranvändare. Jord- och skogsbruksministeriet och Landsbyggsverket föreslås vara registerförare i enlighet med 3 § i personuppgiftslagen. Landsbyggsverket föreslås vara huvudansvarig registerförare. Förutom de ovannämnda föreslås dessutom att Gränsbevakningsväsendet och närings-, trafik- och miljöcentralen är registeranvändare.

Eftersom registerförarna är fler än en, måste det föreskrivas om arbetsfördelningen mellan myndigheterna. Jord- och skogsbruksministeriet ska enligt förslaget ansvara för det allmänna förandet av registret och för styrningen av förandet av registret. Överträdelserregistret baserar sig på Europeiska unionens författningar, och därför är det naturligt att den myndighet som representerar Finland vid beredningen av unionens lagstiftning ansvarar för utvecklingen av registret och styrningen av förandet av registret. Enligt förslaget ska Landsbyggsverket på framställning av en myndighet bevilja en person rätt att använda de register samt registrens datagrupper och datafält som Landsbyggsverket anser vara nödvändiga för skötseln av myndighetens lagstadgade uppgifter. Den myndighet som har fört in uppgifterna i registret ska svara för att de är korrekta samt för att registreringen och användningen sker på ett lagligt sätt vid skötseln av de egna uppgifterna.

66 §. Registrets användningsändamål. Utifrån de överträdelser och allvarliga överträdelser som förs in i registret får man en god uppfattning om hurdana de gärningar som strider mot den gemensamma fiskeripolitiken i det kommersiella fisket och anknytande kommersiell verksamhet i Finland är och var de sker. Dessa uppgifter underlättar bl.a. planeringen av resurstilldelningen för tillsynen och tillsynsmyndigheterna. För närvarande finns det inga statistiska uppgifter om gärningar som strider mot den gemensamma fiskeripolitiken. Under benämningen fiskebrott

rapporteras både fiskebrott som strider mot den nationella fiskelagstiftningen och brott som strider mot den gemensamma fiskeripolitikens bestämmelser. På basis av uppgifterna i registret kan man meddela kommissionen exakta uppgifter om konstaterade överträdelser och allvarliga överträdelser och de påföljder som ålagts med anledning av dem. För närvarande måste uppgifterna samlas in manuellt från polisen, åklagarna och domstolarna, eftersom myndigheterna inte har anmälningsplikt i fråga om ålagda eller utdömda straff som hänför sig till den gemensamma fiskeripolitiken.

67 §. Anteckningar i övriga register. I enlighet med pricksystemet för innehavare av licens för fiskefartyg (artikel 92.2 i rådets kontrollförordning) överförs de prickar som tilldelats innehavaren av fiskelicens till den framtida innehavaren av fiskelicensen för det berörda fiskefartyget om fartyget säljs, överförs eller på annat sätt byter ägare efter dagen för överträdelserna. Av denna anledning är det viktigt att alla prickar som hör samman med ett fiskefartygs fiskelicens och de åtgärder som följt på kumuleringen av prickarna har förts in på ett lämpligt sätt i det register som avses i lagen om registrering av fiskefartyg och vattenbruksfartyg som används till havs. I paragrafen föreslås det att beslutet om överföring av prickar ska fattas av den myndighet som för fiskefartygsregistret. Landsbygdsverket, som förvaltar registret över prickar, ska underrättas om beslutet.

Ett beslut om överföring av prickar får verkställas fastän det inte är lagakraftvunnet. Behovet av rättsskydd för den nya fiskelicensinnehavaren anknyter närmast till eventuella skrivfel när uppgifter förs in i register, eftersom det inte ingår någon myndighetsprövning i beslutet om överföring. Den nya innehavaren av fiskelicensen vet också om saken redan innan beslutet om överföring fattas, eftersom en innehavare av fiskelicens enligt artikel 128 i kommissionens kontrollförordning när ett fiskefartyg bjuds ut till försäljning ska informera varje potentiell framtida licensinnehavare om det antal prickar som överförs.

Fiskefartygets befälhavare ansvarar i praktiken för fartygets verksamhet till sjöss, och dessutom har han eller hon ansvaret för att

innehållet i fiskelagboken och fångstdeklarationerna är korrekt och att de sänds till myndigheterna i tid. De prickar som påförts befälhavaren och de åtgärder som vidtagits med anledning av dem förs därför också in i fiskefartygsregistret.

9 kap. Särskilda bestämmelser

68 §. Kostnader orsakade av kontroll och mätning av maskinstyrkan. Trafiksäkerhetsverkets besiktningssavgifter grundar sig på lagen om grunderna för avgifter till staten (150/1992) och kommunikationsministeriets förordning om Trafiksäkerhetsverkets avgiftsbelagda prestationer (722/2012). Enligt förslaget ska en innehavare av ett fiskefartyg betala de kostnader som orsakas av mätningen av maskinstyrkan till ett klassificeringssällskap eller en annan verksamhetsutövare som har certifierats av Trafiksäkerhetsverket. Bestämmelsen överensstämmer med de avgifter som tas ut för besiktning. Enligt nuvarande praxis debiteras en redare direkt av klassificeringssällskapen för besiktning och åtgärder som hör samman med den.

69 §. Utlämnande av registeruppgifter. I 16 § 3 mom. i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999) föreskrivs att personuppgifter ur en myndighets personregister får, om inte något annat särskilt bestäms i lag, lämnas ut i form av en kopia eller en utskrift eller i elektronisk form om mottagaren enligt bestämmelserna om skydd för personuppgifter har rätt att registrera och använda sådana personuppgifter. För direktmarknadsföring och för opinions- eller marknadsundersökningar får personuppgifter dock lämnas ut endast om det särskilt föreskrivs eller om den registrerade har samtyckt till detta. I paragrafen ges den registerförande myndigheten befogenhet att lämna ut uppgifter ur registret genom registerutdrag eller via en teknisk anslutning. Före utlämnande måste man dock försäkra sig om att uppgifterna skyddas på behörigt sätt.

I 2 mom. föreslås en bestämmelse där det anges vilka aktörer som uppgifter trots sekretessbestämmelserna kan utlämnas till. Samma aktörer ska också få del av de uppgifter som inte är sekretessbelagda. På registren tillämpas lagen om offentlighet i myndighe-

ternas verksamhet (621/1999), nedan offentlighetslagen.

Uppgifter som har fått stöd av anmälningsskyldigheten i 58 § kan enligt 24 § 3 punkten i offentlighetslagen vara sekretessbelagda. Likaså kan en enskild verksamhetsutövers fångstuppgifter och satellitföljaruppgifter om en verksamhetsutövare vara sekretessbelagda med stöd av 24 § 20 punkten i offentlighetslagen.

70 §. Delgivning av beslut. I paragrafen föreslås att beslut som gäller prickar får skickas per post i brev till mottagaren som vanlig delgivning i enlighet med 59 § i förvaltningslagen. Mottagaren anses ha fått del av ärendet den sjunde dagen efter det att brevet sändes, om inte något annat visas. Ett ärende anses dock ha kommit till en myndighets kännedom den dag brevet anlände. Den numerärt sett största delen av beslut som gäller prickar kommer att meddelas i samband med beslut om påföljdsavgift, vilket innebär att besluten delges som bevislig delgivning i enlighet med 60 § i förvaltningslagen tillsammans med beslut om påföljdsavgift.

Enskilda beslut som endast gäller prickar meddelas med stöd av 62 § och 67 §. Med anledning av beslut om allvarliga överträdelser som meddelats i en annan medlemsstat påför Landsbygdsverket med stöd av 62 § prickar i enlighet med bilaga XXX i kommissionens kontrollförordning. Det antal prickar som ska påföras har fastställts i bilaga XXX, och därför har Landsbygdsverket inte prövningsrätt i ärendet. I 67 § föreslås att den myndighet som för fiskefartygsregistret ska vara skyldig att överföra prickar som hänför sig till en fiskelicens för ett fiskefartyg till fartygets nya ägare. Beslutet ska meddelas som vanlig delgivning. Den nya innehavaren av fiskelicensen skulle också vara beredd på att det kommer ett meddelande redan innan beslutet om överföring fattas, eftersom en innehavare av fiskelicens enligt artikel 128 i kommissionens kontrollförordning när ett fiskefartyg bjuds ut till försäljning ska informera varje potentiell framtida licensinnehavare om det antal prickar som överförs.

Enligt 60 § i förvaltningslagen ska delgivning sändas per post mot mottagningsbevis, om delgivningen gäller ett förpliktande be-

slut och tiden för sökande av ändring eller någon annan tidsfrist som påverkar mottagarens rätt börjar löpa från det att beslutet delgavs. Mottagningsbevis kan också användas om det av annan orsak är nödvändigt för att trygga parternas rättigheter. Om myndigheten anser att anledning därtill finns, kan delgivningen verkställas som stämmingsdelgivning. I 61 § i förvaltningslagen finns bestämmelser om mellanhandsdelgivning enligt vilka detta delgivningssätt förutsätter samtycke av mottagaren av mellanhandsdelgivningen.

I artikel 161 i kommissionens kontrollförordning föreskrivs om begäran om administrativ delgivning. Medlemsstaterna ska i enlighet med sina nationella bestämmelser delge mottagaren alla handlingar och beslut från de administrativa myndigheterna i en annan medlemsstat som gäller tillämpningsområdet för den gemensamma fiskeripolitiken och särskilt tillämpningen av bestämmelserna i rådets och kommissionens kontrollförordningar som ska verkställas inom den berörda medlemsstatens territorium. Begäran om delgivning ska göras på det standardformulär som finns i bilaga XXXV till förordningen.

71 §. Sökande av ändring. För att garantera rättsskyddet bör det också gå att söka ändring genom ett omprövningsförfarande i beslut av erkända klassificeringssällskap och andra godkända verksamhetsutövare om certifiering av ett fiskefartygs maskinstyrka och mätning av maskinstyrkan. Eftersom Trafiksäkerhetsverket till denna del utövar tillsyn över ovannämnda aktörers verksamhet är det naturligt att Trafiksäkerhetsverket är myndighet som ändring kan sökas hos i första hand. På förfarandet för begäran om omprövning tillämpas förvaltningslagen.

I paragrafen konstateras att förvaltningsprocesslagen tillämpas på sökande av ändring, om inte något annat föreskrivs någon annanstans i lag. I lagens 60 och 61 § föreskrivs det om besvär förbud.

I syfte att säkerställa en enhetlig rättspraxis föreslås att Landsbygdsverket ska ha rätt att söka ändring i ett sådant beslut av förvaltningsdomstolen genom vilket ett beslut som meddelats av Landsbygdsverket har upphävts eller ändrats. Beslut som Landsbygdsverket har fattat med stöd av denna lag har betydel-

se för verksamhetsutövarnas näringsverksamhet, och det är viktigt att verksamhetsutövare inom olika förvaltningsdomstolars verksamhetsområden behandlas på samma sätt i likadana situationer.

72 §. Ikraftträdande. Den föreslagna lagen avses träda i kraft den 1 januari 2015.

73 §. Övergångsbestämmelser. Den straffrättsliga legalitetsprincipen tillämpas inte som sådan på regleringen av administrativa påföljder. Grundlagsutskottet har emellertid i sin praxis ansett att regleringen av administrativa sanktioner kan jämföras med straffrättslig reglering. I paragrafen föreslås en bestämmelse om förbud mot retroaktivitet. Överträdelseavgift, påföljdsavgift och prickar ska kunna bestämmas för gärningar som har begåtts och försummelser som har ägt rum efter lagens ikraftträdande. I överträdelseregistret kan det emellertid samlas uppgifter om sådana beslut och domar som har meddelats före lagens ikraftträdande och som gäller gärningar som strider mot den gemensamma fiskeripolitiken.

1.2 Lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik

Det föreslås att 1 kap. 1 §, 2 § 2 mom., 3 § 2 mom., 4–9 § och 10 § 1–2 punkten upphävs, eftersom dessa bestämmelser är onödiga och överlappande med den föreslagna lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken. I lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken föreskrivs det på ett heltäckande sätt om de frågor som avses i 4–8a § och 10 § 1–2 punkterna till den del det finns behov av att på nationell nivå föreskriva om dem. Bestämmelser om återkrav av stöd (9 §) finns i den speciallagstiftning som gäller beviljande av stöd.

2 §. Behörig myndighet. Det föreslås att 1 mom. preciseras på ett sådant sätt att det konstateras att den allmänna verkställigheten av Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik hör till jord- och skogsbruksministeriets uppgifter. Jord- och skogsbruksministeriet är också den behöriga myndighet som avses i unionens rättsakter och beslut som antagits om Europeiska unionens gemen-

samma fiskeripolitik, om inte något annat föreskrivs någon annanstans i lag. Det finns också bestämmelser om de behöriga myndigheterna i speciallagstiftningen.

3 §. Övervakning. I paragrafen lämnas kvar en allmän bestämmelse om att jord- och skogsbruksministeriet styr övervakningen av att bestämmelserna om Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik iakttas.

1.3 Strafflagen

Det föreslås att 48 a kap. 2 § 1 mom. 3 punkten upphävs, vilket leder till att ordet ”eller” bör fogas till 2 punkten. Det föreslås att de gärningsbeskrivningar som motsvarar de brott som avses i 3 punkten ska vara straffbara som allvarliga överträdelse vid ett administrativt förfarande i 51 § i den föreslagna lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken. När ne bis in idem -regeln ska iakttagas underlättas detta avsevärt, om det inte är möjligt att välja mellan alternativa straffpåföljder för samma gärningar. Det blir även svårt att garantera likabehandling av aktörerna, om påföljdsförfarandet kan väljas fritt.

1.4 Lagen om försäkringsstöd för kommersiellt fiske

6 §. Förvägran av stöd. I 1 mom. föreskrivs att försäkringsstöd inte betalas om stödtagaren genom ett lagakraftvunnet beslut har dömts till bötesstraff eller fängelsestraff för brott mot Europeiska unionens lagstiftning eller den nationella lagstiftningen om genomförande av Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik. Det föreslås att momentet ändras så att försäkringsstöd inte heller betalas, om stödtagaren genom ett lagakraftvunnet beslut har ålagts överträdelseavgift enligt 50 § 2 mom. eller påföljdsavgift enligt 52 § i lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken. En överträdelseavgift enligt 50 § 1 mom. i den lagen ska inte orsaka förvägran av stöd. Om stödmottagaren dock fler än en gång har ålagts en överträdelseavgift enligt 50 § 1 mom., ska stödet förvägras. Uppföljningsperioden är det kalenderår under vilket skadan har uppkommit. Enligt de gällande

riktlinjerna för granskning av statligt stöd inom sektorn för fiske och vattenbruk (2008/C 84/06) får stöd inte beviljas, ”om det inte är förenligt med gemenskapslagstiftningen, och i synnerhet med den gemensamma fiskeripolitiken”. Texten från avsnitt 3.1 i riktlinjerna kan inte anses lämna mera spelrum än vad som föreslagits för regleringen om förvägran av stöd.

13 §. Ansökan om ersättning av staten. Det föreslås att det till paragrafen fogas en bestämmelse om en tidsfrist för sökande av ersättning av försäkringsinrättningen kan utfärdas genom förordning av statsrådet. Det är motiverat att ange en tidsfrist, för ju längre tid det tar att till stödtagaren betala det stöd som betalats som en del av försäkringsersättningen desto svårare blir det för staten att med framgång vid behov vidta återkravsåtgärder enligt 18 § gentemot stödtagaren. Beslut om återkrav ska fattas senast tio år efter det att försäkringsersättningen har betalats till stödtagaren.

17 §. Återkrav av stöd. Det föreslås att det till 2 mom. fogas ett omnämnande av den överträdelseavgift som avses i 50 § 2 mom. i lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken. Stödbetalaren kan helt eller delvis avstå från att återkräva stödet, om inte något strängare straff än den ovan avsedda överträdelseavgiften eller böter har dömts ut för gärningen och återkravet med hänsyn till det ekonomiska värdet av skadan som orsakats stödtagaren riskerar stödtagarens förutsättningar att fortsätta med näringsverksamheten. Bestämmelsen överensstämmer med de riktlinjer som det hänvisades till i 6 §, eftersom det i dem konstateras att stödet ska återbetalas i proportion till hur allvarlig överträdelsen är.

1.5 Lag om registrering av fiskefartyg och vattenbruksfartyg som används till havs

10 §. Särskilda villkor för registrering av högsjöfartyg. I 1 mom. 1 punkten hänvisas det felaktigt till 12 § 2 mom. Texten korrigeras så att det hänvisas till 15 § 2 mom.

21 §. Uppgifter som antecknas i registret. I 1 mom. rättas hänvisningen till Europeiska unionens upphävda rättsakt med en hänvis-

ning till gällande rättsakt. Till punkterna i 2 mom. fogas uppgifter om fiskelicensens giltighetstid och indragning av fiskelicensens giltighetstid, uppgifter om namn, personbeteckning, nationalitet och kontaktuppgifter för den som har rätt att rapportera fiskefartygets fångster, uppgifter om de prickar som påförts fiskelicensinnehavaren och fiskefartyget, uppgifter om de prickar som påförts fiskefartygets befälhavare samt uppgifter om förbud som ålagts fiskefartygets befälhavare att vara befälhavare på fiskefartyget. Numreringen av punkterna ändras så att den motsvarar de tillfogade punkterna.

1.6 Lagen om verkställighet av böter

1 §. Lagens tillämpningsområde. Till 2 mom. fogas ett omnämnande av att en överträdelseavgift och en påföljdsavgift som avses i lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken verkställs i den ordning som avses i lagen om verkställighet av böter.

2 Närmare bestämmelser och föreskrifter

Det föreslås med stöd av den föreslagna lagen att det utfärdas flera förordningar av statsrådet och jord- och skogsbruksministeriet. Med stöd av det bemyndigande som finns i 11 §, som gäller kontrolluppgifter, utfärdas närmare bestämmelser om innehållet i den anmälan om misstänkta överträdelser och misstänkta allvarliga överträdelser som ska lämnas in till Landsbygdsverket genom förordning av statsrådet. Förordningen ska innehålla bestämmelser om de handlingar som ska fogas till anmälan. Exempel på sådana handlingar är kontroll- och tillsynsrapporter, fotografier som tagits på platsen och annat material som fått tillsynsmyndigheten att misstänka att överträdelser begåtts.

Närmare bestämmelser om uppgifterna i en fångstdeklaration utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet enligt 21 och 22 §. Dessa paragrafer gäller fångstdeklarationer från fiskefartyg med en längd på mindre än tio meter. Lagparagraferna har utarbetats så att de är exakta, och därför torde det sannolikt inte finnas behov av precise-

ringar av dem. Preciseringarna kan gälla t.ex. fiskeredskaps- eller hamnkoder. Kraven på uppgifter om oavsiktliga bifångster kan preciseras genom att man räknar upp de däggdjurs- och fågelarter som berörs av anmälningskyldigheten. I samband med de uppgifter som gäller fiskeredskap som förstörts under en fiskeresor kan det vara nödvändigt att få uppgifter om den plats där fiskeredskapet försvann.

I bestämmelsen i 28 § om att anmäla sig som förstahandsuppköpare finns ett bemyndigande för jord- och skogsbruksministeriet att utfärda förordning. Närmare bestämmelser om innehållet i anmälan får utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Hit hör uppgifter om kontaktpersoner och företagens filialer.

I det kapitel i lagförslaget som gäller fiskereglering ingår många bemyndiganden att utfärda förordning. I syfte att fullgöra sina skyldigheter som medlemmar av Europeiska unionen ska medlemsstaterna genom allmänt bindande författningar som träder i kraft relativt snabbt förmå reglera det kommersiella fisket och i synnerhet nyttjandet av fiskekvoter. Bemyndigandena att utfärda förordning är nödvändiga för att garantera att de beslut som fiskeregleringen förutsätter fattas vid rätt tidpunkt.

Europeiska unionens råd fastställer varje år kvoter för varje fiskbestånd eller den maximala fiskeansträngningen för sina medlemsstater. Medlemsstaterna får byta kvoter eller delar av kvoterna med varandra. Fisket måste avbrytas innan kvoten nyttjats. För närvarande sker avbrottet i fisket i Finland genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. En bestämmelse som gör det möjligt att fortsätta med nuvarande praxis finns i 39 § i lagförslaget. Även i 41 §, där det föreskrivs om den nationella kvoten, föreslås ett bemyndigande för jord- och skogsbruksministeriet att genom förordning avbryta fisket.

Bestämmelser om de nationella kvoterna utfärdas genom förordning av statsrådet för högst fem år med stöd av bemyndigandet i 40 §. I artiklarna 16 och 17 i Europaparlamentets och rådets förordning om den gemensamma fiskeripolitiken ges medlemsstaterna befogenheter att fördela fiskemöjligheterna. Grunderna för att fastställa nationella

kvoter är enligt 40 § i lagförslaget tryggandet av tillräckliga fiskekvoter, en fullskalig användning av dem, bevarandet och skötseln av fiskbestånden, regleringen av det regionala fisketrycket eller ordnandet av jämlika möjligheter till fiske för kommersiella fiskare. Regleringsbehovet hänför sig särskilt till fisket av strömming och vassbuk. Genom att reglera fisket av strömming garanterar man att vassbukskvoten räcker till särskilt som bifångst vid strömmingsfiske. För att verksamhetsbetingelserna för småskaligt fiske ska kunna tryggas förutsätts reglering av fisket av strömming, vassbuk och torsk på stora fiskefartyg, annars räcker kvoterna inte till för små fiskefartyg under hela fiskeperioden.

En tidsmässig, regional eller kvantitativ begränsning av det kommersiella fisket av kvoterade fiskbestånd föreslås bli genomförd genom förordningar i sådana situationer där tryggandet av tillräckliga fiskekvoter, en fullskalig användning av dem, bevarandet och skötseln av fiskbestånden, regleringen av det regionala fisketrycket eller ordnandet av jämlika möjligheter till fiske för kommersiella fiskare förutsätter begränsningar. Fiskeförbud eller begränsningar av fiskeredskapen kan användas separat eller tillsammans med nationella kvoter. En begränsning kan ha att göra med ett förbud mot en viss typ av fiskeredskap eller med ett fiskeförbud på ett visst område. Genom förordning av statsrådet utfärdas bestämmelser om fiskeförbud för viss tid och genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet bestämmelser om fiskeredskapens tekniska egenskaper. Begränsningarna kan gälla alla fiskefartyg eller endast fiskefartyg som överskrider en viss längd. Ett bemyndigande att utfärda bestämmelser finns i 43 §.

I artikel 18.8 i parlamentets och rådets förordning om den gemensamma fiskeripolitiken ges medlemsstaterna möjlighet att sinsemellan komma överens om unionens preciserande bestämmelser som gäller bevarandeåtgärder och fleråriga planer. Med stöd av 44 § ska bestämmelser om sådana preciserande bestämmelser utfärdas genom förordning av statsrådet. Innehållet i bemyndigandet fastställs noggrannare i den unionsrättsakt som gäller bevarandeåtgärden eller den mångåriga planen i fråga. Om det är fråga

om preciserande bestämmelser om de tekniska egenskaperna för och användningen av fiskeredskapen utfärdas de genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

I 45 § i lagförslaget föreslås att närings-, trafik- och miljöcentralen ska bevilja de fisketillstånd som avses i artikel 7 i rådets kontrollförordning och i artikel 4 i kommissionens kontrollförordning. I paragrafen föreskrivs om grunderna för tillståndsförfarandet, medan det föreslås att närmare bestämmelser om de fiskbestånd och tillåtna fiskeredskap som avses i fisketillstånden, om antalet tillstånd som ska beviljas, om det område på vilket tillstånden är i kraft, om den tid under vilken tillstånden är i kraft samt om förfarandet för sökande av tillstånd utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

3 Ikraftträdande

Lagarna föreslås träda i kraft den 1 januari 2015.

4 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

4.1 Myndigheterna och deras uppgifter

I de rättsakter som gäller tillsynen över att Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik iakttas föreskrivs om de uppgifter som medlemsstaterna ska utföra för att fullgöra sina skyldigheter som medlemmar i unionen. I vissa fall föreskrivs det i unionens lagstiftning att endast en enda behörig myndighet ska sköta en uppgift i medlemsstaterna. Ett exempel på detta finns i artikel 5.5 i rådets kontrollförordning och i artikel 152 i kommissionens kontrollförordning. Ibland är det möjligt att medlemsstaterna sköter en uppgift i samarbete med varandra. Exempelvis centrumet för fiskekontrollens uppgifter hör hit.

Enligt 119 § 2 mom. i grundlagen ska de allmänna grunderna för statsförvaltningens organ regleras genom lag, om deras uppgifter omfattar utövning av offentlig makt. Enligt detaljmotiveringen till bestämmelsen (RP 1/1998 rd) betraktas som allmänna grunder för statsförvaltningens organ enhetens namn,

bransch och huvudsakliga uppgifter samt dess behörighet. Begreppet offentlig makt i 119 § 2 mom. i grundlagen får sitt innehåll av 2 § 3 mom. i grundlagen, enligt vilket all utövning av offentlig makt ska bygga på lag och i all offentlig verksamhet ska lag noggrant iakttas. Det är således fråga om utövande av offentlig makt t.ex. när en enhet utfärdar sådana rättsnormer som avses i 80 § 2 mom. i grundlagen eller fattar beslut om individens rättigheter, skyldigheter eller intressen eller använder maktmedel eller på annat sätt ingriper i individens grundläggande fri- och rättigheter.

I lagförslaget fastställs de myndigheter som ska sköta uppgifter som avses i unionens förordningar. Alla myndigheter som avses i lagförslaget utövar offentlig makt när de sköter uppgifter i anknytning till tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken. Grundlagsutskottet har ansett att fastställande av administrativa påföljder inbegriper betydande utövning av offentlig makt (t.ex. GrUU 32/2005 rd, GrUU 55/2005 rd, GrUU 57/2010 rd, GrUU 15/2012 rd). Det är klart att Landsbygdsverket utövar betydande offentlig makt när verket bestämmer de påföljder som avses i 7 och 8 kap. i lagförslaget.

Grundlagsutskottet har i samband med bestämmelser som har kopplingar till de grundläggande fri- och rättigheterna ansett det nödvändigt att den behöriga myndigheten entydigt framgår av lagen eller annars exakt eller åtminstone principerna för myndigheternas behörighetsförhållanden och villkoren för delegering av behörighet framgår tillräckligt exakt av lagen (se t.ex. GrUU 19/2009 rd, s. 4/I).

I 4 § i lagen om närings-, trafik- och miljöcentralerna (897/2009) finns ett bemyndigande enligt vilket det i fråga om antalet närings-, trafik- och miljöcentraler och deras verksamhetsområden, namn och verksamhetsställen föreskrivs genom förordning av statsrådet. En närings-, trafik- och miljöcentral är för skötseln av sina uppgifter indelad i ansvarsområden. Det föreskrivs om centralernas ansvarsområden genom förordning av statsrådet. Avsikten är att närmare bestämmelser om en eller flera närings-, trafik- och miljöcentraler som avses i 5 § i lagförslaget ska utfärdas med stöd av 4 § i lagen om när-

ings-, trafik- och miljöcentralerna (897/2009).

Tjänstemän från andra stater och från kommissionen samt unionens inspektörer

I rådets och kommissionens kontrollförfordningar finns bestämmelser med stöd av vilka gemenskapens inspektörer (numera unionens inspektörer) och kommissionens tjänstemän ges befogenheter att verka på de områden som omfattas av medlemsstaternas överhöghet. En bestämmelse av detta slag finns i artikel 79 i rådets kontrollförfordning, där det konstateras att gemenskapsinspektörer utan dröjsmål ska ges tillträde till alla områden ombord på gemenskapens fiskefartyg och andra fartyg som utför fiskeverksamhet, till offentliga lokaler och platser samt transportmedel, och tillgång till all information och alla handlingar som behövs för att de ska kunna fullgöra sina uppgifter, i samma omfattning och på samma villkor som gäller för tjänstemän i den medlemsstat där inspektionen äger rum. I artikel 79.5 konstateras emellertid att gemenskapsinspektörer inte ska ha några polisiära och verkställande befogenheter utanför ursprungsmedlemsstatens territorium eller de gemenskapsvatten som faller under ursprungsmedlemsstatens överhöghet och jurisdiktion.

Enligt artikel 79.6 i rådets kontrollförfordning ska tjänstemän från kommissionen eller från det av kommissionen utsedda organet när de har utsetts till gemenskapsinspektörer inte ha några polisiära och verkställande befogenheter. I artikel 77 föreskrivs att inspektions- och övervakningsrapporter som utarbetats av gemenskapsinspektörer eller tjänstemän från en annan medlemsstat eller kommissionens tjänstemän ska utgöra tillåtna bevismedel i varje medlemsstats administrativa eller rättsliga förfaranden. När det gäller att fastställa fakta ska de behandlas på samma sätt som medlemsstaternas egna inspektions- och övervakningsrapporter.

I artikel 97 i rådets kontrollförfordning föreskrivs om befogenheter för kommissionens tjänstemän. Kommissionens tjänstemän får utföra verifikationer och inspektioner på fiskefartyg och i lokaler tillhörande företag och andra organ där det bedrivs verksamhet som

omfattas av den gemensamma fiskeripolitiken. De ska ha tillgång till all information och alla dokument som behövs för att de ska kunna utöva sitt ansvar, i samma omfattning och på samma villkor som tjänstemännen i den medlemsstat där verifikationerna och inspektionerna äger rum. Kommissionens tjänstemän ska ha rätt att ta kopior av de relevanta dokumenten och göra nödvändiga provtagningar om de har rimliga skäl att anta att bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken inte efterlevs. De får kräva att varje person som uppehåller sig på den inspekterade platsen uppger sin identitet. Kommissionens tjänstemän ska inte ha några befogenheter som går utöver de nationella inspektörernas befogenheter och de ska inte ha några polisiära och verkställande befogenheter.

I grundlagsutskottets praxis har det varit fråga om en inskränkning av Finlands suveränitet när en internationell förpliktelse innehållit bestämmelser enligt vilka en främmande stats myndighet eller ett internationellt organ erhåller behörighet inom finskt territorium. Om de finska statsorganens och myndigheternas verksamhet binds genom internationella avtal kan även detta strida mot suveräniteten. Det kan ha varit fråga om just detta då de nationella lagstiftningsorganens behörighet eller den nationella kompetensen att ingå avtal har begränsats eller då offentlig makt som hänför sig till Finlands jurisdiktion har överförts till ett internationellt organ. Enligt utskottets nyare tolkningspraxis (se t.ex. RP 1/1998 rd, s. 73) har det varit fråga om begränsning av suveräniteten om ett internationellt avtal innehållit bestämmelser enligt vilka en främmande stats myndighet eller ett internationellt organ erhåller behörighet inom finskt territorium. I tolkningspraxisen har uppmärksamhet fästs vid behörighetens natur och möjligheten till självständigt agerande. Denna tolkningslinje kan sägas tyda på att en begränsning av suveräniteten bör ha synnerligen stor principiell eller praktisk betydelse och överskrida de sedvanliga villkoren för internationellt samarbete innan den kan råka i konflikt med grundlagen. I tolkningspraxisen har uppmärksamhet fästs vid behörighetens natur och möjligheten till självständigt tillämpa befogenheterna. Utskottet har också fäst uppmärksamhet vid vilken utsträckning

arrangemanget är förknippat med risker för att de grundläggande fri- och rättigheterna, rättsskyddet och den goda förvaltningen äventyras (GrUU 39/2000 rd).

Grundlagsutskottet har ansett att t.o.m. sådana långtgående befogenheter som ges andra medlemsstater i Europeiska unionen stämmer överens med grundlagen när tillämpningen av befogenheterna har riktat sig mot ett finskt fartyg på det öppna havet (GrUU 44/2002 rd). Utskottet har inte ansett att det ens med tanke på de grundlagsbestämmelser som gäller suveräniteten är problematiskt med sådana avtalsbestämmelser med begränsad räckvidd som ger myndigheterna i en annan medlemsstat i Europeiska unionen makt att agera även på finskt territorium och delvis på samma sätt som nationella myndigheter samt i denna situation utöva offentlig makt som hänför sig till Finlands jurisdiktion och sådana som vistas inom den. I grundlagsutskottets utlåtande GrUU 67/2002 rd fästes uppmärksamhet vid att förslaget bygger på den tvingande bestämmelsen i respektive direktiv. Det var fråga om ett specialområde och ett samarbete inom ramen för Europeiska gemenskapen. Dessutom utgör de som inspektionerna gäller en mycket begränsad grupp.

Enligt de angivna grunderna står befogenheterna för unionens inspektörer och kommissionens tjänstemän inte i strid med det som föreskrivs i 1 § i grundlagen om statens suveränitet.

I 16 § i lagförslaget ingår en bestämmelse med nästan samma innehåll om fiskeriövervakning på öppna havet som för närvarande i lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik. I paragrafen bemyndigas fiskeriövervakningsmyndigheterna från en annan stat att verkställa fiskeriövervakning på finska fiskefartyg inom de gränser som fastställs i avtalet om genomförande av de bestämmelser i För-enta Nationernas havsrättskonvention av den 10 december 1982 som rör bevarande och förvaltning av gränsöverskridande och långvandrande fiskbestånd (FördrS 81/2003) eller i bestämmelserna i artikel 80 i rådets kontrollförordning. Grundlagsutskottet har i sitt utlåtande (GrUU 6/2001 rd) konstaterat att eftersom det i bestämmelsen hänvisas till be-

stämmelser i avtal som är allmänt bindande för Finland är bestämmelsen inte problematisk med tanke på bestämmelsen om statens suveränitet i grundlagen.

Utövning av offentlig makt och överföring av förvaltningsuppgifter på andra än myndigheter

Enligt den regeringsproposition som gäller grundlagen (RP 1/1998 rd, s. 179) är offentliga förvaltningsuppgifter bl.a. förvaltningsuppgifter som hänför sig till beslutsfattande som gäller privatpersoners rättigheter, skyldigheter och intressen. Enligt 2 § 3 mom. i Finlands grundlag ska all utövning av offentlig makt bygga på lag. Enligt 124 § i samma lag kan offentliga förvaltningsuppgifter anförtros andra än myndigheter endast genom lag eller med stöd av lag, om det behövs för en ändamålsenlig skötsel av uppgifterna och det inte äventyrar de grundläggande fri- och rättigheterna, rättssäkerheten eller andra krav på god förvaltning. Uppgifter som innebär betydande utövning av offentlig makt får dock ges endast myndigheter.

Enligt 8 § i lagförslaget kan Trafiksäkerhetsverket anlita sådana erkända klassificeringssällskap som avses i 2 § 1 mom. 42 punkten i fartygssäkerhetslagen eller andra verksamhetsutövare som är specialiserade på mätning av maskinstyrkan och godkända av Trafiksäkerhetsverket. Enligt lagförslaget 15 § kan Trafiksäkerhetsverket bemyndiga ett ovan avsett klassificeringssällskap eller en ovan avsedd annan verksamhetsutövare att utföra mätningar av maskinstyrkan. Trafiksäkerhetsverket ska övervaka fiskefartygens maskinstyrka i samband med besiktning. Med övervakning avses certifiering av maskinstyrkan. Certifieringen görs på basis av dokument och kräver ingen fysisk mätning av maskinstyrkan. Med stöd av 36 § i fartygssäkerhetslagen kan erkända klassificeringssällskap anlitas vid besiktningar av fartyg, och det är ändamålsenligt att samma klassificeringssällskap kan anlitas som hjälp i samband med den certifiering av maskinstyrkan som ska göras i samband med besiktning.

Besiktningens beviset är av väsentlig betydelse för om ett fartyg kan användas för vatten-

trafik och fiske. Besiktning av fartyg är utövning av offentlig makt, men eftersom den till sin karaktär är teknisk och ingen omfattande prövningsrätt ingår i den, kan den inte betraktas som betydande utövning av offentlig makt. I 8 § i lagförslaget föreskrivs det om de förutsättningar som klassificeringssällskapen och verksamhetsutövarna måste uppfylla.

I 15 § föreslås det att Trafiksäkerhetsverket ska ha rätt att bemyndiga de klassificeringssällskap eller verksamhetsutövare som avses i 8 § och som har godkänts av Trafiksäkerhetsverket att utföra den fysiska mätningen av fiskefartygs maskinstyrka. Avsikten är att sådana aktörer som har det tekniska kunnande, den utrustning och de resurser som behövs ska kunna bemyndigas att utföra mätning av maskinstyrkan. Mätning av maskinstyrkan är en teknisk uppgift. Ett bemyndigat klassificeringssällskap eller en bemyndigad verksamhetsutövare utför mätningen och antecknar slutresultatet av mätningen i ett inspektionsprotokoll och ger ett intyg över mätningen. Genom den föreslagna verksamhetsmodellen kan tillsynen över fiskefartyg och den certifiering av maskinstyrkan som krävs enligt rådets kontrollförförordning skötas vid Trafiksäkerhetsverket med nuvarande resurser utan att det förutsätter någon anskaffning av ny utrustning. Mätningen av maskinstyrkan och givandet av intyg över det kan inte anses innebära någon betydande utövning av offentlig makt.

I lagförslagens 9 § har tagits in bestämmelser om tillsynen över klassificeringssällskapen och verksamhetsutövarna och om möjligheten att återkalla ett godkännande och ett bemyndigande. I 10 § finns en bestämmelse om tillämpning av de allmänna förvaltningslagarna på certifieringen och mätningen av maskinstyrkan samt en bestämmelse om att den personal hos en verksamhetsutövare som sköter uppgifterna i fråga ska omfattas av straffrättsligt tjänsteansvar. Enligt 71 § i förslaget får omprövning av ett beslut som fattats av ett klassificeringssällskap eller en verksamhetsutövare och som gäller certifiering eller mätning av maskinstyrkan begäras hos Trafiksäkerhetsverket på det sätt som anges i förvaltningslagen. Den föreslagna överföringen av en offentlig förvaltningsuppgift på en privat aktör uppfyller därmed alla de

förutsättningar som anges i 124 § i grundlagen.

Jord- och skogsbruksministeriets befogenhet att ingå avtal

I 42 § i lagförslaget bemyndigas jord- och skogsbruksministeriet under förutsättningar som specificeras i paragrafen att komma överens om byte av kvoter, dvs. fiskemöjligheter, med de andra medlemsstaterna i Europeiska unionen. Fastställandet av kvoter hör som en del av den gemensamma fiskeripolitiken och skyddet av akvatiska levande naturresurser till Europeiska unionens exklusiva behörighet. Kvoterna för medlemsstaterna fastställs varje år genom förordningar av rådet. I artikel 16 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1380/2013 bemyndigas medlemsstaterna emellertid att sinsemellan byta ut alla eller delar av de fiskemöjligheter som tilldelats dem efter anmälan till kommissionen. Kommissionen registrerar bytena av kvoter i sina datasystem för att kunna följa hur kvoterna nyttjas.

Grundlagsutskottet har vid behandlingen av förordningen om säkerhetsarrangemang och SOLAS-konventionen yttrat (GrUU 16/2004 rd) att statsrådet enligt 93 § 2 mom. i grundlagen beslutar om de åtgärder som Finland ska vidta i anknytning till de konventionsbestämmelser som ingår i Europeiska unionens exklusiva behörighet, förutsatt att beslutet inte kräver riksdagens godkännande.

I det aktuella fallet föreslogs det att behörigheten att ingå avtal delegeras till Sjöfartsverket. I utlåtandet konstateras att det i grundlagen inte föreskrivs om någon möjlighet att till någon annan myndighet delegera sådan behörighet som med stöd av 93 § 2 mom. hör till statsrådet. Ändå har en del av statsrådets behörighet (till exempel rätt att utfärda rättsregler) delegerats åtminstone till ministerier och myndigheter inom centralförvaltningen. Grundlagsutskottet ansåg att arrangemanget är exceptionellt, men i princip möjligt, men befogenheten får inte vara obegränsad när det gäller den som får befogenheten och dess innehåll. Dessutom måste befogenheten säga ut vilka subjekt inom folk-rätten som avtalet ingås med (Gruu 40/2000 rd, s. 2/II, GrUU 15/1994 rd, s. 3–4). Av 93 §

2 mom. och 94 § 1 mom. i grundlagen följer att myndigheter inte med stöd av en vanlig lag kan ges rätt att ingå avtal i ärenden som kräver riksdagens godkännande. Med beaktande av ovannämnda utlåtanden av grundlagsutskottet finns det inte något hinder enligt grundlagen för att jord- och skogsbruksministeriet kommer överens om utbyte av fiskemöjligheter med andra medlemsstater på det sätt som föreslås.

4.2 Myndigheternas befogenheter

I lagförslaget ingår paragrafer med stöd av vilka myndigheterna ges befogenheter att kränka den personliga integriteten hos den som är föremål för övervakningen i syfte att genomföra övervakningen. Bestämmelserna grundar sig på bestämmelserna i tillsynslagstiftningen i unionens gemensamma fiskeripolitik.

I 7 § 3 mom. i grundlagen finns ett förbud att kränka den personliga integriteten och beröva någon sin frihet godtyckligt eller utan laglig grund. I 9 § i grundlagen finns en allmän bestämmelse om rätten att röra sig fritt inom landet och att där välja bostadsort, en bestämmelse om vars och ens rätt att lämna landet samt bestämmelser om finska medborgares samt utlänningars rätt att röra sig över gränserna. Vid en bedömning av myndigheternas befogenheter måste även skyddet för privatlivet enligt 10 §, egendomsskyddet enligt 15 §, näringsfriheten enligt 18 § och jämlikheten enligt 6 § i grundlagen beaktas.

Allmänna inspektionsbefogenheter

Nödvändigheten av att föreskriva om de omfattande befogenheter som ska ges myndigheterna grundar sig på rådets och kommissionens kontroll- och IUU-förordningar. Enligt artikel 5 i rådets kontrollförordning ska medlemsstaterna kontrollera den verksamhet som bedrivs av fysiska eller juridiska personer som omfattas av den gemensamma fiskeripolitiken på deras territorier och i vatten som faller under deras överhöghet eller jurisdiktion, i synnerhet fiske, omlastning, överföring av fisk till burar eller vattenbruksanläggningar, inklusive gödningsanläggningar, landning, import, transport, bearbetning,

saluföring och lagring av fiskeri- och vattenbruksprodukter. Medlemsstaterna ska också kontrollera tillträdet till vatten och resurser samt kontrollverksamhet utanför gemenskapens vatten som utförs av gemenskapens fiskerifartyg som för deras flagg och, utan att det påverkar flaggmedlemsstatens primära ansvar, av deras medborgare. Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder, tilldela adekvata ekonomiska, mänskliga och tekniska resurser samt fastställa alla administrativa och tekniska strukturer som krävs för att sörja för kontroll, inspektion och verkställighet av verksamheten inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken. De ska ställa tillräckliga medel till sina behöriga myndigheters och tjänstemäns förfogande så att de kan utföra sina uppgifter. I artikel 97.2 i kommissionens kontrollförordning åläggs medlemsstaterna att ge sina tjänstemän de bemyndiganden de behöver för att kunna genomföra sina uppgifter beträffande kontroll, inspektion och kontroll av efterlevnaden enligt kommissionens förordning och för att säkerställa efterlevnaden av den gemensamma fiskeripolitikens bestämmelser.

I artikel 74 i rådets kontrollförordning konstateras att de tjänstemän som utför inspektioner ska utföra sina uppgifter i enlighet med gemenskapslagstiftningen (unionslagstiftningen) och på ett icke diskriminerande sätt. Enligt artikeln ska lagligheten i fråga om fångsten och huruvida dokumentationen eller elektroniska överföringar med avseende på detta är korrekta inspekteras, oberoende av om fångsten bevaras ombord, transporteras, bereds eller saluförs. Därtill ska fiskeredskapen och märkningen av redskap, uppgifterna om motorn och stuvningsplanen kontrolleras.

Tjänstemännen får granska alla relevanta områden, däck och utrymmen. De får också granska beredda eller icke beredda fångster, nät och andra redskap, utrustning, containrar och förpackningar som innehåller fisk eller fiskeriprodukter samt alla relevanta dokument som de anser vara nödvändiga för att kontrollera att bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken efterlevs. De får ställa frågor till personer som bedöms ha information om det som inspektionen gäller. Tjänstemännen ska genomföra inspektionerna på ett sådant sätt att fartyget eller transportför-

donet och dess verksamhet, liksom lagringen, beredningen och saluföringen av fångsten utsetts för minsta möjliga störning och olägenhet. De ska så långt möjligt förhindra att fångsten försämrats under inspektionen.

Varje medlemsstat ska se till att kontroller, inspektionerna och tillsynen över verkställandet genomförs utan att diskriminera olika branscher, fartyg eller personer, och att detta görs utifrån en riskbedömning. I artikel 98 i kommissionens kontrollförordning föreskrivs att de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna ska tillämpa en riskbaserad strategi för urvalet av inspektionsobjekt. Med riskbaserad strategi avses att medlemsstaterna ska analysera fiskefartygsklasserna, och vid behov fiskefartygen, samt övriga aktörer i branschen. I analysen tillämpas information om det fiske som bedrivs eller om annan verksamhet som hänför sig till fisket samt bl.a. om överträdelser som anknyter till denna verksamhet. Med hjälp av analysen kan aktörerna granskas utifrån hur sannolikt det är att de gör sig skyldiga till verksamhet som strider mot bestämmelserna. Om sannolikheten för verksamhet som strider mot bestämmelserna är stor, och i synnerhet om den verksamhet som strider mot bestämmelserna bidrar till att orsaka olägenheter, bör aktörerna i fråga och deras verksamhet inspekteras oftare än andras.

Inspektion förutsätter inte någon grundad misstanke om att verksamheten strider mot bestämmelserna vid inspektionstidpunkten. I artikel 113 i kommissionens kontrollförordning föreskrivs att alla aktörer som verkar under en medlemsstats jurisdiktion kan bli föremål för en inspektion med avseende på deras skyldigheter enligt den gemensamma fiskeripolitikens regler.

Åtgärder som förutsätter åtminstone en misstanke om verksamhet som strider mot bestämmelserna

Enligt artikel 91 i rådets kontrollförordning ska medlemsstaterna vidta omedelbara åtgärder för att förhindra att befälhavare på fiskefartyg eller andra fysiska eller juridiska personer som tagits på bar gärning med att begå en allvarlig överträdelse fortsätter med detta. I artikel 43 i rådets IUU-förordning före-

skrivs att medlemsstaterna, om en juridisk person eller en fysisk person misstänks ha begått en allvarlig överträdelse, ska vara skyldiga att inleda en fullständig utredning av överträdelserna och, i enlighet med sin egen lagstiftning och med beaktande av hur allvarlig överträdelserna är, omedelbart vidta tillsynsåtgärder. Enligt artikel 43 i rådets IUU-förordning är omedelbara tillsynsåtgärder bl.a. omedelbart förbud mot fiskeriverksamhet, omdirigering av fiskefartyget till hamn, tillfälligt förbud mot förflyttning av fiskefartyg eller transportfordon och tillfälligt indragande av fisketillstånd.

Indragning av fisketillstånd eller fiskelicens

I 13 § i lagförslaget föreslås att tillsynsmyndigheten ska ha rätt att tillfälligt och för högst 60 dagar dra in ett fisketillstånd, om det finns grundad anledning att misstänka att innehavaren av fisketillståndet har gjort sig skyldig till en allvarlig överträdelse och att han fortsätter sin lagstridiga verksamhet. Med tillfällig indragning av fisketillståndet begränsas den rätt att idka näring som tryggas i 18 § i grundlagen, men begränsningen kan inte betraktas som en överdimensionerad åtgärd, eftersom förutsättningen för den är att det finns grundad anledning att misstänka att aktören har gjort sig skyldig till en allvarlig överträdelse och att han kommer att fortsätta sin lagstridiga verksamhet. Det är dessutom fråga om en kort tid. Indragningen av fisketillståndet hindrar inte aktören att fortsätta fiska sådana fiskarter som inte omfattas av fisketillståndet, och därför kan han fortsättningsvis idka fiskerinäring.

I 15 § i förslaget ingår ett bemyndigande för tillsynsmyndigheten att dra in fiskefartygets fiskelicens tills vidare, om myndigheten inte inom utsatt tidsfrist har fått ett godtagbart bevis över maskinstyrkan. Bestämmelserna grundar sig på artikel 39 i rådets kontrollförordning, som förbjuder fiske med fiskefartyg med en motor vars maskinstyrka överstiger den som anges i fiskelicensen.

Det är medlemsstaternas skyldighet att säkerställa att den maskinstyrka som fastställts i fiskelicensen inte överskrids. Det är viktigt att känna till fiskefartygets exakta maskinstyrka, eftersom fiskefartygets fiskekapacitet

beräknas utifrån maskinstyrkan. Den maximala fiskekapaciteten för medlemsstaternas fiskeflotta har fastställts som kilowatt, som beskriver fiskefartygens maskinstyrka, och som ton, som beskriver fiskefartygets dräktighet. Om de enskilda fiskefartygens kilowatt- och tonnageuppgifter inte håller streck, kan fiskekapaciteten för den medlemsstatens fiskeflotta överskrida den maximistorlek för fiskeflotta som anges i parlamentets och rådets förordning om den gemensamma fiskeripolitiken. Indragning av fiskelicensen tills vidare står i rätt proportion till det resultat som eftersträvs med indragningen, om licensinnehavaren inte har lämnat in det begärda beviset inom utsatt tid, eftersom det med tanke på verkställigheten av den gemensamma fiskeripolitiken är centralt att kunna lita på att uppgifterna i fiskelicensen är korrekta.

Kvarhållande av fartyg

I 14 § i lagförslaget föreslås det en bestämmelse som ger den tjänsteman som genomför en inspektion rätt att beordra fiskefartyget att anlöpa hamnen och förbjuda det att lämna ett visst område. Ett föreläggande förutsätter grundad misstanke om att någon på fartyget har gjort sig skyldig till en allvarlig överträdelse och att fartyget har för avsikt att lämna det havsområde som är föremål för övervakningen. Det att fartyget lämnar havsområdet i fråga försvårar undersökningen av överträdelsen och åläggandet av en påföljd. Tillsynsmyndigheten ska utan dröjsmål fatta beslut i ärendet. Beslutet gäller högst 14 dagar.

I förteckningen över omedelbara tillsynsåtgärder i rådets IUU-förordning nämns omdirigering av fiskefartyget till hamn som en tillsynsåtgärd. Genom den föreslagna befogenheten är det möjligt att förhindra att t.ex. ett fiskefartyg som seglar under tredjelands flagg lämnar de havsområden som Finland övervakar innan undersökningen har slutförts. Fiskefartygets kapten kan vid vite föreläggas att vara närvarande när överträdelsen undersöks. Bestämmelsen ska bedömas i relation till 7, 9 och 18 § i grundlagen.

Det IUU-fiske som avses i artikel 3 i rådets IUU-förordning täcker de flesta gärningar som straffas såsom allvarliga överträdelser.

Att förhindra olagligt, orapporterat och oreglerat fiske har högsta prioritet inom Europeiska unionen i den gemensamma fiskeripolitiken. Medlemsstaterna ska ha tillräckliga befogenheter att undersöka misstänkt IUU-fiske och ålägga påföljder för det. Med beaktande av relevansen av det intresse som ska tryggas kan rätten att hålla kvar ett fartyg inte anses begränsa en aktörs eller fartygsbefälhavares personliga frihet, rörelsefrihet eller rätt att idka näring mer än vad som är nödvändigt. Tillsynsmyndigheten gör alltid bedömningen av om en åtgärd är nödvändig och ändamålsenlig, eftersom tillsynstjänstemannens föreläggande i ärendet ska fastställas utan dröjsmål genom beslut av tillsynsmyndigheten.

Förstöring av fiskeriprodukter som härrör från IUU-fiske

I 19 § i lagförslaget föreslås det en bestämmelse utifrån vilken närings-, trafik- och miljöcentralen kan bestämma att fiskeriprodukter som framställts av fångster som härrör från IUU-fiske ska förstöras på bekostnad av aktören, när produkten ska importeras till unionens territorium i Finland eller när den ska exporteras från Finland. För att produkten ska kunna förstöras förutsätts att produkten eller fångsten genom lagakraftvunnet beslut har konstaterats härröra från IUU-fiske. Den föreslagna bestämmelsen står inte i strid med det som föreskrivs i 15 § i grundlagen om egendomsskydd, eftersom lagstridig verksamhet inte åtnjuter grundlagsskydd (GrUU 3/1982 rd, s. 2/II). Att förhindra att en produkt importeras eller exporteras kan i verifierade fall av IUU-fiske inte anses vara en tillräcklig åtgärd, eftersom Europeiska unionen med den lagstiftning som gäller IUU-fiske har haft för avsikt att uttryckligen göra IUU-fisket mindre lockande genom att förhindra handeln med produkter som härrör från IUU-fiske. Om produkterna endast styrs utanför Europeiska unionen, kommer de sannolikt att återfinnas på marknaden i tredjeländer, och verksamhetsutövaren lider då inte den förlust som unionslagstiftaren avser.

4.3 Fiskereglering

Bemyndiganden att utfärda förordning

I 6 kap. i lagförslaget föreslås 39–41 och 43–45 § i vilka statsrådet och jord- och skogsbruksministeriet bemyndigas att genom förordningar utfärda bestämmelser om kommersiellt fiske. Enligt 80 § i grundlagen ska genom lag dock utfärdas bestämmelser om grunderna för individens rättigheter och skyldigheter samt om frågor som enligt grundlagen i övrigt hör till området för lag. Kravet på att bestämmelser utfärdas genom lag innefattar ett förbud att delegera sådan lagstiftningsverksamhet som gäller begränsning och tillämpning av de grundläggande fri- och rättigheterna till författningar på en lägre nivå än lag. De förordningar som utfärdas med stöd av ett bemyndigande kommer att gälla jämlikhet, som tryggas i 6 § i grundlagen, egendomsskydd, som tryggas i 15 §, och näringsfrihet, som tryggas i 18 §. När frågan bedöms bör det beaktas att bestämmelserna syftar till att trygga Finlands förutsättningar att genomföra bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken i enlighet med skyldigheterna för medlemmar i Europeiska unionen och bära ansvar för miljön på det sätt som avses i 20 § i grundlagen.

Målet har varit att formulera de paragrafer som innehåller bemyndiganden att utfärda förordning så att de är så noggrant avgränsade som möjligt, för att grunderna för individens rättigheter och skyldigheter ska framgå av dem i tillräcklig utsträckning. Genom förordningar föreskrivs det i praktiken inte längre om frågor som hänför sig till det centrala innehållet i rättigheterna. Det föreskrivs i paragraferna på ett uttömmande sätt om förutsättningarna för och omfattningen av befogenheten att utfärda förordning.

Ett av de centrala elementen i den gemensamma fiskeripolitiken är fiskekvoterna och administreringen av dem. Medlemsstaterna ska dimensionera sitt fiske på ett sådant sätt att de fastställda kvoterna inte överskrids. När kvoten är uttömd ska fisket förbjudas snabbt och på ett sådant sätt att förbudet träder i kraft snabbt och så effektivt som möjligt och att det blir offentligt och att alla får kännedom om det. Genom en ministerieförord-

ning får alla i princip samtidigt kännedom om förbudet och det är bindande för alla.

I 40 och 43 § finns bestämmelser om nationella kvoter och övriga fiskebegränsningar. Kommersiella fiskares fiskeverksamhet begränsas genom förordningar av statsrådet och, i fråga om användningen av fiskeredskap och fiskeredskapens tekniska egenskaper, av jord- och skogsbruksministeriet, för att kvoterna ska kunna nyttjas optimalt, för att fiskbestånden inte ska belastas för mycket regionalt och för att kommersiella fiskare som fiskar på olika havsområden och använder olika fiskesätt så jämnt som möjligt ska kunna nyttja en knapp fiskeresurs. Det faktum att regleringen gäller under en viss tid mildrar dess negativa effekter på verksamhetsutövarna.

I 44 § i lagförslaget föreslås ett bemyndigande att genom förordning av statsrådet utfärda preciserande bestämmelser om unionens bevarandeåtgärder och mångåriga planer, vilka avses i artikel 18.8 i parlamentets och rådets förordning om den gemensamma fiskeripolitiken. Bemyndigandets omfattning och exakta avgränsning bestäms i de unionsförordningar som antas om unionens bevarandeåtgärder eller mångåriga planer. Närmare bestämmelser om de tekniska egenskaperna för och användningen av fiskeredskap utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

I artikel 18.8 i parlamentets och rådets förordning om den gemensamma fiskeripolitiken föreskrivs att medlemsstaterna ges en tidsfrist inom vilken åtgärderna (dvs. bestämmelserna) ska antas. Medlemsstaterna kan anta sina egna nationella åtgärder endast om en överenskommelse om innehållet i åtgärderna har nåtts med alla berörda medlemsstater. De ovan uppräknade förutsättningarna kan i praktiken leda till att det enda faktiska tillgängliga lagstiftningsinstrumentet i Finland är förordning av statsrådet eller ministeriet. När förordningar utfärdas ska bestämmelserna i grundlagen beaktas, och förordningar kan inte användas om ett bemyndigande i en unionsrättsakt inte är tillräckligt noggrant avgränsat eller om förordningen på något annat sätt inte är förenlig med den finska grundlagen.

Administrativa tillstånd och beslut

Enligt 45 § i lagförslaget beviljar närings-, trafik- och miljöcentralen fisketillstånden. Grunderna för tillståndssystemet ska bedömas i relation till bestämmelsen om jämlikhet i 6 § i grundlagen och till bestämmelsen om näringsfrihet i 18 §. Av unionens tillsynslagstiftning framgår att syftet med tillståndssystemet är att skydda akvatiska levande naturresurser genom att begränsa det fiske som tillståndet avser eller genom att inrätta ett effektivt system för fiskeriuppföljning när det gäller fisket i fråga. Tillståndssystemet begränsar således inte rätten att idka näring mer än vad som är nödvändigt för att skydda det intresse som ska skyddas. I Finland används redan för närvarande ett fisketillståndssystem för torskfiske.

I grunderna för beviljande av tillstånd prioriteras sådana fiskelicensinnehavare som under den femårsperiod som föregår den dag då tillstånden förklarades lediga att sökas redan har bedrivit fisket i fråga i många år. För att fiske ska kunna bedrivas förutsätts det ofta att särskilda redskap skaffas, och det är skäligt att den som bedriver fiskeverksamhet kan lita på att han eller hon kan utnyttja sin investering så länge som möjligt. Nya utövare av fisketypen i fråga kan få ett fisketillstånd genom att köpa ett fiskefartyg som redan har fisketillstånd. När tillstånd förklarats lediga att sökas är det också möjligt att reservera högst tio procent av tillstånden för sådana verksamhetsutövare som inte har några rapporterade fångster av just den fiskarten under referensperioden. Tillståndssystemet gynnar inte kommersiella fiskare godtyckligt, utan som grund för att vissa verksamhetsutövare ges företräde i fråga om tillstånd anges ekonomiska satsningar på fisketypen i fråga, vilket bör betraktas som en godtagbar grund för att tillstånd beviljas. Företrädesprincipen är inte heller oskälig för sådana fiskare som inte har en sådan fiskehistoria som kan räknas till företrädet.

Det föreslås i lagförslagets 47 § att jord- och skogsbruksministeriet ska ha rätt att begränsa platserna för omlastning och landning, om det är fråga om landning av osorterad fångst, landning av fångster som avses i mångåriga planer, långsiktiga planer eller

förvaltningsplaner, eller landning av fångster från fiskefartyg från tredjeländer. Unionsrättsakterna förutsätter att medlemsstaterna beslutar om de hamnar där verksamhet av ovan beskriven karaktär är möjlig.

Syftet med förslaget är att säkerställa att det i praktiken är möjligt att övervaka landning av fångster. När hamnarna utses och eventuella tidsgränser fastställs ska man beakta hamnarnas tekniska beredskap att ta emot fångst samt hamnarnas totala antal och placering. Inom Europeiska unionen har det även fastställts särskilda kontrollprogram där medlemsstaterna har ålagts skyldighet att kontrollera en viss procentandel av landningar av en viss fiskart som landas i medlemsstaten i fråga. Tillsynen över att bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken iakttas när fångsten landas, och i synnerhet genomförandet av minimitillsynshändelser, förutsätter begränsningar av kommersiella fiskares rätt att landa fångster. Det finns under inga som helst omständigheter tillräckliga resurser att på alla platser och under alla tider övervaka landning av fångster. När det beslutas om landningsplatserna och deras antal bör man utöver övervakningsintressena likväl även beakta hur långa resor för att landa fångsten som allmänt taget skäligen kan förutsättas av kommersiella fiskare. Den föreslagna paragrafen står inte i konflikt med näringsfriheten och den särbehandlar inte aktörerna utan grundad anledning.

4.4 Påföljder

Överträdelse- och påföljdsavgifter

Det mest betydande ändringsförslaget i hela propositionen gäller de påföljder som åläggs för gärningar som strider mot den gemensamma fiskeripolitiken. Överträdelse- och påföljdsavgifterna är avgifter som har karaktären av straff och som åläggs vid förvaltningsförfarande. De ersätter de nuvarande straffen som grundas på brott i strafflagen och i lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik. Grundlagsutskottet har ansett att en avgift som åläggs för en lagstridig gärning inte är en skatt eller avgift enligt grundlagens 81 §, utan en ekonomisk påföljd av straffnatur. I

sak har påföljder av detta slag dock jämställts med straffrättsliga påföljder.

De allmänna grunderna för administrativa påföljder ska bestämmas i lag i enlighet med 2 § 3 mom. i grundlagen, eftersom bestämmande av påföljder av denna typ innebär utövning av offentlig makt. Grundlagsutskottet har ansett att det är fråga om betydande utövning av offentlig makt. Lagen måste exakt och tydligt ange grunderna för betalnings-skyldigheten och avgiftens storlek, rätts-skyddet för den betalningsskyldige och grunderna för verkställigheten. Grundlagsutskottet har också yttrat att även om kravet på exakthet enligt den straffrättsliga legalitetsprincipen i grundlagens 8 § inte direkt gäller administrativa påföljder kan det allmänna kravet på exakthet ändå inte förbigås i ett sammanhang som här (GrUU 57/2010 rd, GrUU 9/2012 rd).

I 49 § i lagförslaget specificeras de gärningar och försummelser som sanktioneras såsom överträdelser genom att det i huvudsak hänvisas till en viss enskild artikel eller till vissa artiklar i Europeiska unionens förordningar. De flesta av hänvisningarna avser artiklar i vilka nämns sådana gärningar som står i strid med artikeln och som medlemsstaterna är skyldiga att meddela till kommissionen. Det finns även några hänvisningar till paragrafer i lagförslaget. I dessa artiklar och paragrafer har det beskrivits vad en person ska göra, eller vad han eller hon inte får göra, för att följa lagen och för att uppfylla de krav som den gemensamma fiskeripolitiken ställer.

I 51 § i samma kapitel räknas allvarliga överträdelser upp. I rådets IUU- och kontrollförordningar har det på ett övergripande sätt föreskrivits om allvarliga överträdelser, och därför är 1 mom. i paragrafen närmast en informativ förteckning över allvarliga överträdelser. Genom en nationell lag är det inte längre möjligt att precisera de gärningsbeskrivningar som anges i förordningarna.

Storleken på överträdelseavgiften har graderats utifrån hur allvarlig den sanktionerade gärningen eller försummelsen är så att minimiavgiften varierar från 100 euro till 300 euro och maximavgiften från 5 000 euro eller 10 000 euro till 25 000 euro eller 50 000 euro. Genom graderingen har man eftersträ-

vat att straffen ska stå i rätt proportion till själva gärningen. Minimiavgiften, 100 euro, är låg, om man jämför den med t.ex. felparkeringsavgiften, som är 80 euro som mest. Det är ju fråga om försummelser eller gärningar som begåtts i yrkesmässig verksamhet, och det rättsobjekt som skyddats genom att det bestämts att dessa försummelser eller gärningar ska vara straffbara hänför sig till skyddet av akvatiska levande naturresurser. Genom skillnaden mellan minimi- och maximavgiften är det möjligt att beakta förmildrande eller försvårande omständigheter när avgiften fastställs. Landsbygdsverket kan också låta bli att fastställa överträdelseavgift, om gärningen eller försummelsen som helhet betraktad är obetydlig, och om den inte upprepas, och om åläggandet av en överträdelseavgift ska betraktas som uppenbart oskäligt med beaktande av omständigheterna och gärningsmannens ekonomiska ställning.

Som en del av de allvarliga överträdelserna föreslås det i 7 kap. 51 § 2 mom. att Landsbygdsverket ska kunna bestämma en överträdelseavgift för en gärning som uppfyller gärningsbeskrivningen för allvarlig överträdelse. Gärningen ska med beaktande av omständigheterna och följderna av gärningen vara obetydlig, och syftet med gärningen får inte vara ekonomisk vinning. I samband med att påföljdsavgift för en allvarlig överträdelse bestäms påförs inte prickar som normalt skulle påföras. Genom bestämmelsen eftersträvas påföljder som står i rätt proportion till själva gärningen.

Grunden för att fastställa maximibeloppet av den påföljdsavgift som bestäms för allvarliga överträdelser är enligt rådets IUU-förordning antingen fiskeriproduktens fem- eller åttafaldiga värde. När det bestämdes om ett maximistraff som är bundet till fiskeriproduktens värde har syftet varit att säkerställa att den som har gjort sig skyldig till en allvarlig överträdelse inte får ekonomisk vinning och att påföljden är så kännbar att den också har en förebyggande effekt. I lagförslaget finns inte några särskilda bestämmelser om förverkande av den vinning som fåtts genom en lagstridig gärning, eftersom staten genom en påföljdsavgift som är bunden till fiskeriproduktens värde kan få vinningen vid allvarliga överträdelser. Även när det gäller

överträdelseavgifter gör maximistrafvet det möjligt att vinningen inkluderas i överträdelseavgifterna.

I lagförslaget ingår bestämmelser om tidsfrister inom vilka överträdelseförfarandet och påföljdsförfarandet ska inledas och slutföras. Bestämmelserna förbättrar rättssäkerheten för dem som är misstänkta för överträdelser. Samtidigt för bestämmelserna med sig sådan exakthet och noggrannhet som behövs i regleringen. Förvaltningslagen tillämpas på sådant förfarande som hänför sig till bestämmande av påföljder. I lagen finns en egen paragraf om preskription av rätten att verkställa överträdelseavgift och påföljdsavgift.

Prickar vid allvarliga överträdelser

I rådets och kommissionens kontrollföreskrifter föreskrivs på ett heltäckande sätt om prickar som ska påföras fiskelicensinnehavaren. Pricksystemet kan jämföras med pricksystem som hänför sig till trafikförseelser och trafikbrott i vissa av Europeiska unionens medlemsstater eller med Finlands system med körförbud. Pricksystemen för fiskelicensinnehavare och fiskefartygsbefälhavare är till sin karaktär säkerhetssystem. Till följd av kumuleringen av antalet prickar som påförs för särdeles klandervärda gärningar utesluts de aktörer som inte iakttar ens de centrala bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken först tillfälligt och senare slutgiltigt från fiskeverksamheten. Det är inte fråga om straff.

Att utfärda bestämmelser om pricksystemet för fiskefartygens befälhavare är enligt rådets kontrollföreskrifter medlemsstaternas uppgift. I lagförslaget har man utgått från att fiskefartygets befälhavare kan fräntas rätten att vara verksam som befälhavare för fiskefartyget i högst ett år. I övrigt motsvarar det föreslagna systemet det pricksystem för fiskelicensinnehavare som avses i rådets och kommissionens kontrollföreskrifter. Att begränsa tiden då en befälhavare inte får vara verksam som befälhavare till ett år beror på den rätt att idka näring som tryggas i 18 § i grundlagen. Vid behov kan ett år långa förbud som följer på varandra vara tillräckliga för att trygga att reglerna iakttas.

I praktiken torde såväl överträdelse- som påföljdsavgifterna för det mesta påföras fiskefartygets befälhavare, eftersom befälhavaren alltid svarar för sitt fartyg. Syftet med de prickar som påförs fiskelicensinnehavaren är att framhäva fiskelicensinnehavarens ansvar för att fiskefartygens befälhavare och annan personal som arbetar till sjöss för licensinnehavarens räkning iakttar den gemensamma fiskeripolitikens regler. Samtidigt tror man att detta minskar fiskelicensinnehavarens vilja att utöva påtryckning på fiskefartygets befälhavare att bryta mot bestämmelserna i syfte att maximera intäkterna. Även detta förfarande behandlades vid beredningen av de förordningar som gäller dessa frågor.

Ne bis in idem -regeln

I artikel 4 i tilläggsprotokoll nr 7 till Europeiska människorättskonventionen föreskrivs om den s.k. ne bis in idem -regeln, enligt vilken ingen får rannsakas eller straffas på nytt genom brottmålsförfarande i samma stat för ett brott för vilket han redan blivit slutligt frikänd eller dömd i enlighet med lagen och rättegångsordningen i denna stat. Ne bis in idem -principen ingår även i artikel 14.7 i den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter och i artikel 50 i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna. Det anses att detta förbud även ingår i bestämmelsen om de garantier för en rättvis rättegång som ska tryggas i lag i 21 § 2 mom. om individens rättsskydd i Finlands grundlag (RP 309/1993 rd, s. 79).

I Europeiska människorättsdomstolens avgörandepraxis begränsas tillämpningsområdet för förbudet inte enbart till egentliga domar gällande straffrättsligt straff, utan det omfattar även olika administrativa påföljder av straffkaraktär (se t.ex. Jussila v. Finland, Europeiska människorättsdomstolens avgörande 23.11.2006 och Ruotsalainen v. Finland 16.6.2009). Överträdelse- och påföljdsavgifterna är administrativa påföljder av straffkaraktär, och de kan bestämmas även för sådana gärningar som i praktiken kan föranleda straffrättsligt straff. Fastän det i lagförslaget föreslås att de nuvarande straffbestämmelserna som grundas på brott och som bestäms för brott mot bestämmelserna i den

gemensamma fiskeripolitiken ska upphävas, kvarstår det i strafflagen och fiskelagen sådana straffbestämmelser som grundas på brott och som också kan bli tillämpliga. Straffbestämmelser av detta slag finns i strafflagens 15 kap. (Om brott mot rättsskipning), 16 kap. (Om brott mot myndigheter), 33 kap. (Om förfalskningsbrott) och 48 a kap. (Om naturresursbrott). Gärningsbeskrivningarna av överträdelser enligt 108 § i fiskelagen kan eventuellt också uppfyllas.

Syftet med 57 § 1 mom. i förslaget är att styra bestämmandet av påföljder för gärningar som strider mot den gemensamma fiskeripolitiken mot ett administrativt förfarande alltid när det kan övervägas att överträdelse- eller påföljdsavgift är en tillräcklig påföljd. I fråga om den ekonomiska betydelsen kommer överträdelse- eller påföljdsavgiften sannolikt att ha större effekt än bötesstraff, men i synnerhet i samband med gärningar som är straffbara enligt strafflagen torde man även pröva straffets övriga samhälleliga konsekvenser. När det gäller gärningar som endast eller huvudsakligen hänför sig till fiske kan straffets ekonomiska effekter vara en faktor som styr mer än prövning i jämförelse med gärningar av annan typ. Det är fråga om gärningar som begås av en liten, begränsad grupp aktörer i samband med yrkesutövning i strid med Europeiska unionens bestämmelser. När det gäller specialgrupper är det motiverat att även tillämpa speciallagstiftning på straffen.

I 57 § i lagförslaget har det, i syfte att undvika överlappande påföljder, tydligt konstaterats i vilka fall överträdelse- eller påföljdsavgift inte längre kan åläggas. Överträdelseavgift eller påföljdsavgift kan inte åläggas den som vid förundersökning, åtalsprövning eller ett brottmål som är anhängigt vid domstol är misstänkt för samma gärning. Överträdelseavgift eller påföljdsavgift kan inte heller åläggas den som för samma gärning har meddelats en lagakraftvunnen dom eller som ålagts straff eller som redan har ålagts en överträdelse- eller påföljdsavgift för samma gärning. Om en person redan har ålagts en överträdelseavgift eller påföljdsavgift i samma ärende, kan åtal inte väckas eller dom meddelas för gärningen.

4.5 Rättsskydd

Enligt 21 § i grundlagen tryggas rätten att söka ändring genom lag. Bestämmelserna i 21 § i grundlagen hindrar emellertid inte att man lagstiftar om mindre undantag från de rättigheter som tryggas i bestämmelserna så länge undantagen inte rubbar rättsskyddsgarantiernas status som huvudregel eller i enskilda fall äventyrar den enskildes rättsskydd (se RP 309/1993 rd, s. 79 och t.ex. GrUU 23/2011 rd, GrUU 16/2011 rd, GrUU 48/2010 rd, GrUU 4/2010 rd).

I lagförslaget finns besvärshänsyn. Besvärshänsynen gäller påförande av prickar. I 11 § i lagförslaget föreslås även förbud att anföra besvär över tillsynsmyndighetens beslut att till Landsbyggsverket anmäla sådana misstänkta överträdelser som myndigheten observerat eller på något annat sätt fått kännedom om. Till indragningen av fiskelicensen och förbudet att vara verksam som befälhavare för ett fiskefartyg hänförs även möjligheten att verkställa ett beslut som inte har vunnit laga kraft, om besvärmyndigheten inte beslutar något annat.

Enligt huvudregeln påförs fiskefartygets licensinnehavare och fiskefartygets befälhavare prickar i samband med ett beslut som gäller påföljdsavgift. När beslut har fattats att det är fråga om en allvarlig överträdelse inte det inte längre möjligt att tillämpa prövning när prickarna ska bestämmas. I bilaga XXX till kommissionens kontrollförordning anges hur många prickar som ska påföras för varje allvarlig överträdelse. Med tanke på rättsskyddet för fiskefartygets licensinnehavare och fiskefartygets befälhavare är det väsentligt att han eller hon kan anföra besvär över ett beslut genom vilket han eller hon har konstaterats vara skyldig till en allvarlig överträdelse. Det föreslås inte att denna besvärshänsyn ska begränsas - begränsningen av besvärshänsynen gäller endast när beslutet om påförande av prickar är föremål för särskilda besvär. Om ett beslut som gäller en allvarlig överträdelse inte har vunnit laga kraft, kan inte heller det beslut som gäller prickar vara lagakraftvunnet. Möjligheten till rättvis rättegång har tryggats i tillräcklig utsträckning. I artikel 126 i kommissionens kontrollförordning föreskrivs att medlemsstaterna ska se till att

tillämpningen av nationella regler vad avser prövningsförfarandenas uppskjutande verkan inte gör pricksystemet verkningslöst.

Beslut som gäller indragning av fiskelicensen eller förbud att vara verksam som befälhavare för ett fiskefartyg är säkerhetsåtgärder, och deras betydelse går om intet, om verkställigheten av dem automatiskt skjuts upp till följd av besvär. I artikel 129 i kommissionens kontrollförfordning framhävs att fiskelicensens giltighet avbryts och licensen uttryckligen dras in utan särskilda åtgärder. Landsbygdsverket har inte prövningsrätt när det på grund av kumulerat antal prickar drar in fiskelicenser eller när verket förbjuder fiskefartygets befälhavare att vara verksam som befälhavare. När prövning som avser ett myndighetsbeslut främst begränsar sig till ett konstaterande av att den räkneoperation som gäller prickarna är korrekt, förutsätter rättsskyddet för den som anför besvär inte att besvaren automatiskt har en uppskjutande effekt på verkställigheten. Besvärsmyndigheten överväger om verkställigheten ska avbrytas.

Tillsynsmyndigheten är enligt den föreslagna 11 § skyldig att utan obefogat dröjsmål till Landsbygdsverket anmäla sådana misstänkta överträdelser och allvarliga överträdelser som den har fått kännedom om. När tillsynsmyndigheten fattar beslut om en anmälan blir den preliminärt tvungen att överväga huruvida gärningen uppfyller gärningsbeskrivningen för allvarlig överträdelse eller överträdelse i 7 kap. i lagförslaget eller om det är fråga om t.ex. ett skrivfel eller någon annan därmed jämförbar omständighet. Tillsynsmyndighetens prövningsrätt är inte omfattande, men myndigheten är likväl skyldig att undersöka saken innan den skickar en anmälan till Landsbygdsverket. Det föreslagna förbudet att anföra besvär över ett beslut om en anmälan står inte i strid med 21 § i grundlagen, eftersom den överträdelsemiss-tanke som avses i tillsynsmyndighetens anmälan kommer att undersökas vid Landsbygdsverket, och de berörda personerna kommer att höras i detta sammanhang. Sökandet av ändring i Landsbygdsverkets be-

slut har inte begränsats på något som helst sätt. Tillsynsmyndighetens beslut har inte några självständiga rättsverkningar för den berörda parten. Påföljdsförfarandet förlorar sin betydelse, om ärendet prövas i förvaltningsdomstol redan före det egentliga påföljdsförfarandet.

I 71 § i lagförslaget föreslås en möjlighet att begära omprövning av ett beslut som gäller certifiering eller mätning av maskinstyrkan och som fattats av ett klassificeringssällskap eller en godkänd verksamhetsutövare. Begäran om omprövning ska behandlas av Trafiksäkerhetsverket, vars beslut får överklagas. Avsikten är att den föreslagna bestämmelsen ska öka rättsskyddet.

4.6 Register

I lagförslaget ingår bestämmelser om personregister. Personuppgiftslagen tillämpas på registren. I lagförslaget har särskilt tagits in bestämmelser om målet med registreringen, innehållet i de personuppgifter som ska registreras, användningsändamål och hur länge uppgifterna ska bevaras. Det föreskrivs att uppgifterna ska utlämnas via en teknisk anslutning, men i övrigt tillämpas lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet på utlämnandet av uppgifter. I den föreslagna 69 § föreskrivs det om vilka aktörer som trots sekretessbestämmelserna har rätt att få uppgifter ur registret för de ändamål som anges i lagen. Det finns egna bestämmelser om registerförarnas och användarnas befogenheter, uppgifter och ansvar. Bestämmelserna om datasystemet och de register som hör till datasystemet står inte i strid med bestämmelserna om skydd för privatlivet i 10 § i grundlagen.

Med stöd av vad som anförts ovan anses att lagförslagen kan behandlas i vanlig lagstiftningsordning. Regeringen ser det dock som önskvärt att grundlagsutskottets utlåtande begärs om lagförslaget.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag**om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

Lagens syfte och tillämpningsområde

I denna lag finns bestämmelser om genomförandet av Europeiska unionens lagstiftning om tillsynen över iakttagandet av den gemensamma fiskeripolitiken och om gärningar som strider mot den gemensamma fiskeripolitiken.

2 §

Lagens territoriella omfattning

Denna lag tillämpas på finskt territorium och inom den ekonomiska zon som avses i lagen om Finlands ekonomiska zon (1058/2004). Lagen tillämpas på finska medborgare, finska juridiska personer och på fiskefartyg som införts i det register (*fiskefartygsregistret*) som avses i lagen om registrering av fiskefartyg och vattenbruksfartyg som används till havs (690/2010) samt på besättningen på dessa fiskefartyg oberoende av deras position eller var verksamheten bedrivs.

3 §

Definitioner i Europeiska unionens lagstiftning

I denna lag avses med

1) *rådets IUU-förordning* rådets förordning (EG) nr 1005/2008 om upprättande av ett

gemenskapssystem för att förebygga, motverka och undanröja olagligt, orapporterat och oreglerat fiske och om ändring av förordningarna (EEG) nr 2847/93, (EG) nr 1936/2001 och (EG) nr 601/2004 samt om upphävande av förordningarna (EG) nr 1093/94 och (EG) nr 1447/1999,

2) *kommissionens IUU-förordning* kommissionens förordning (EG) nr 1010/2009 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1005/2008 om upprättande av ett gemenskapssystem för att förebygga, motverka och undanröja olagligt, orapporterat och oreglerat fiske,

3) *rådets kontrollförordning* rådets förordning (EG) nr 1224/2009 om införande av ett kontrollsystem i gemenskapen för att säkerställa att bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken efterlevs, om ändring av förordningarna (EG) nr 847/96, (EG) nr 2371/2002, (EG) nr 811/2004, (EG) nr 768/2005, (EG) nr 2115/2005, (EG) nr 2166/2005, (EG) nr 388/2006, (EG) nr 509/2007, (EG) nr 676/2007, (EG) nr 1098/2007, (EG) nr 1300/2008, (EG) nr 1342/2008 och upphävande av förordningarna (EEG) nr 2847/93, (EG) nr 1627/94 och (EG) nr 1966/2006,

4) *kommissionens kontrollförordning* kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 404/2011 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1224/2009 om införande av ett kontrollsystem i gemenskapen för att säkerställa att bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken efterlevs,

5) *rådets Östersjöförordning* rådets förordning (EG) nr 2187/2005 om bevarande av fiskeresurser genom tekniska åtgärder i Östersjön, Bälten och Öresund, om ändring av

förordning (EG) nr 1434/98 och om upphävande av förordning (EG) nr 88/98,

6) rådets torskförordning rådets förordning (EG) nr 1098/2007 om upprättande av en flerårig plan för torskbestånden i Östersjön och det fiske som utnyttjar de bestånden, om ändring av förordning (EEG) nr 2847/93 och upphävande av förordning (EG) nr 779/97,

7) rådets förordning om insamling av uppgifter inom fiskerisektorn rådets förordning (EG) nr 199/2008 om upprättande av en gemenskapsram för insamling, förvaltning och utnyttjande av uppgifter inom fiskerisektorn och till stöd för vetenskapliga utlåtanden rörande den gemensamma fiskeripolitiken,

8) Europaparlamentets och rådets förordning om den gemensamma fiskeripolitiken Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1380/2013 om den gemensamma fiskeripolitiken, om ändring av rådets förordningar (EG) nr 1954/2003 och (EG) nr 1224/2009 och om upphävande av rådets förordningar (EG) nr 2371/2002 och (EG) nr 639/2004 och rådets beslut 2004/585/EG,

9) Europaparlamentets och rådets förordning om statistik över fiske i Nordatlantens östra del Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 218/2009 om avlämnande av statistikuppgifter om nominell fångst från medlemsstater som bedriver fiske i Nordatlantens östra del.

2 kap.

Myndigheter som övervakar iakttagandet av den gemensamma fiskeripolitiken och myndigheternas uppgifter

4 §

Jord- och skogsbruksministeriet

Jord- och skogsbruksministeriet kontrollerar, styr och koordinerar övervakningen av iakttagandet av den gemensamma fiskeripolitiken och svarar för de uppgifter som avses i artikel 5.5 i rådets kontrollförordning. Jord- och skogsbruksministeriet svarar för det ömsesidiga bistånd som avses i rådets IUU-förordning och i kommissionens IUU-förordning samt i rådets kontrollförordning och kommissionens kontrollförordning till-

sammans med de övriga medlemsstaterna i unionen, tredjeländer, kommissionen och organ utsedda av kommissionen.

Jord- och skogsbruksministeriet har oberoende av sekretessbestämmelserna för den övervakning som avses i 1 mom. rätt att av myndigheterna få de uppgifter som är nödvändiga för övervakningen och genomföra kontroller av myndigheternas verksamhet.

5 §

Närings-, trafik- och miljöcentralen

Närings-, trafik- och miljöcentralen och Gränsbevakningsväsendet svarar för övervakningen av att rättsakter och beslut som gäller Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik iakttas i fiskeriverksamheten. Närings-, trafik- och miljöcentralen kontrollerar att de rapporteringsskyldigheter som gäller fiske, fångst, fisktransport och fiskhandel i anknytning till den gemensamma fiskeripolitiken iakttas och svarar för att rapporterna införs i de register som avses nedan i 5 kap.

Närings-, trafik- och miljöcentralen övervakar i samarbete med Tullen att bestämmelserna i rådets IUU-förordning och kommissionens IUU-förordning iakttas när fiskprodukter importeras och exporteras. Närings-, trafik- och miljöcentralen är den behöriga myndighet som avses i artiklarna 15, 16.1, 17, 18 och 21 i rådets IUU-förordning och den beviljar de godkännanden i fråga om import och export av fiskprodukter som förutsätts i artiklarna 15 och 18 i den förordningen.

Närings-, trafik- och miljöcentralen är den behöriga myndighet som avses i rådets IUU-förordning och i kommissionens IUU-förordning och som beviljar och återkallar det intyg om godkänd ekonomisk aktör (APEO-intyg) som avses i artikel 9 i kommissionens IUU-förordning och svarar för övervakningen av en godkänd ekonomisk aktörs verksamhet och för därtill hörande samarbete med Europeiska unionens institutioner och andra stater. I artikel 16 i rådets IUU-förordning och i artiklarna 9–30 i kommissionens IUU-förordning finns bestämmelser om status som godkänd ekonomisk aktör,

APEO-intyget, förfarandet vid ansökan om och utfärdande av APEO-intyg, förutsättningarna för godkännande, en godkänd ekonomisk aktörs uppgifter, övervakningen av verksamheten och avbrytande av verksamheten.

6 §

Gränsbevakningsväsendet

Utöver vad som föreskrivs i 5 § sköter Gränsbevakningsväsendet de uppgifter som hör till det centrum för fiskerikontroll som avses i artikel 9 i rådets kontrollförordning.

Gränsbevakningsväsendet är också den behöriga myndighet som avses i artikel 80.5 i rådets kontrollförordning och som beviljar det tillstånd som avses i artiklarna 80 och 81 i den förordningen.

7 §

Livsmedelssäkerhetsverket, regionförvaltningsverken och kommunerna

Bestämmelser om den tillsyn som Livsmedelssäkerhetsverket, regionförvaltningsverket och de kommunala myndigheterna för livsmedelstillsyn utövar i fråga om spårbarheten för fiskeri- och vattenbruksprodukter och de uppgifter som ges konsumenterna finns i livsmedelslagen (23/2006).

8 §

Trafiksäkerhetsverket

Trafiksäkerhetsverket övervakar i samband med besiktningar att den maximala maskinstyrka som skrivits in i den fiskelicens som avses i 29 § i lagen om registrering av fiskefartyg och vattenbruksfartyg som används till havs och i det bevis över maskinstyrka som gäller fiskefartyget inte överskrids.

Trafiksäkerhetsverket kan anlita sådana erkända klassificeringssällskap som avses i 2 § 1 mom. 42 punkten i lagen om fartygs tekniska säkerhet och säker drift av fartyg (1686/2009) eller andra verksamhetsutövare som är specialiserade på mätning av maskin-

styrkan och som är godkända av Trafiksäkerhetsverket.

En förutsättning för godkännande av en annan verksamhetsutövare är att verksamhetsutövaren uppfyller de krav som anges i 18 § 1 mom. i lagen om marin utrustning (1503/2011).

9 §

Tillsyn över klassificeringssällskap eller godkända verksamhetsutövare

Trafiksäkerhetsverket ingår ett skriftligt avtal om skötseln av uppgifterna med erkända klassificeringssällskap och de verksamhetsutövare som Trafiksäkerhetsverket har godkänt.

Trafiksäkerhetsverket utövar tillsyn över att det erkända klassificeringssällskapet och den godkända verksamhetsutövaren utför sina uppgifter enligt avtalet och uppfyller de krav som föreskrivs för dem. Trafiksäkerhetsverket kan avbryta eller återkalla ett godkännande och ett i 15 § avsett bemyndigande, om klassificeringssällskapet eller verksamhetsutövaren inte längre uppfyller de föreskrivna kraven eller trots en anmärkning eller varning från Trafiksäkerhetsverket väsentligen eller upprepade gånger försummar sin skyldighet att utföra de avtalsenliga uppgifterna.

10 §

Krav på god förvaltning samt tjänsteansvar

Erkända klassificeringssällskap och godkända verksamhetsutövare iakttar vid skötseln av de uppgifter som avses i 8 § 2 mom. och 15 § 3 mom. bestämmelserna i förvaltningslagen (434/2003), språklagen (423/2003), lagen om elektronisk kommunikation i myndigheternas verksamhet (13/2003) och lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999).

På klassificeringssällskapens och verksamhetsutövarnas anställda tillämpas bestämmelserna om straffrättsligt tjänsteansvar när de utför ovan avsedda uppgifter. Bestämmelser

om skadeståndsansvar finns i skadeståndslagen (412/1974).

3 kap.

Kontrollbefogenheter

11 §

Kontrolluppgifter

Tillsynsmyndigheten ska utan obefogat dröjsmål till Landsbygdsverket anmäla sådana misstänkta överträdelser och misstänkta allvarliga överträdelser som tjänstemännen vid myndigheten observerat eller som tillsynsmyndigheten på något annat sätt har fått kännedom om. I beslut som gäller myndighetens anmälan får ändring inte sökas genom besvär. Bestämmelser om det närmare innehållet i anmälan utfärdas genom förordning av statsrådet.

Utöver bestämmelserna i denna lag om uppgifterna och befogenheterna för de tillsynsmyndigheter och tjänstemän som utövar tillsyn och som avses i 5–8 § finns det bestämmelser om uppgifterna och befogenheterna för dem som utövar tillsyn i artikel 74 i rådets kontrollförordning, i artiklarna 97–113 i kommissionens kontrollförordning och i artiklarna 9–17 i rådets IUU-förordning.

12 §

Inspektionsbefogenheter

Den tjänsteman som utövar tillsyn kan bestämma att ett fartyg eller transportmedel förflyttar sig till närmaste möjliga plats där en inspektion och undersökning kan genomföras ändamålsenligt. När beslut om förflyttning fattas och när en inspektion genomförs beaktas artiklarna 103 och 104 i kommissionens kontrollförordning. Den tjänsteman som utövar tillsyn har för genomförande av tillsynsuppgiften rätt att av var och en få uppgifter om hans eller hennes namn, personbeteckning eller, om personbeteckning saknas, uppgifter om födelsetid och nationalitet samt om den plats där han eller hon kan nås. Den tjänsteman som utövar tillsyn har trots sekre-

tessbestämmelserna rätt att få tillgång till alla handlingar som hänför sig till den verksamhet som är föremål för tillsyn och som gäller privat affärs- eller yrkesverksamhet eller en privatpersons ekonomiska ställning.

Den tjänsteman som utövar tillsyn har rätt att omhänderta handlingar, databehandlingsapparatur, fiskeredskap, fångster och fiskeriprodukter som har samband med verksamhet som strider mot bestämmelserna samt ta prover av fiskeriprodukter, om det är nödvändigt för att trygga inspektionen och undersökningen, för att förvara bevismaterial eller för att förhindra att verksamhet som strider mot bestämmelserna fortgår. Omhändertagen egendom återlämnas till innehavaren omedelbart efter det att myndigheten inte längre behöver inneha den för att trygga undersökningen, förvara bevismaterialet eller förhindra att verksamhet som strider mot bestämmelserna fortgår. Egendomen överlämnas dock utan dröjsmål till polisen, om innehavaren inte med stöd av lag eller Europeiska unionens rättsakter har rätt att ha egendomen i sin besittning.

För bedömning av storleken på de överträdelse- och påföljdsavgifter som avses nedan i 7 kap. ska den tjänsteman som utövar tillsyn reda ut eller, om det inte är möjligt, bedöma arten, kvantiteten, kvaliteten och värdet i fråga om den fångst som erhållits genom fiske som strider mot bestämmelserna.

13 §

Tillfällig indragning av fisketillstånd

Närings-, trafik- och miljöcentralen och Gränsbevakningsväsendet har rätt att tillfälligt dra in ett fisketillstånd som beviljats en verksamhetsutövare, om det finns grundad anledning att misstänka att verksamhetsutövaren har gjort sig skyldig till en sådan allvarlig överträdelse som avses i 7 kap. och att han fortsätter sin lagstridiga verksamhet. Beslutet är i kraft tills Landsbygdsverket har behandlat ärendet eller en straffrättslig påföljd som gäller samma gärning har bestämts eller utdömts, dock högst 60 dagar från det att beslutet meddelades. Beslutet kan verkställas fastän det inte har vunnit laga kraft,

om inte besvärmyndigheten beslutar något annat.

14 §

Kvarhållande av fartyg

Om den tjänsteman som utövar tillsyn har grundad anledning att anta att en följd av att ett fiskefartyg som är inblandat i en misstänkt allvarlig överträdelse skulle lämna hamnen eller det havsområde som övervakas är att undersökningen av den misstänkta allvarliga överträdelsen och bestämmande av en påföljd försvåras i väsentlig utsträckning, kan han eller hon beordra fiskefartyget och dess befälhavare att anlöpa hamnen och förbjuda det att lämna området utan tillstånd. Fiskefartygets befälhavare kan vid vite föreläggas att vara närvarande när överträdelsen undersöks.

Tillsynsmyndigheten fattar utan dröjsmål beslut om kvarhållande av fartyg och om det vite som ska föreläggas fiskefartygets befälhavare. Beslutet gäller högst 14 dagar från det att beslutet meddelades.

15 §

Mätning av maskinstyrkan

Närings-, trafik- och miljöcentralen, Gränsbevakningsväsendet eller Trafiksäkerhetsverket kan bestämma att fiskefartygets maskinstyrka ska mätas, om den maximala effekt som anges i fiskelicensen och det bevis över maskinstyrka som motortillverkaren har utfärdat inte motsvarar varandra, eller om det finns grundad anledning att anta att fiskefartygets maskinstyrka överskrider den maskinstyrka som anges i fiskelicensen.

Den ovan avsedda tillsynsmyndigheten kan bestämma en tidsfrist inom vilken maskinstyrkan ska mätas och beviset över den ska lämnas in till den tillsynsmyndighet som har bestämt att maskinstyrkan ska mätas. Om tillsynsmyndigheten inte inom utsatt tidsfrist har fått ett godtagbart bevis över maskinstyrkan, kan närings-, trafik- och miljöcentralen på begäran av tillsynsmyndigheten dra in fiskefartygets fiskelicens tills vidare, dock högst tills ett behörigt bevis över maskinstyrkan lämnas in till myndigheten.

Trafiksäkerhetsverket svarar för mätningen av maskinstyrkan. Trafiksäkerhetsverket kan bemyndiga ett klassificeringssällskap som avses i 8 § eller någon annan verksamhetsutövare att utföra mätning av maskinstyrkan.

16 §

Fiskeriövervakning på öppna havet

Bestämmelser om rätten för en fiskeriövervakningsmyndighet från en annan stat att övervaka fiske på öppna havet finns i avtalet om genomförande av de bestämmelser i Föränta Nationernas havsrättskonvention av den 10 december 1982 som rör bevarande och förvaltning av gränsöverskridande och långvandrande fiskbestånd (FördrS 81/2003) samt i artikel 80 i rådets kontrollförordning. Även dessa myndigheter har i övervakningsuppgifterna de befogenheter som avses i 12–15 §. Tillsynsmyndigheten kan även bestämma att fiskefartyget ska tas in i hamn, om det i avtalet eller dess tillämpningsbestämmelser så bestäms eller föreskrivs.

17 §

Proportionalitetsprincipen

De åtgärder som avses i 12–15 § ska stå i rätt proportion till de olägenheter som de orsakar aktörerna och till det klandervärda i överträdelsen eller den allvarliga överträdelsen.

18 §

Befrielse från vissa skyldigheter

Närings-, trafik- och miljöcentralen beviljar på ansökan av den som innehar fiskelicens befrielse från skyldigheten att ta i bruk ett satellitbaserat fartygsövervakningssystem eller att förse fartyget med utrustning som gör det möjligt att ta tillvara försvunna fiskeredskap. Befrielse beviljas ett sådant fiskefartyg med en total längd på minst 12 meter men högst 15 meter som seglar under finsk flagg och som bedriver sin verksamhet enbart inom Finlands territorialvatten eller som aldrig tillbringar mer än 24 timmar ute till havs från

den tidpunkt då fartyget lämnar hamnen till den tidpunkt då det återvänder.

Befrielsen gäller tills vidare. Närings-, trafik- och miljöcentralen drar in befrielsen, om det inte längre finns grunder för att bevilja befrielse. En innehavare av fiskelicens är skyldig att omedelbart underrätta närings-, trafik- och miljöcentralen, om fiskefartygets fiskeområde eller fisketid ändras på ett sådant sätt att befrielsen ska återkallas.

19 §

Förstöring av fiskeriprodukter som härrör från IUU-fiske

Fiskeriprodukter eller fångster som importeras eller exporteras ska förstöras på bekostnad av den som har anhållit om godkännande eller certifiering av fångstintyget, om fiskeriprodukterna eller fångsten härrör från fiske som genom ett lagakraftvunnet beslut har konstaterats vara sådant fiske som avses i artikel 3.1 i rådets IUU-förordning (*IUU-fiske*). Beslut om förstöring fattas av närings-, trafik- och miljöcentralen i samband med att den fattar beslut om godkännande eller certifiering av fångstintyget.

4 kap.

Aktörernas skyldigheter

20 §

Myndighet som tar emot rapporter och beräkning av tidsfristen

I Finland ska den fiskeloggbok som avses i artiklarna 14 och 15 i rådets kontrollförordning ges in till närings-, trafik- och miljöcentralen och likaså förhandsanmälan enligt artikel 17, omlastningsdeklaration enligt artiklarna 21 och 22, landningsdeklaration enligt artiklarna 23 och 24, rapport om fiskeansträngningen enligt artikel 28, avräkningsnota enligt artiklarna 62–64, deklaration om övertagande enligt artiklarna 66 och 67 och transportdokument enligt artikel 68. Rapporter som avses i 1 mom. samt i 21–23 § har lämnats in inom utsatt tid, om rapporten innan tidsfristen går ut har kommit in till närings-, trafik- och miljöcentralen. En rapport i pappersform anses ha kommit in till närings-, trafik- och miljöcentralen inom utsatt tid också om det av poststämpeln på det kuvert som innehåller rapporten framgår att kuvertet har stämpelplats på posten innan tidsfristen gick ut eller att det innan tidsfristen gick ut har getts in till den tjänsteman vid närings-, trafik- och miljöcentralen som utövar tillsyn.

21 §

Fångstdeklarationer för fiskarter som ingår i fiskekvotssystemet för fiskefartyg med en längd på mindre än tio meter

En befälhavare på ett fiskefartyg med en total längd på mindre än tio meter ska inom 48 timmar från det att landningen avslutades, till närings-, trafik- och miljöcentralen rapportera laxfångster enligt antal och kilogram samt fångster av övriga fiskarter som ingår i fiskekvotssystemet enligt kilogram.

Av rapporten ska framgå personbeteckningen eller företags- och organisationsnumret för den som innehar den i artikel 6 i rådets kontrollförordning avsedda fiskelicensen för fiskefartyget (*fiskelicens-innehavare*) samt följande:

1) vem fångsten har sålts eller ska säljas till, om man har kännedom om detta samt identifikationskoden (FAO-kod) för den fiskart som den sålda fångsten bestod av, enligt bestämmelserna om detta i bilaga I till Europaparlamentets och rådets förordning om statistik över fiske i Nordatlantens östra del, samt kvantiteten,

2) kvantiteten av den fångst som sålts direkt till konsumenterna och av den som tagits för eget bruk samt identifikationskoden för fiskarten (FAO-kod),

3) identifikationskoden för fiskarten (FAO-kod) och kvantiteten i fråga om den fångst som kastats överbord och släppts fri,

4) registerbeteckningen för det fiskefartyg som har tagit fångsterna,

5) personbeteckning för fiskefartygets befälhavare,

6) använda fiskeredskap,

7) fångstområde och fångsttid,

8) fångstens landningsplats och landningstid,

- 9) uppgifter om oavsiktliga bifångster,
- 10) uppgifter om fiskeredskap som förstörts eller försvunnit på fiskeresan.

Om kvantiteten av en strömmings- eller vassbuksfångst under en fiskeresan underskrider 50 kilogram, kan strömmings- eller vassbuksfångsten med avvikelse från det som föreskrivs ovan rapporteras genom en rapport enligt 22 §. Närmare bestämmelser om de uppgifter som avses i 1 mom. får utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

22 §

Fångstdeklarationer för andra fiskarter än sådana som ingår i fiskekvotssystemet för fiskefartyg med en längd på mindre än tio meter

En innehavare av fiskelicens för ett fiskefartyg med en total längd på mindre än tio meter eller en fartygsbefälhavare som licensinnehavaren bemyndigat ska åtminstone för varje kalendermånad före den 20 i följande kalendermånad ge en fångstdeklaration för alla andra fångster på fiskefartyget än de som i enlighet med 21 § ska rapporteras till närings-, trafik- och miljöcentralen. En fångstdeklaration ska ges även för de månader då fiskefartyget inte har använts för fiske.

Av fångstdeklarationen ska framgå

- 1) identifikationskoden (FAO-kod) för den fiskart som den fångst som har landats bestod av, enligt bestämmelserna om detta i bilaga I till Europaparlamentets och rådets förordning om statistik över fiske i Nordatlantens östra del, samt kvantiteten i kilogram,
- 2) namn och kontaktuppgifter för de aktörer som fångsten har sålts till under den tid som avses i deklarationen,
- 3) identifikationskoden (FAO-kod) för den fiskart som den fångst som kastats överbord och släppts fri bestod av samt kvantiteten i kilogram,
- 4) registerbeteckning för det fiskefartyg som har tagit fångsterna,
- 5) personbeteckning för fiskefartygets befälhavare,
- 6) använda fiskeredskap,
- 7) fångstområde eller fångstområden,
- 8) antalet fångstdagar,

- 9) den huvudsakliga landningsplatsen för fångsten,

- 10) uppgifter om oavsiktliga bifångster,
- 11) uppgifter om fiskeredskap som förstörts eller försvunnit på fiskeresan.

Närmare bestämmelser om de uppgifter som avses i 1 och 2 mom. får utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

23 §

Anmälan av fångst som fiskats från isen

Fångster som fiskats från isen utan fiskefartyg rapporteras i en fångstdeklaration enligt 22 § genom att de uppgifter som avses i 1–3 och 6–11 punkten i den paragrafen lämnas in. I stället för de uppgifter som gäller fiskefartygets befälhavare meddelas personuppgifterna för den person som fått fångsten.

Fångstdeklarationen ska lämnas av den person som fått fångsten och av den ska framgå att fångsten har fiskats från isen. Närmare bestämmelser om uppgifterna i fångstdeklarationen får utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

24 §

Vägning av fångsten

Om fångsten inte vägs i enlighet med artikel 60.2 i rådets kontrollförordning när den lossas och flyttas i land, ska fångsten vägas inom 48 timmar från det att flyttningen av fångsten i land upphörde. Innan fångsten säljs svarar fiskelicensinnehavaren för att vägningen görs vid rätt tidpunkt och köparen efter det att fångsten sålts.

25 §

Anmälan av uppgifter om köparen

Landningsdeklarationen ska utöver de uppgifter som avses i artiklarna 23–25 i rådets kontrollförordning dessutom innehålla uppgifter om till vem fångsten har sålts eller ska säljas till.

26 §

Anmälan om påslagning av satellitföljare

Utöver vad som i artikel 18 i kommissionens kontrollförordning bestäms om den rapport som ska lämnas in om satellitföljaren (VMS-utrustning) slås av, ska befälhavaren för ett fiskefartyg som seglar under finsk flagg meddela centrumet för fiskekontroll i Finland att satellitföljaren slås på. Fiskefartyget får inte lämna hamnen förrän det har fått en bekräftelse från centrumet för fiskekontroll i Finland att den påslagna satellitföljaren fungerar.

27 §

Meddelande om vem som undertecknar fiskelogg-boken, omlastningsdeklarationen, landningsdeklarationen och fångstdeklarationen

Den som innehar en fiskelicens ska skriftligen meddela närings-, trafik- och miljöcentralen person- och kontaktuppgifterna för de personer som har rätt att underteckna fiskelogg-boken, omlastningsdeklarationen och landningsdeklarationen eller lämna in motsvarande rapporter i elektronisk form eller i 21 och 22 § avsedda fångstdeklarationer om fångsterna på fiskelicensinnehavarens fiskefartyg. Av meddelandet ska framgå vilken ställning den som har rätt att lämna meddelandet har på fiskelicensinnehavarens fartyg eller i hans affärsverksamhet. Uppgifterna registreras i fiskefartygsregistret.

28 §

Att anmäla sig som förstahandsuppköpare

Var och en som direkt från ett fiskefartyg eller av en aktör som bedriver kommersiellt fiske köper fiskfångster från ett havsområde, eller fiskeriprodukter som den som bedriver fiske själv framställer av sådana fångster, ska anmäla sig för det register för förstahandsuppköpare av fiskeriprodukter som avses i artikel 59 i rådets kontrollförordning och som förs av närings-, trafik- och miljöcentralen. I artikel 59.3 i rådets kontrollförordning finns

bestämmelser om undantag från skyldigheten att registrera sig.

Utöver köparens kontaktuppgifter ska dessutom köparens personbeteckning eller företags- och organisationsnummer och företagets bransch framgå av anmälan. Närmare bestämmelser om innehållet i anmälan får utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

5 kap.

Datasystem för övervakningen

29 §

Datasystemet

Datasystemet för övervakning utgörs av register enligt 30–36 §, av överträdelserregistret enligt 8 kap. och av fiskefartygsregistret enligt lagen om registrering av fiskefartyg och vattenbruksfartyg som används till havs.

30 §

Fångstregistret

I fångstregistret införs de uppgifter som avses i artiklarna 14 och 15, 21–25 och 28 i rådets kontrollförordning samt de uppgifter som finns i de rapporter och deklarerationer som avses i 20–22 § specificerade enligt fartyg. Uppgifterna i de deklarerationer som avses i 23 § införs i registret specificerade enligt aktör.

Uppgifterna i fångstregistret används för uppföljning av hur kvoterna används och för övervakningen av att den gemensamma fiskeripolitiken iakttas. Naturresursinstitutet använder de uppgifter som har införts i fångstregistret för fiskeriekonomisk forskning och för fullgörandet av de skyldigheter som gäller uppgiftsinsamling och statistikföring och som avses i rådets förordning om insamling av uppgifter inom fiskerisektorn och i kommissionens beslut om ett flerårigt gemenskapsprogram för insamling av uppgifter.

31 §

Registret för förstahandsuppköpare av fiskeriprodukter

I registret för förstahandsuppköpare av fiskeriprodukter införs namn- och kontaktuppgifter samt personbeteckningar och företags- och organisationsnummer för fysiska och juridiska personer som har anmält sig som förstahandsuppköpare av fiskeriprodukter.

Uppgifterna i registret används för tillsynen över fisket och fiskhandeln, för fullgörande av den skyldighet att samla in uppgifter som avses i Europeiska unionens lagstiftning om den gemensamma fiskeripolitiken och för statistikföring.

32 §

Registret över avräkningsnotor

I registret över avräkningsnotor införs de uppgifter som avses i artikel 64 i rådets kontrollförordning. Uppgifterna i registret används för tillsynen över fisket och fiskhandeln, för fullgörande av den skyldighet att samla in uppgifter som avses i Europeiska unionens lagstiftning om den gemensamma fiskeripolitiken och för statistikföring.

33 §

Det satellitbaserade fartygsövervakningssystemet

I det satellitbaserade fartygsövervakningssystemet införs uppgifter om i fiskefartygsregistret införda och med satellitföljare försedda fiskefartygs rörelser uttryckt i längd- och breddgrader. Uppgifter om rörelser och identifikationsuppgifter för andra länders fiskefartyg som är utrustade med satellitföljare införs i det satellitbaserade fartygsövervakningssystemet när de under gemensamma övervakningskampanjer rör sig på Östersjön och alltid när de rör sig på havsområden som övervakas av Finland.

Tillsynsmyndigheterna använder fiskefartygens identifikationsuppgifter och uppgifter om fartygens rörelser vid fiskeövervakningen och övervakningen av havsområdena samt

vid undersökningen av observerade avvikelser och gärningar som riktar sig mot den gemensamma fiskeripolitiken. Naturresursinstitutet använder de uppgifter som har införts i det satellitbaserade fartygsövervakningssystemet för fiskeriekonomisk forskning och för fullgörandet av de skyldigheter som gäller uppgiftsinsamling och statistikföring och som avses i rådets förordning om insamling av uppgifter inom fiskerisektorn och Europeiska kommissionens beslut om ett flerårigt gemenskapsprogram för insamling av uppgifter.

34 §

Rapporterings- och tillståndsregistret som hänförs till fiskeövervakning

I rapporterings- och tillståndsregistret ska specificerat enligt fiskefartyg införas uppgifter om

- 1) fisketillstånd som avses i 6 kap.,
- 2) befrielser som avses i 18 §,
- 3) tillstånd till reparation eller utbyte av VMS-utrustning som beviljats av centrumet för fiskekontroll i enlighet med artikel 25 i kommissionens kontrollförordning,
- 4) rapporter av fiskefartygets befälhavare i enlighet med artikel 18 i kommissionens kontrollförordning och 26 § i denna lag,
- 5) tillstånd till omlastning som beviljats med stöd av artikel 20 i rådets kontrollförordning,
- 6) rapporter av fiskefartygets befälhavare gällande förlorade redskap i enlighet med artikel 48 i rådets kontrollförordning,
- 7) rapporter av fiskefartygets befälhavare gällande segling genom ett område med fiskebegränsning i enlighet med artikel 50 i rådets kontrollförordning,
- 8) de koordinater för fartygets position som fiskefartygets befälhavare har meddelat enligt artikel 25 i kommissionens kontrollförordning,
- 9) förhandsanmälningar av fiskefartygets befälhavare i enlighet med artikel 17 i rådets kontrollförordning,
- 10) meddelanden enligt 27 § som lämnats av innehavaren av fiskelicens. Registeruppgifterna används vid planeringen av övervakningen, vid övervakningen, vid under-

sökningar och statistikföring samt vid uppgiftsinsamling.

35 §

Registret över tillsynsåtgärder

De inspektionsrapporter som avses i artikel 76 i rådets kontrollförordning och i artiklarna 115–117 i kommissionens kontrollförordning samt andra observations- och inspektionsrapporter som utarbetats på grund av tillsynsverksamhet införs i registret över tillsynsverksamheten. I registret införs även resultaten av korskontroller av uppgifter som erhållits vid övervakningen samt resultaten av uppgiftsvalideringen och riskanalysen samt uppgifter om tilläggsutredningar som gjorts med anledning av observations- och inspektionsrapporter och åtgärder som vidtagits på basis av dem.

Registeruppgifterna används vid planeringen av övervakningen, vid övervakningen, vid undersökning av misstänkta överträdelser och vid statistikföring.

36 §

Fångstintygsregistret

I fångstintygsregistret införs de fångstintyg jämte bilagor som avses i artikel 12 i rådets IUU-förordning och som har lämnats in till närings-, trafik- och miljöcentralen samt uppgifter om tillstånd för import och export som har beviljats med stöd av fångstintyg samt uppgifter om vägran att bevilja tillstånd. I registret införs också uppgifter om de fiskefartyg som antecknats i Europeiska unionens IUU-fartygsförteckning och om de tredjeländer som kommissionen har offentliggjort uppgifter om i enlighet med artikel 35 i rådets IUU-förordning.

Närings-, trafik- och miljöcentralen använder de uppgifter som har förts in i fångstintygsregistret när den godkänner och certifierar fångstintyg och när den svarar på förfrågningar och begäran om uppgifter från Europeiska kommissionen eller Europeiska unionens medlemsländer om genomförandet av fångstintygssystemet. Jord- och skogsbruks-

ministeriet använder uppgifterna för uppgifter som kräver sådant ömsesidigt bistånd som avses i rådets IUU-förordning och i kommissionens IUU-förordning.

37 §

Tillämpning av personuppgiftslagen

Personuppgifter som hänför sig till fiskefartyg stryks i de register som avses i detta kapitel efter fem år från utgången av det år under vilket fiskefartyget slutgiltigt har strukits i Europeiska unionens fiskefartygsregister. Andra personuppgifter stryks efter fem år från utgången av det år under vilket personen har upphört med den verksamhet på basis av vilken personuppgifterna har registrerats.

En uppgift som konstaterats vara felaktig får bevaras i fem år efter det att en rättelse av uppgiften fördes in i registret, om det är nödvändigt för att trygga den registrerades rättigheter eller rättigheterna för en person som tillhör registerförarens personal. Sådana uppgifter får användas endast för att på ovan nämnt sätt trygga dessa rättigheter.

Förutom vad som föreskrivs i detta kapitel finns bestämmelser om personregister i personregisterlagen (523/1999).

38 §

Registerförare och registeranvändare

Register som avses i 30–35 § förs av jord- och skogsbruksministeriet, närings-, trafik- och miljöcentralerna och Gränsbevakningsväsendet gemensamt. Jord- och skogsbruksministeriet och närings-, trafik- och miljöcentralerna för gemensamt det fångstintygsregister som avses i 36 §. Huvudansvarig registerförare är den behöriga närings-, trafik- och miljöcentralen.

Jord- och skogsbruksministeriet styr utvecklandet av datasystemet samt förvaltandet och förandet av registren. Den huvudansvariga registerföraren beviljar på framställning av en myndighet en person rätt att använda de register samt registrens datagrupper och datafält som är nödvändiga för skötseln av

myndighetens lagstadgade uppgifter. Den myndighet som har fört in uppgifterna i registret svarar för att de är korrekta samt för att registreringen och användningen sker på ett lagligt sätt vid skötseln av de egna uppgifterna.

Landsbyggsverket använder alla i detta kapitel avsedda register när det utreder överträdelseärenden som är under behandling hos verket och när det påför överträdelse- och påföljdsavgifter enligt 7 kap. Tullen använder fångstintygsregistret när den fattar beslut om import och export av fiskeriprodukter. Naturresursinstitutet använder de register som avses i 30–33 § för att fullgöra de skyldigheter som Europeiska unionen förelägger i fråga om uppgiftsinsamling samt för statistikföring och forskningsändamål.

6 kap.

Fiskereglering

39 §

Fyllande av Finlands fiskekvot eller uppnående av största tillåtna fiskeansträngningsnivå

Fiskefartyg som seglar under finsk flagg får inte fiska ett fiskbestånd eller en grupp av fiskbestånd, om fångster som härstammar från det fiskbeståndet eller den gruppen av fiskbestånd på det sätt som avses i artikel 35.1 a i rådets kontrollförordning förmodligen fyller Finlands kvot av det fiskbeståndet, eller, om den fiskeansträngningsnivå som avses i artikel 35.1 b i rådets kontrollförordning förmodligen har nåtts. Jord- och skogsbruksministeriet bedömer hur fångstmängden och fiskeansträngningskapaciteten utvecklas utifrån uppgifterna i fångstregistret samt antal, fiskekapacitet och position i fråga om de fiskefartyg som fiskar detta fiskbestånd.

Genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet bestäms den dag då förbudet enligt 1 mom. träder i kraft och den dag enligt artikel 35.2 i rådets kontrollförordning fram till vilken det är tillåtet att förvara i 1 mom. avsedda fångster ombord på fartyget,

lasta om dem, flytta om dem, transportera dem och landa dem.

Bestämmelser om fiske av fiskbestånd som ingår i en kvot efter det att kvoten fyllts och fiskeförbud utfärdats finns i artikel 3.1 c i rådets IUU-förordning.

40 §

Fiskereglering genom nationella kvoter

Det kommersiella fisket ska ordnas så att det inte föreligger någon risk för att de kvoter som Finland disponerar över inte är tillräckliga och inte kan användas fullt ut, att fiskbestånden inte bevaras och sköts, det regionala fisketrycket inte regleras och de kommersiella fiskarna inte har jämlika möjligheter till fiske. I detta syfte får genom förordning av statsrådet utfärdas bestämmelser om nationella kvoter som är territoriella, specificerade enligt fartygsgrupp och bundna till en viss tidsperiod för sådana i Europeiska unionen kvoterade fiskbestånd som fiskefartyg som seglar under finsk flagg har rätt att fiska. Förordningen får vara i kraft i högst fem år.

I en förordning som avses i 1 mom. tas in bestämmelser om största möjliga fångstmängd uttryckt i vikt, antal eller andel av den kvot för ett fiskbestånd som Europeiska unionen har fastställt för Finland, och som på ett ICES-område eller ett ICES-delområde enligt bilaga III till Europaparlamentets och rådets förordning om statistik över fiske i Nordatlantens östra del eller i bilaga I till rådets Östersjöförordning eller på ett havsområde som avgränsas av geografiska koordinater får fiskas, eller som en viss fartygsgrupp får fiska. I förordningen, som är i kraft längre än ett år, bestäms den största möjliga fångstmängden såsom en andel av Finlands kvot. I förordningen är det möjligt att även föreskriva om den bestämda tid under vilken den maximala fångstmängden inte får överskridas.

Fiskefartygen omfattas av en kvot för olika fartygsgrupper på basis av fiskefartygets längd, dräktighet, maskinstyrka eller det fiskeredskap som fartyget använder. Den nationella kvoten för olika fartygsgrupper kan gälla antingen hela det kvotområde som fastställts för Finland eller en del av det.

41 §

När den nationellt fastställda kvoten har fyllts

När den nationella kvot som anges i den förordning som utfärdats med stöd av 40 § har fyllts får fiskbestånd som omfattas av kvoten inte fiskas på kvotområdet. När den kvot för olika fartygsgrupper som anges i den förordning som utfärdats med stöd av 40 § har fyllts får fartyg som hör till gruppen inte fiska kvoterade fiskbestånd.

Bestämmelser om de dagar då de i 1 mom. avsedda fiskeförbud träder i kraft utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Jord- och skogsbruksministeriet bedömer hur fångstmängden utvecklas på basis av uppgifterna i fångstregistret samt antal, fiskekapacitet och position samt antalet fiskeredskap i fråga om de fiskefartyg som fiskar detta fiskbestånd. Bestämmelser om den dag fram till vilken det är tillåtet att bevara kvoterade fångster ombord på fartyget, lasta om dem, flytta om dem, transportera dem och landa dem utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

Bestämmelser om fiske av fiskbestånd som ingår i en kvot efter det att kvoten fyllts och fiskeförbud utfärdats finns i artikel 3.1 c i rådets IUU-förordning.

42 §

Utbyte av kvoter eller delar av kvoter med andra medlemsstater inom Europeiska unionen

Jord- och skogsbruksministeriet kan byta ut de kvoter som får användas av Finland och de kvoter som i framtiden kommer att beviljas Finland eller delar av dem med andra medlemsstater inom Europeiska unionen, om bytet garanterar det att kvoterna är tillräckliga och att de kan användas fullt ut eller att utbytet jämnar ut det regionala fisketrycket eller stöder en jämlik fördelning av fiskemöjligheter mellan kommersiella fiskare. Jord- och skogsbruksministeriet beslutar om det bytesförhållande som ska iakttas vid bytet.

43 §

Övriga fiskebegränsningar

Genom förordning av statsrådet får i det syfte som avses i 40 § 1 mom. utfärdas bestämmelser om tidsbestämt fiskeförbud för ett visst havsområde och begränsningar i fråga om tid, territorium eller kvantitet för användning av fiskeredskap som används för fångst av fiskbestånd som i Europeiska unionen är kvoterade eller på annat sätt reglerade. Genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet får dessutom i samma syfte utfärdas bestämmelser om fiskeredskapens tekniska egenskaper. Ovan avsedda tidsbestämda fiskeförbud och begränsningar av fiskeredskapen kan gälla alla fiskefartyg eller endast fiskefartyg vars längd överskrider en viss gräns.

Bestämmelser om fiske av kvoterade fiskbestånd efter fiskeförbud finns i artikel 3.1 c i rådets IUU-förordning och bestämmelser om fiske som strider mot de bestämmelser som utfärdats om begränsningar av användningen av fiskeredskap och om tekniska föreskrifter finns i artikel 3.1 e i rådets IUU-förordning.

44 §

Närmare bestämmelser om bevarandeåtgärder som Europeiska unionen bestämt

Genom förordning av statsrådet får närmare bestämmelser som är nödvändiga för genomförande av Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik utfärdas om unionens bevarandeåtgärder och fleråriga planer, vilka avses i artikel 18.8 i parlamentets och rådets förordning om den gemensamma fiskeripolitiken. Sådana närmare bestämmelser om de tekniska egenskaperna för och användningen av fiskeredskap, som tillåts eller krävs enligt bestämmelserna om bevarandeåtgärderna och de mångåriga planerna, får utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

45 §

Fisketillstånd

Närings-, trafik- och miljöcentralen beviljar de fisketillstånd som avses i artikel 7 i rådets kontrollförordning och i artikel 4 i kommissionens kontrollförordning för minst ett och högst fem kalenderår åt gången. Närings-, trafik- och miljöcentralen för register över de fiskefartyg som har fått tillstånd och över innehavarna av fiskelicens på fiskefartygen. Andra fisketillstånd än sådana som krävs för fiske i vetenskapligt syfte beviljas efter det att tillstånden allmänt förklarats lediga att sökas av innehavarna av en fiskelicens.

Om fisketillstånd söks för fler fiskefartyg än vad som är möjligt att bevilja enligt bestämmelserna om genomförande av Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik, ges sådana innehavare av en fiskelicens företräde vilkas fiskefartyg under licenshavarens besittningstid genom fångstdeklarationer som avses i 4 kap. har rapporterat fångster av fiskbestånd som avses i tillståndet ett flertal kalenderår under de senaste fem åren som föregick det år då tillstånden förklarats lediga att sökas. Högst tio procent av de tillstånd som beviljas kan reserveras för sådana innehavare av en fiskelicens vilkas fartyg inte har haft rapporterade fångster av fiskarten i fråga under ovan avsedda femårsperiod.

Närmare bestämmelser om de fiskbestånd som avses i fisketillstånden och om fiskeredskapen, antalet tillstånd som ska beviljas, på vilket område och under vilken tid tillstånden är i kraft samt om förfarandet för att ansöka om tillstånd utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

Bestämmelser om fiske utan fisketillstånd finns i artikel 3.1 a i rådets IUU-förordning.

46 §

Överföring av fisketillstånd

Om innehavaren av ett fisketillstånd överlåter det fartyg som nämns i tillståndet, och om inget annat skriftligen har överenskommit om fisketillståndet med parterna i överlåtelser, överför närings-, trafik- och miljöcentralen fisketillståndet för den återstående

tiden på fartygets nya licensinnehavare, om fartygets nationalitet inte ändras med anledning av överlåtelser. Innehavaren av fisketillståndet kan komma överens med förvärvaren att fisketillståndet inte åtföljer det fartyg som överlåts. I detta fall överför närings-, trafik- och miljöcentralen tillståndet på ett annat av överlåtarens fiskefartyg, om det är möjligt enligt Europeiska unionens rättsakter och om det inte är förbjudet någon annanstans i lag.

47 §

Platser för omlastning och landning av fångsten

Jord- och skogsbruksministeriet fastställer genom ett beslut de hamnar och platser nära kusten där fiskefartyg från stater utanför Europeiska unionen och Europeiska unionens fiskefartyg kan landa eller lasta om sin fångst i situationer som avses i artikel 19 i rådets Östersjöförordning och artikel 5 i rådets IUU-förordning. I beslutet kan de klockslag fastställas som ska iaktas när fångsten landas och lastas om. När hamnarna och platserna för landning och omlastning bestäms beaktas det totala antalet tillåtna hamnar och platser för landning och omlastning, deras utnyttjandegrad och placering så att landningen och omlastningen kan övervakas på behörigt sätt.

När beslut fattas om sådana tillåtna omlastnings- och landningsplatser som avses i Europeiska unionens fleråriga och långsiktiga återhämtnings- eller förvaltningsplaner tillämpas 1 mom.

48 §

Nationella kontrollprogram, provtagningsplaner och kontrollplaner

Jord- och skogsbruksministeriet fastställer det kontrollprogram som avses i artikel 46 och bilaga I till rådets kontrollförordning samt den provtagningsplan som avses i artikel 55 och som gäller fritidsfiske. Ministeriet fastställer även den kontrollplan, det kontrollprogram och den provtagningsplan som

avses i artiklarna 60 och 61 i rådets kontrollförordning och som hänför sig till vägning av fiskeriprodukter.

7 kap.

Överträdelse och allvarliga överträdelse

49 §

Överträdelse

Landsbygdsverket ska påföra överträdelseavgift för den som

1) underlåter att iaktta bestämmelserna om fiskefartygs märkning och handlingar i artikel 6 eller 7 i kommissionens kontrollförordning,

2) underlåter att iaktta bestämmelserna om båtar som medförs ombord på fiskefartygen, fiskeredskap som används på fiskefartyg och flaggstänger som fästs vid fiskeredskapen i artiklarna 8–17 i kommissionens kontrollförordning,

3) underlåter att med iakttagande av bestämmelserna i artikel 20 i kommissionens kontrollförordning försäkra sig om att fartygets satellitföljare är funktionsduglig eller att dess funktion inte hindras,

4) i strid med artikel 25 i kommissionens kontrollförordning lämnar hamnen efter störningar i VMS-utrustningens funktion innan flaggstatens behöriga myndighet har gett sitt tillstånd, avlägsnar VMS-utrustningen utan godkännande av flaggstatens behöriga myndighet eller underlåter att i enlighet med artikel 25.1 i den förordningen meddela fartygets geografiska position till centrumet för fiskerikontroll,

5) underlåter att iaktta bestämmelserna om fiskeloggbok, omlastningsdeklaration eller landningsdeklaration i artiklarna 14–16 eller 21–25 i rådets kontrollförordning eller bestämmelserna om fiskeloggbok, omlastningsdeklaration, landning, landningsdeklaration eller rapport om fiskeansträngning i artiklarna 29–36, 38–42, 44, 47–55 och 58 i kommissionens kontrollförordning,

6) underlåter att inom utsatt tid lämna in en rapport som avses i 21–23 och 25–26 § eller lämnar in en bristfällig rapport,

7) underlåter att göra den förhandsanmälan som avses i artikel 17 eller 18 i rådets kontrollförordning, gör en bristfällig anmälan eller låter bli att göra en anmälan inom utsatt tid,

8) underlåter att iaktta bestämmelserna om omlastning i artikel 20 i rådets kontrollförordning,

9) underlåter att iaktta bestämmelserna om fiskeansträngning i artiklarna 26–30 i rådets kontrollförordning,

10) i strid med förbudet i artikel 39 i rådets kontrollförordning fiskar med fiskefartyg med en motor vars maskinstyrka överstiger den som anges i fiskelicensen,

11) i strid med bestämmelsen i artikel 40 i rådets kontrollförordning använder en ny framdrivningsmotor, utbytesframdrivningsmotor eller en framdrivningsmotor som har modifierats tekniskt, om den berörda medlemsstaten inte har certifierat en sådan motor officiellt,

12) landar fångsten utanför de hamnar eller platser nära land som medlemsstaten med stöd av artikel 43 i rådets kontrollförordning utsett,

13) i strid med bestämmelserna i artikel 44 i rådets kontrollförordning ombord på fiskefartyget förvarar fångster av bottenlevande arter som omfattas av fleråriga planer,

14) förvarar fiskeredskap på fartyget i strid med bestämmelserna i artikel 47 i rådets kontrollförordning,

15) underlåter att fullgöra de skyldigheter som gäller utrustning för att bärga förlorade fiskeredskap, bärgning av förlorade fiskeredskap och förlust av fiskeredskap i artikel 48 i rådets kontrollförordning,

16) underlåter att fullgöra de skyldigheter som gäller fångsternas sammansättning eller anteckning i fiskeloggboken och som avses i artikel 49 i rådets kontrollförordning,

17) underlåter att iaktta den anmälningskyldighet som anges i artikel 50 i rådets kontrollförordning eller den i samma artikel angivna skyldighet som gäller förvaring av fiskeredskap eller hastigheten under en genomsegling,

18) underlåter att fullgöra anmälningskyldigheten enligt artikel 52 i rådets kontrollförordning,

19) fiskar i strid med den realtidsstängning som medlemsstaten infört i enlighet med artikel 53 i rådets kontrollförordning,

20) saluför fångster från fritidsfiske i strid med bestämmelsen i artikel 55.2 i rådets kontrollförordning,

21) underlåter att dela upp alla fiskeri- och vattenbruksprodukter i partier före den första försäljningen enligt artikel 56 i rådets kontrollförordning,

22) underlåter att fullgöra de skyldigheter som avses i artikel 58 i rådets kontrollförordning eller i artiklarna 66–68 i kommissionens kontrollförordning och som gäller fiskeriprodukternas spårbarhet, informationen till konsumenterna eller märkningen av förpackningarna,

23) underlåter att registrera sig som första handsuppköpare i enlighet med artikel 59 i rådets kontrollförordning och 28 § i denna lag,

24) saluför icke-vägd fisk i strid med bestämmelserna i artiklarna 60 eller 61 i rådets kontrollförordning eller i strid med de bestämmelser om kontroll- eller provtagningsplaner som avses i de artiklarna,

25) underlåter att iaktta bestämmelserna om vägning i artiklarna 69–73 i kommissionens kontrollförordning,

26) underlåter att fylla i och lägga fram avräkningsnotor i enlighet med artiklarna 62–64 i rådets kontrollförordning eller 20 § i denna lag,

27) underlåter att på behörigt sätt fylla i och lämna in de deklARATIONER om övertagande som avses i artikel 66 eller 67 i rådets kontrollförordning till närings-, trafik- och miljöcentralen,

28) underlåter att iaktta bestämmelserna om ifyllande och inlämnande av transportdokument till den behöriga myndigheten i enlighet med artikel 68 i rådets kontrollförordning,

29) underlåter att fullgöra de skyldigheter som aktören eller fartygets befälhavare har i samband med myndighetsinspektioner enligt artikel 75 i rådets kontrollförordning eller artiklarna 113 eller 114 i kommissionens kontrollförordning,

30) underlåter att iaktta bestämmelserna om omlastningsförbud i artikel 4.3 eller 4.4 i rådets IUU-förordning,

31) landar eller omlastar fångsten på någon annan plats än i en hamn eller på en plats nära kusten som utsetts i enlighet med artikel 5 i rådets IUU-förordning,

32) lämnar in ett förhandsmeddelande enligt artikel 6 i rådets IUU-förordning efter utsatt tid,

33) anlöper hamnen eller påbörjar landningen av fångsten i strid med det tillstånd att anlöpa hamn eller det tillstånd till landning som avses i artikel 7 i rådets IUU-förordning,

34) underlåter att till den behöriga myndigheten lämna in en landnings- eller omlastningsdeklaration enligt artikel 8 i rådets IUU-förordning,

35) underlåter att iaktta det verkställighetsbeslut som gäller nödgärder eller temporära åtgärder som vidtagits med stöd av artikel 36 i rådets IUU-förordning,

36) underlåter att iaktta föreskrifterna i det tillstånd att anlöpa hamn som utfärdats med stöd av artikel 37.5 i rådets IUU-förordning,

37) underlåter att iaktta bestämmelsen om byte av besättning i artikel 37.7 i rådets IUU-förordning,

38) underlåter att iaktta bestämmelserna om köpförbud, förbud gällande omflaggning av fiskefartyget till tredjeland, exportförbud, förbud mot handelsarrangemang eller förbud mot gemensamma fiskeinsatser i artikel 38.2–38.7 i rådets IUU-förordning,

39) till Europeiska unionens territorium importerar fiskeriprodukter i strid med bestämmelserna om fångstintyg i artikel 12 i rådets IUU-förordning eller de rättsakter och beslut av Europeiska unionens institutioner som preciserar dessa bestämmelser,

40) fiskar med nät med mindre maskstorlek än vad som bestäms om maskstorleken i nät i artikel 3 i rådets Östersjöförordning eller landar fångsten i strid med bestämmelserna i den artikeln,

41) underlåter att iaktta bestämmelserna om fiskeredskapens konstruktion i artiklarna 5 eller 6 i rådets Östersjöförordning,

42) underlåter att iaktta bestämmelserna om mått och nedsänkningstid för nät i artikel 8 i rådets Östersjöförordning,

43) underlåter att iaktta bestämmelserna om uppnådd fångstprocent i artikel 12 i rådets Östersjöförordning,

44) underlåter att iaktta bestämmelserna om villkoren för användning av redskap och bevarande av dem färdiga att användas i artikel 13 i rådets Östersjöförordning.

45) landar osorterade fångster i strid med bestämmelsen i artikel 19 i rådets Östersjöförordning och beslut som jord- och skogsbruksministeriet utfärdar med stöd av 47 §,

46) underlåter att iaktta bestämmelserna om fiskeverksamhet som bedrivs eller fångst som säljs enbart i syfte att bedriva vetenskaplig forskning i artikel 24 i rådets Östersjöförordning.

47) underlåter att iaktta bestämmelserna om att gå in i eller lämna specifika områden i artikel 16 i rådets torskförordning.

48) underlåter att iaktta bestämmelserna om förhandsmeddelande i artikel 17 i rådets torskförordning.

49) landar fångsten i strid med bestämmelsen om landning i utsedda hamnar i artikel 18 i rådets torskförordning.

50) underlåter att iaktta bestämmelsen om transitering i artikel 21 i rådets torskförordning.

51) underlåter att iaktta bestämmelsen om lämnande av en landningsdeklaration i artikel 22 i rådets torskförordning.

52) underlåter att iaktta de närmare bestämmelser om Europeiska unionens bevarandeåtgärder eller fleråriga planer som genom förordning av statsrådet eller jord- och skogsbruksministeriet utfärdas med stöd av 44 §, eller

53) är befälhavare för ett fiskefartyg i strid med ett beslut enligt 61 § 2 mom. som gäller förbud att vara befälhavare för ett fiskefartyg.

50 §

Överträdelseavgiftens storlek

Den överträdelseavgift som påförs för överträdelser som avses i 49 § 1, 2, 6, 14–18, 21, 25, 28, 43, 44, 47, 50 och 51 punkten är minst 100 euro. En fysisk person kan påföras högst 5 000 euro och en juridisk person högst 10 000 euro i överträdelseavgift.

Den överträdelseavgift som påförs för andra överträdelser enligt 49 § än de som avses i 1 mom. är minst 300 euro. En fysisk

person kan påföras högst 25 000 euro och en juridisk person högst 50 000 euro i överträdelseavgift.

Vid bedömning av överträdelseavgiftens storlek ska överträdelsens art, omfattning, varaktighet, gärningsmannens skuld sådana framgår av överträdelsen och om gärningen varit upprepad samt storleken på den vinning som eftersträvats och erhållits genom överträdelsen beaktas.

51 §

Allvarliga överträdelser

Landsbygdsverket påförpåföljdsavgift för en allvarlig överträdelse för den som

1) bedriver IUU-fiske på det sätt som anges i artikel 3.1 i rådets IUU-förordning,

2) bedriver affärsverksamhet som direkt hänför sig till IUU-fiske på det sätt som avses i artikel 42.1 b i rådets IUU-förordning,

3) förfalskar handlingar som avses i rådets IUU-förordning eller använder sådana falska eller ogiltiga handlingar på det sätt som avses i artikel 42.1 c i rådets IUU-förordning, eller

4) underlåter att översända en landningsdeklaration eller avräkningsnota när fångsten har landats i en hamn i ett tredjeland, manipulerar motorn på fiskefartyget eller underlåter att landa en fångst på det sätt som avses i artikel 90.1 a-c i rådets kontrollförordning.

Om en gärning som avses i artikel 3.1 a–e eller 3.1 i i rådets IUU-förordning eller i artikel 90.1 a–c i rådets kontrollförordning med beaktande av omständigheterna och följderna av gärningen är ringa, och om ekonomisk vinning inte är syftet med gärningen, kan Landsbygdsverket besluta att gärningen är en överträdelse och påföra överträdelseavgift i enlighet med 50 § 2 och 3 mom.

52 §

Påföljdsavgiftens storlek

Påföljdsavgiften är minst 2 000 euro. Den påföljdsavgift som påförs en juridisk person är högst 100 000 euro och den påföljdsavgift som påförs en fysisk person högst 50 000 euro. Om fiskeriprodukter har erhållits genom en allvarlig överträdelse eller med hjälp

av en allvarlig överträdelse, är påföljdsavgiftens maximibelopp dock fem gånger värdet av fiskeriprodukterna, om deras femfaldiga värde är större än de belopp på 100 000 eller 50 000 euro som avses ovan. Om det är fråga om en allvarlig överträdelse som har upprepats inom fem år, är påföljdsavgiftens maximibelopp åtta gånger värdet av de fiskeriprodukter som erhållits genom den allvarliga överträdelsen, om deras åttafaldiga värde är större än de belopp på 100 000 eller 50 000 euro som avses ovan.

Vid bedömning av påföljdsavgiftens storlek ska utöver bestämmelserna i artikel 90.1, 90.3 och 90.4 i rådets kontrollförordning dessutom beaktas överträdelsens art, varaktighet, gärningsmannens skuld sådana den framgår av överträdelsen och storleken på den vinning som eftersträvats och erhållits.

53 §

Landsbygdsverkets utredningsbefogenheter

När Landsbygdsverket utreder rapporterade gärningar som strider mot bestämmelserna om den gemensamma fiskeripolitiken har verket samma befogenheter att förrätta inspektioner och genomföra utredningar samt använda registren som tillsynsmyndigheterna har enligt 2 och 3 kap. Landsbygdsverket har trots sekretessbestämmelserna rätt att av andra myndigheter få för utredning och undersökning av saken nödvändiga uppgifter om de aktörers ekonomiska ställning som är föremål för utredningen.

54 §

Att avstå från att påföra överträdelseavgift

Landsbygdsverket kan avstå från att påföra överträdelseavgift, om gärningen eller försummelsen som helhet betraktad är ringa och den inte upprepas, och om påförande av överträdelseavgift bör betraktas som uppenbart oskäligt med beaktande av rådande förhållanden när gärningen begicks samt gärningsmannens ekonomiska ställning.

55 §

Preskription

Ett påföljdsförfarande som gäller överträdelser enligt 49 § ska inledas inom två år och ett påföljdsförfarande som gäller allvarliga överträdelser enligt 51 § inom fem år från det att gärningen begicks eller den underlåtna gärningen senast borde ha begåtts. Förfarandet anses ha börjat när en specificerad anmälan om gärningen eller försummelsen har kommit in till Landsbygdsverket.

Överträdelseavgift kan inte påföras, om en längre tid än fem år har förflutit sedan den gärning som utgör grund för överträdelsen begicks, eller från det att den underlåtna gärningen senast borde ha begåtts. Påföljdsavgift kan inte påföras, om en längre tid än tio år har förflutit sedan den gärning som utgör grund för överträdelsen begicks, eller från det att den underlåtna gärningen senast borde ha begåtts.

56 §

Brådskande behandling vid påföljdsmyndigheten

Landsbygdsverket ska som brådskande ärende behandla ett sådant ärende som gäller en misstänkt överträdelse eller en misstänkt allvarlig överträdelse och i samband med vilket tillsynsmyndigheten har omhändertagit egendom eller åtgärder som avses i 13 eller 14 § har vidtagits. Myndigheten bestämmer i sitt beslut gällande påföljden vad som ska göras med den egendom som tillsynsmyndigheten har omhändertagit, om den inte med stöd av 12 § har återbördats till innehavaren eller överlåtits till polisen.

57 §

Förhållande till straffrättsliga förfaranden

Fastän en gärning eller försummelse som avses i 49 eller 51 § kan bedömas uppfylla de rekvisit för brott som avses i strafflagen (39/1889) eller i någon annan lag, får efter-

gift ske i fråga om anmälan, förundersökning, åtal eller straff, om en överträdelseavgift eller påföljdsavgift prövas vara en tillräcklig påföljd. Vid bedömningen av ärendet beaktas hur skadlig eller allvarlig gärningen eller försummelsen varit, om den upprepats, den vinning som erhållits genom gärningen eller försummelsen, storleken på den förväntade överträdelseavgiften eller påföljdsavgiften samt det straff som förväntas för brottet och andra konsekvenser för den som ansvarar för gärningen eller försummelsen.

Överträdelseavgift och påföljdsavgift kan inte påföras den som vid förundersökning, åtalsprövning eller ett brottmål som är anhängigt vid domstol är misstänkt för samma gärning. Överträdelseavgift och påföljdsavgift kan inte heller påföras den som för samma gärning har meddelats en lagakraftvunnen dom eller som påförts straff eller för vilken redan för samma gärning har bestämts en påföljd enligt 50 eller 52 §.

För en gärning som avses i 49 eller 51 § kan åtal inte väckas och dom inte meddelas, om samma person redan har påförts en överträdelseavgift eller en påföljdsavgift i samma ärende.

58 §

Förundersökningsmyndighetens, åklagarens och domstolens anmälningsskyldighet

Om ett brottmål gällande en gärning eller försummelse som avses i 49 eller 51 § har kommit till förundersökningsmyndigheten för prövning av någon annan orsak än en polisanmälan av en i 2 kap. avsedd tillsynsmyndighet eller Landsbygdsverket, ska förundersökningsmyndigheten informera verket om detta och sända de handlingar som erhållits och upprättats för förundersökningen till Landsbygdsverket.

Förundersökningsmyndigheten, åklagaren och domstolen ska informera Landsbygdsverket om de beslut och domar som gäller gärningar och försummelser enligt 49 och 51 §.

59 §

Verkställighet av överträdelseavgiften och påföljdsavgiften

Överträdelseavgiften och påföljdsavgiften ska betalas till finska staten.

Överträdelseavgift och påföljdsavgift som påförts med stöd av denna lag drivs in i den ordning som föreskrivs i lagen om verkställighet av böter (672/2002).

Verkställighet av överträdelseavgift och påföljdsavgift ska inledas, när det avgörande genom vilket påföljden i fråga har bestämts har vunnit laga kraft. Rättsregistercentralen sköter verkställigheten av överträdelseavgifter och påföljdsavgifter. Ett beslut om överträdelseavgift och påföljdsavgift ska verkställas inom fem år från det lagakraftvunna beslutet om avgift.

8 kap.

Pricksystem, andra tilläggsåtgärder och register över påföljder

60 §

Prickar för innehavaren av en fiskelicens och indragning av fiskelicensen

På basis av allvarliga överträdelser enligt artikel 42.1 a i rådets IUU-förordning tilldelar Landsbygdsverket i samband med ett beslut om påföljd innehavaren av en fiskelicens de prickar som avses i artikel 92.1 i rådets kontrollförordning i den ordning som bestäms i artikel 92 i rådets kontrollförordning, i artiklarna 126–134 och i bilaga XXX i kommissionens kontrollförordning samt i denna lag. I ett beslut om tilldelande av prickar får ändring inte sökas särskilt genom besvär.

Om det totala antalet prickar för en innehavare av en fiskelicens överskrider det totala antal som anges i artikel 129 i kommissionens kontrollförordning, drar Landsbygdsverket in fiskelicensen tillfälligt eller permanent i enlighet med den artikeln. Ett beslut om tillfällig eller permanent indragning av en fiskelicens kan verkställas även om det inte

har vunnit laga kraft, om inte besvärsmyndigheten beslutar något annat.

61 §

Prickar för fiskefartygets befälhavare

Landsbygdsverket tilldelar fiskefartygets befälhavare prickar i samband med ett beslut om påföljder för allvarliga överträdelser enligt artikel 42.1 a i rådets IUU-förordning i enlighet med förteckningen i bilaga XXX till kommissionens kontrollförordning. I ett beslut om tilldelande av prickar får ändring inte sökas särskilt genom besvär.

När fiskefartygets befälhavare har totalt 18 prickar förbjuder Landsbygdsverket befälhavaren att vara befälhavare för fiskefartyget under en period på två månader, när antalet prickar är 36 är perioden fyra månader, när antalet prickar är 54 är perioden åtta månader och när det totala antalet prickar är 72 eller mer är perioden ett år. Ett beslut om att förbjuda befälhavaren att vara befälhavare kan verkställas även om det inte har vunnit laga kraft, om inte besvärsmyndigheten beslutar något annat.

Prickar som tidigare har tilldelats fiskefartygets befälhavare beaktas inte, om fiskefartygets befälhavare inte inom tre år efter datumet för den senaste allvarliga överträdelse för vilken prickar tilldelats honom eller henne gör sig skyldig till en sådan ny gärning eller ny försummelse som straffas som en allvarlig överträdelse och för vilken han eller hon tilldelas prickar.

62 §

Tilldelande av prickar på basis av rapporter från andra myndigheter

Landsbygdsverket tilldelar innehavaren av en fiskelicens och fiskefartygets befälhavare prickar med anledning av gärningar som framgår av de underrättelser som avses i artikel 126.5 i kommissionens kontrollförordning och i 58 §.

63 §

Anmälan om förbud att vara befälhavare

Landsbygdsverket ska anmäla till Trafiksäkerhetsverket om ett i 61 § avsett förbud att vara befälhavare som verket har meddelat.

64 §

Överträdelserregistret

I det register som avses i artikel 93 i rådets kontrollförordning införs

1) den tidpunkt då beslutet om straff eller påföljd har fattats och den myndighet som har fattat beslutet,

2) uppgifter om huruvida beslutet har vunnit laga kraft,

3) uppgifter om den gärning som avses i beslutet,

4) namn på och andra identifieringsuppgifter för den fysiska eller juridiska person som begått den straffbara gärningen eller som betraktas som ansvarig för gärningen,

5) namn på och registerbeteckning för det fartyg som är inblandat i den straffbara gärningen,

6) uppgifter om innehavaren av fiskelicensen,

7) uppgifter om straff och tilläggsuppgifter,

8) uppgifter om prickar som tilldelats innehavaren av fiskelicensen och fiskefartygets befälhavare,

9) uppgifter om sådant avbrott i fråga om fiskelicensen eller sådan indragning av denna som bestämts på basis av de prickar som tilldelats innehavaren av fiskelicensen,

10) uppgifter om förbud att vara befälhavare, som på basis av prickar meddelats fiskefartygets befälhavare,

11) uppgifter om beslutens verkställighet.

Personuppgifterna bevaras i registret i tio år från utgången av det kalenderår under vilket det beslut som innehåller personuppgifterna har vunnit laga kraft. En uppgift som konstaterats vara felaktig får bevaras i fem år efter det att den infördes i registret, om det är nödvändigt för att trygga den registrerades rättigheter eller rättigheterna för en person

som hör till registerförarens personal. Sådana uppgifter får användas endast för att trygga ovan nämnda rättigheter.

Bestämmelser om behandlingen av personuppgifter finns i personuppgiftslagen.

65 §

Överträdelserregistrets registerförare och registeranvändare

Överträdelserregistret förs av jord- och skogsbruksministeriet och Landsbygdsverket. Landsbygdsverket är huvudansvarig registerförare. Registeranvändare är förutom ovan nämnda instanser dessutom Gränsbevakningsväsendet samt närings-, trafik- och miljöcentralerna.

Jord- och skogsbruksministeriet svarar för den allmänna förvaltningen av registret och för styrningen av förandet av registret. Landsbygdsverket beviljar på framställning av en myndighet en person rätt att använda de register samt registrens datagrupper och datafält som är nödvändiga för skötseln av myndighetens lagstadgade uppgifter. Den myndighet som har fört in uppgifterna i registret svarar för att de är korrekta samt för att registreringen och användningen sker på ett lagligt sätt vid skötseln av de egna uppgifterna.

66 §

Registrets användningsändamål

Jord- och skogsbruksministeriet använder överträdelserregistret för planeringen och styrningen av tillsynen över att den gemensamma fiskeripolitiken iaktas och av regleringen av det kommersiella fisket samt för fullgörandet av de rapporteringsskyldigheter som Europeiska unionen ställer upp. Tillsynsmyndigheterna använder uppgifterna i registret vid tillsynen över fisket och vid undersökningen av gärningar som strider mot den gemensamma fiskeripolitiken.

67 §

Anteckningar i andra register

De prickar som avses i 60–62 § och som hänför sig till fiskefartyg, innehavare av fiskelicenser och befälhavare för fiskefartyg samt avbrott i fråga om fiskelicensen och indragningar av denna som bestämts på basis av dessa prickar och förbud att vara befälhavare för fiskefartyget införs även i det register som avses i lagen om registrering av fiskefartyg och vattenbruksfartyg som används till havs. Den myndighet som för fiskefartygsregistret överför på fiskefartygets nya licensinnehavare de prickar som tilldelats tidigare licensinnehavare och som hänför sig till fiskefartygets licens, om fiskefartyget säljs, överförs eller på annat sätt byter ägare.

Ett beslut om överföring av prickar kan verkställas även om det inte har vunnit laga kraft, om inte besvärsmyndigheten beslutar något annat. Landsbygdsverket ska underrättas om överföringen av prickar.

9 kap.

Särskilda bestämmelser

68 §

Kostnader orsakade av kontroll och mätning av maskinstyrkan

Certifiering av maskinstyrkan i samband med besiktning ingår i Trafiksäkerhetsverkets besiktningsavgift. Bestämmelser om de avgifter som tas ut för Trafiksäkerhetsverkets prestationer finns i lagen om grunderna för avgifter till staten (150/1992).

En innehavare av ett fiskefartyg ska till det klassificeringssällskap eller den aktör som avses i 15 § betala de kostnader som orsakas av mätningen av maskinstyrkan och det dokument som ges över mätningen av maskinstyrkan.

69 §

Utlämnande av registeruppgifter

Uppgifter får lämnas ut från register som avses i denna lag genom registerutdrag eller via en teknisk anslutning. Den myndighet som för registret beslutar om utlämnande av uppgifter. Innan uppgifter lämnas ut ska den som lämnar ut uppgifterna se till att uppgifterna skyddas på behörigt sätt.

Trots sekretessbestämmelserna får uppgifter lämnas ut till

1) Tullen för i lag angivna tillsynsuppgifter, förebyggande av brott, förundersökning, beskattning och övervakning av beskattningen,

2) polisen för övervakning av fisket, upprätthållande av gränssäkerheten, övervakning av sjötrafiken, förebyggande av brott, förundersökning, undersökning av oljeutsläpp och räddningsverksamhet,

3) Trafiksäkerhetsverket för styrning av sjöfarten, tillsyn över sjösäkerheten och förvaltning av fartygsregister,

4) utmätningmyndigheterna för skötseln av sina verkställighetsuppgifter,

5) myndigheterna för livsmedelstillsyn för tillsynen över att livsmedelslagstiftningen följs,

6) Ålands landskapsregering för övervakning av hur den gemensamma fiskeripolitiken följs och för bestämmande av påföljder samt för registrering av sådana finska fartyg som har sin hemort i landskapet Åland,

7) Europeiska kommissionen, Europeiska fiskerikontrollbyrån och Europeiska unionens medlemsstater för övervakning av hur den gemensamma fiskeripolitiken följs och för bestämmande av påföljder,

8) en i 10 § i lagen om försäkringsstöd för kommersiellt fiske (998/2012) avsedd fiskeriförsäkringsinrättning för beslutsfattande om betalning av försäkringsstöd,

9) en i 19 § i lagen om försäkringsstöd för kommersiellt fiske avsedd närings-, trafik- och miljöcentral för återkrav av försäkringsstöd.

70 §

Delgivning av beslut

Bestämmelser om delgivning av beslut enligt denna lag finns i förvaltningslagen. Beslut som avses i 8 kap. i denna lag och som gäller tilldelande av prickar får delges som vanlig delgivning enligt 59 § i förvaltningslagen.

71 §

Sökande av ändring

Omprövning av ett beslut om certifiering av maskinstyrka och mätning av maskinstyrka som har fattats av ett klassificeringssällskap eller en verksamhetsutövare som avses i 8 och 15 § får begäras hos Trafiksäkerhetsverket på det sätt som anges i förvaltningslagen.

Ändring i beslut med anledning av en begäran om omprövning och i andra beslut enligt denna lag än de som avses i 1 mom. söks på det sätt som föreskrivs i förvaltningsprocesslagen (586/1996), om inte något annat föreskrivs någon annanstans i lag.

Landsbygdsverket har rätt att söka ändring i ett sådant beslut av förvaltningsdomstolen genom vilket ett beslut som meddelats av Landsbygdsverket har upphävts eller ändrats.

72 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 20 .

73 §

Övergångsbestämmelser

Bestämmelserna i 7 och 8 kap. ska tillämpas på gärningar som har begåtts och försummelser som har ägt rum efter denna lags ikraftträdande. I det överträdelserregister som avses i 64 § får dock införas domar och beslut som meddelats redan före lagens ikraftträdande.

2.

Lag

om ändring av lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik (1139/1994) 1, 4–8, 8 a och 9 § samt 10 § 1 och 2 punkten,
 av dem 4 § sådan den lyder i lag 1280/1995, 6 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 434/2001, 7 § sådan den lyder delvis ändrad i lagarna 1280/1995 och 519/2002, 8 § sådan den lyder i lagarna 887/2001 och 1340/2009 och 8 a § sådan den lyder i lag 434/2001, samt
ändras lagens rubrik samt 2 och 3 §, av dem 2 § sådan den lyder i lag 1471/2009 och 3 § sådan den lyder i lagarna 1471/2009 och 644/2010, som följer:

Lag

om verkställighet av Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik

2 §

Behörig myndighet

Den allmänna verkställigheten av Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik hör till jord- och skogsbruksministeriets uppgifter. Jord- och skogsbruksministeriet är också den behöriga myndighet i medlemsstaten som avses i Europeiska unionens rättsakter och beslut om den gemensamma fiskeripolitiken, om inte något annat föreskrivs någon annanstans i lag.

3 §

Övervakning

Jord- och skogsbruksministeriet styr övervakningen av att bestämmelserna om Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik iakttas.

Denna lag träder i kraft den 20 .

3.

Lag**om ändring av 48 a kap. 2 § i strafflagen**

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i strafflagen (39/1889) 48 a kap. 2 § 1 mom. 3 punkten, sådan den lyder i lag
 515/2002, och
ändras 48 a kap. 2 § 1 mom. 2 punkten, sådan den lyder i lag 515/2002, som följer:

48 a kap.

Om naturresursbrott

2 §

Fiskebrott

Den som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet

av den utfärdad bestämmelse eller allmän eller särskild föreskrift bestäms om fredning av fisk och kräfta, fångstredskap, bedrivande av fångst, fångstförbud, fångstbegränsning eller om minimimått för fisk eller kräfta, eller

skall, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag, för *fiskebrott* dömas till böter eller fängelse i högst två år.

2) i betydande omfattning fiskar i strid med vad som i lagen om fiske eller i en med stöd

Denna lag träder i kraft den 20 .

4.

Lag**om ändring av lagen om försäkringsstöd för kommersiellt fiske**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om försäkringsstöd för kommersiellt fiske (998/2012) 6 § 1 mom., 13 § 3 mom. och 17 § 2 mom. som följer:

6 §

Förvägran av stöd

Försäkringsstöd betalas inte om stödtagaren genom ett lagakraftvunnet beslut har påförts överträdelseavgift enligt 50 § 2 mom. eller påföljdsavgift enligt 52 § i lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken (/). Stöd betalas inte, om stödtagaren genom ett lagakraftvunnet beslut har dömts till bötesstraff eller fängelsestraff för brott mot Europeiska unionens lagstiftning eller den nationella lagstiftningen om genomförande av Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik. Stöd betalas inte heller, om stödtagaren genom ett lagakraftvunnet beslut mer än en gång har påförts överträdelseavgift enligt 50 § 1 mom. i lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken. Skador som har uppstått under det kalenderår då förseelserna ägde rum berättigar inte till stöd.

13 §

Ansökan om ersättning av staten

Bestämmelser om en tidsfrist för en ansökan om ersättning och närmare bestämmelser om det förfarande som ska iakttas vid ansökan om och betalning av ersättning kan utfärdas genom förordning av statsrådet.

17 §

Återkrav av stöd

I de fall som avses i 6 § 1 mom. behöver stödet helt eller delvis inte återkrävas om inte något strängare straff än böter har dömts ut för gärningen eller en överträdelseavgift enligt 50 § 2 mom. i lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken har påförts stödtagaren och återkravet med hänsyn till det ekonomiska värdet av skadan som orsakats stödtagaren riskerar stödtagarens förutsättningar att fortsätta med näringsverksamheten.

Denna lag träder i kraft den 20 .

5.

Lag**om ändring av 10 och 21 § i lagen om registrering av fiskefartyg och vattenbruksfartyg som används till havs**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om registrering av fiskefartyg och vattenbruksfartyg som används till havs (690/2010) 10 § 1 mom. 1 punkten och 21 § 1 och 2 mom. som följer:

10 §

Särskilda villkor för registrering av högsjöfartyg

Utöver registreringsvillkoren i 9 § gäller följande villkor, om ett högsjöfartyg ska fiska fiskarter där kvoterna fastställts av Europeiska unionen:

1) när innehavaren är en fysisk person: att denne är finsk medborgare eller medborgare i en annan stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och att innehavaren under de tolv månader som föregår ansökan eller registrering varit befälhavare eller ingått i besättningen på ett fiskefartyg och samtidigt deltagit i minst tio fiskeresor eller varit till sjöss minst tjugo dagar på fiskeresor eller, om dessa villkor för fiskeresor inte uppfylls, att innehavaren på det sätt som avses i 15 § 2 mom. visar att han eller hon kommer att uppfylla dessa villkor inom tolv månader efter registreringen, eller

21 §

Uppgifter som antecknas i registret

Som basuppgifter antecknas i registret de uppgifter som ska antecknas i registret enligt artikel 24 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1380/2013 om den gemensamma fiskeripolitiken, om ändring av

rådets förordningar (EG) nr 1954/2003 och (EG) nr 1224/2009 och om upphävande av rådets förordningar (EG) nr 2371/2002 och (EG) nr 639/2004 och rådets beslut 2004/585/EG och enligt kommissionens förordning (EG) nr 26/2004 om registret över gemenskapens fiskeflotta.

Som uppgifter som behövs med tanke på registrets ändamål ska dessutom antecknas

1) fiskelicensens giltighet och avbrott i fråga om giltigheten och indragning av fiskelicensen,

2) personbeteckning eller företags- och organisationsnummer, kontaktuppgifter och språk för fartygets ägare och innehavare,

3) ägaruppgifter som gäller fartyget,

4) uppgifter som gäller innehav av fartyget, för högsjöfartyg också de uppgifter som enligt 10 § krävs om ägarförhållandena i och förvaltningen av sammanslutningar som är innehavare,

5) namn och personbeteckning samt uppgift om nationalitet och kontaktuppgifter för den som har rätt att rapportera ett fiskefartygs fångst,

6) uppgifter om de prickar som tilldelats fiskelicensinnehavaren och fiskefartyget med stöd av 60 och 62 § i lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken (/),

7) uppgifter om de prickar som tilldelats fiskefartygets befälhavare med stöd av 61 och 62 § i lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken,

8) uppgifter om förbud mot att vara befälhavare på ett fiskefartyg som meddelats fiskefartygets befälhavare med stöd av 61 § i lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken,

9) fartygsgrupp för fartyget enligt 6 §,

10) uppgifter om besiktning av fartyget,

11) uppgifter som gäller fiskelicens och specialtillstånd för fiske som fartyget beviljats,

12) uppgifter om fångstredskap som används på fartyget,

13) uppgifter om registreringstillstånd enligt 12 och 18 §,

14) uppgifter om utmättningsåtgärder, såringsåtgärder och verkställighetsåtgärder som gäller fartyget,

15) ankomstdatum för registreringsansökan.

Denna lag träder i kraft den 20 .

6.

Lag**om ändring av 1 § i lagen om verkställighet av böter**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om verkställighet av böter (672/2002) 1 § 2 mom., sådant det lyder i lag 659/2013, som följer:

1 §

Lagens tillämpningsområde

 På det sätt som föreskrivs i denna lag verkställs likaså en oljeutsläppsavgift enligt 3 kap. 1 § i miljöskyddslagen för sjöfarten (1672/2009), en försummelseavgift enligt 9 § i lagen om beställarens utredningsskyldighet och ansvar vid anlitan­de av utomstående arbetskraft (1233/2006), en påföljdsavgift en-

ligt 11 a kap. 3 § i arbetsavtalslagen (55/2001), en försummelseavgift enligt 6 § i lagen om skyldighet att erbjuda kvitto vid kontantförsäljning (658/2013) samt en överträdelseavgift enligt 49 § i lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken (/) och en påföljdsavgift enligt 51 § i den lagen.

 Denna lag träder i kraft den 20 .

Helsingfors den 28 augusti 2014

Statsminister

ALEXANDER STUBB

Jord- och skogsbruksminister *Petteri Orpo*

*Bilagor
Parallelltext*

2.

Lag

om ändring av lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik (1139/1994) 1, 4–8, 8 a och 9 § samt 10 § 1 och 2 punkten,
av dem 4 § sådan den lyder i lag 1280/1995, 6 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 434/2001, 7 § sådan den lyder delvis ändrad i lagarna 1280/1995 och 519/2002, 8 § sådan den lyder i lagarna 887/2001 och 1340/2009 och 8 a § sådan den lyder i lag 434/2001, samt
ändras lagens rubrik samt 2 och 3 §, av dem 2 § sådan den lyder i lag 1471/2009 och 3 § sådan den lyder i lagarna 1471/2009 och 644/2010, som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Lag

om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik

1 §

Lagens tillämpningsområde

Vid verkställandet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik iakttas denna lag till den del frågan inte regleras i Europeiska gemenskapens förordningar eller beslut och bestämmelser som utfärdats med stöd av dem.

2 §

Behörig myndighet

Den allmänna verkställigheten av denna lag ankommer på jord- och skogsbruksministeri-

Lag

om verkställighet av Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik

(upphävs)

2 §

Behörig myndighet

Den allmänna verkställigheten av *Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik* hör

et. Jord- och skogsbruksministeriet är också den behöriga myndighet i medlemsstaten som avses i Europeiska gemenskapens rättsakter och beslut om den gemensamma fiskeripolitiken.

till jord- och skogsbruksministeriets uppgifter. Jord- och skogsbruksministeriet är också den behöriga myndighet i medlemsstaten som avses i Europeiska *unionens* rättsakter och beslut om den gemensamma fiskeripolitiken, om inte något annat föreskrivs någon annanstans i lag.

3 §

Övervakning

Jord- och skogsbruksministeriet styr övervakningen av att bestämmelserna om Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik iakttas. Närings-, trafik- och miljöcentralerna ska inom sitt område övervaka att dessa bestämmelser iakttas.

3 §

Övervakning

Jord- och skogsbruksministeriet styr övervakningen av att bestämmelserna om Europeiska *unionens* gemensamma fiskeripolitik iakttas.

4 §

Register

Jord- och skogsbruksministeriet för de register som behövs för övervakning av efterlevnaden av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik och för statistikföringen. I registren kan intas uppgifter om fisket, fiskefartyg, vattenbruket, fiskhandeln, säljare, köpare och transportörer av fiskeri- och vattenbruksprodukter samt finansiering av fiskerinäringen.

För forskningsändamål och statistikföring har vilt- och fiskeriforskningsinstitutet rätt att få uppgifter ur de i 1 mom. avsedda registren. Jord- och skogsbruksministeriet kan på de villkor som det fastställer även bevilja övriga parter tillstånd att använda uppgifter i registren för forskningsändamål. Uppgifter i registren får även användas för syften som anges i nationella eller Europeiska gemenskapens bestämmelser.

(upphävs)

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

5 §

(upphävs)

Rätten att erhålla information

Personer som utför övervakning har rätt att i den utsträckning övervakningen förutsätter för genomläsning få tillgång till lossnings-, transport-, försäljnings med flere dokument samt erhålla annan information om fiske och vattenbruk samt transport, förädling, lagring, import och export av och handel med fiskeriprodukter.

Den i 1 mom. avsedda rätten att få information gäller även sådana uppgifter som på grund av att de gäller enskild affärs- eller yrkesverksamhet eller en enskilds ekonomiska ställning annars skulle vara sekretessbelagda.

De som utför övervakning har vid övervakningsuppgifter rätt att få tillträde till fiskefartyg, transportmedel för fiskeriprodukter och andra platser där fiskeredskap, fiskeriprodukter, verifikat eller annat material som är föremål för övervakning enligt denna lag förvaras.

6 §

(upphävs)

Verkställande av övervaknings

En person eller myndighet som verkställer övervakning av fisket och på bar gärning påträffar fångstredskap som använts i strid med de stadganden och bestämmelser som avses i denna lag och fångst som har erhållits på detta sätt har rätt att omhänderta dessa. Fångstredskap och fångst som omhändertagits skall överlämnas till en förundersökningsmyndighet.

Den person eller myndighet som utför övervakning kan avstå från att till förundersökningsmyndigheten anmäla en förseelse, som inte kan väntas leda till strängare straff än böter och som i sin helhet skall anses vara uppenbart ringa.

I fråga om fiske på det fria havet kan övervakningen utföras av finska myndigheter och, i enlighet med avtalet om genomförande av de bestämmelser i Förenta Nationernas havsrättskonvention av den 10 december 1982 som rör bevarande och förvaltning av gränsöverskridande och långvandrande fiskbestånd

(FördrS /), av en fiskeriövervakningsmyndighet från en annan stat. Även dessa myndigheter har den i 5 § föreskrivna rätten till information. Övervakningsmyndigheten kan också beordra att ett fiskefartyg skall föras till hamn, om detta bestäms eller föreskrivs i avtalet eller i tillämpningsbestämmelserna till avtalet.

7 §

(upphävs)

Straff

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet

1) bedriver fiske i strid med en uppställd fiskeribegränsning eller bedriver yrkesfiske utan licens för specificerat fartyg eller obligatoriskt fisketillstånd eller överskrider den tillåtna fångstmängden,

2) förvarar fångstredskap på fiskefartyget i strid med stadgandena och bestämmelserna eller försummar sin plikt att föra loggbok för specificerat fartyg,

3) försummar sin plikt att bistå vid övervakning eller lämna sådana upplysningar om sitt fiske, vattenbruk, sin fiskhandel, fisktransport eller fiskförädling eller stöd av offentliga medel som övervakningen förutsätter eller

4) på något annat sätt bryter mot bestämmelserna om den gemensamma fiskeripolitiken eller mot bestämmelser som meddelats av myndighet med stöd av dem eller med stöd av denna lag

skall för brott mot den gemensamma fiskeripolitiken dömas till böter, om inte strängare straff för gärningen stadgas i lag.

Bestämmelser om straff för fiske som i strid med förordningar om Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik eller beslut eller bestämmelser som meddelats med stöd av förordningarna sker med fiskeredskap eller fiskemetoder som är förbjudna eller under sådan tid fiske är förbjudet finns i 48 a kap. 2 § 1 mom. 3 punkten strafflagen (39/1889).

8 §

(upphävs)

Förverkandepåföljd

Den som döms till straff med stöd av 7 § 1 mom. 1 punkten eller 2 mom. kan samtidigt

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

dömas att förverka licens och fisketillstånd för ett specificerat fiskefartyg för högst tre år.

Fiskefartygets befälhavare, maskinchef, styrman eller maskinmästare, som med stöd av 7 § 1 mom. 1 punkten eller 2 mom. döms till straff för brott som inträffat under fiske på det fria havet, kan samtidigt dömas till förlust under högst tre års tid av det behörighetsbrev som han eller hon behöver för fiske på det fria havet. Domstolen ska utan dröjsmål anmäla denna påföljd till Trafiksäkerhetsverket.

8 a §

(upphävs)

Indragning av fisketillstånd

Den myndighet som har beviljat ett fisketillstånd kan indra det temporärt och övervakningsmyndigheten kan beordra fiskefartyget att återvända till hamn, om fartygets befälhavare vägrar i 6 § 3 mom. avsedd övervakning på det fria havet eller om det finns tillräckliga bevis för fiskebrott vid fiske på det fria havet och det på grund av gärningens allvarliga karaktär måste anses nödvändigt att avbryta fisket. Indragningen gäller högst fram till dess att frågan om fiskeförseelse har avgjorts av domstol.

Den myndighet som har dragit in ett fisketillstånd temporärt kan utan hinder av sitt tidigare beslut, på begäran av innehavaren av fisketillståndet eller efter att ha hört tillståndsinnehavaren, av särskilda skäl besluta att tillståndsinnehavaren får återuppta fisket på det fria havet. Beslutet skall meddelas domstolen, om behandlingen av ärendet inte har avslutats där.

9 §

(upphävs)

Återkrav av stöd

Har stöd enligt de i 1 § avsedda bestämmelserna utbetalts till ett för stort belopp eller annars utan grund, kan den myndighet som beviljat stödet besluta om återkrav av det belopp som beviljats till ett för stort belopp eller annars utan grund.

Återkravet kan ske i den ordning som stadgas för utsökning av skatter.

10 §

Närmare bestämmelser

Jord- och skogsbruksministeriet kan meddela närmare föreskrifter om

- 1) *begränsning och övrig reglering av fisket,* (upphävs)
 - 2) *för enskilda fartyg avsedda licenser och särskilda fisketillstånd,* (upphävs)
-

Denna lag träder i kraft den 20 .

3.

Lag**om ändring av 48 a kap. 2 § i strafflagen**

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i strafflagen (39/1889) 48 a kap. 2 § 1 mom. 3 punkten, sådan den lyder i lag 515/2002, och
ändras 48 a kap. 2 § 1 mom. 2 punkten, sådan den lyder i lag 515/2002, som följer:

Gällande lydelse

48 a kap.

Om naturresursbrott

2 §

Fiskebrott

Den som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet

2) i betydande omfattning fiskar i strid med vad som i lagen om fiske eller i en med stöd av den utfärdad bestämmelse eller allmän eller särskild föreskrift bestäms om fredning av fisk och kräfta, fångstredskap, bedrivande av fångst, fångstförbud, fångstbegränsning eller om minimimått för fisk eller kräfta,

3) *fiskar med fiskeredskap eller fiskemetoder som är förbjudna eller under sådan tid fiske är förbjudet enligt de förordningar om Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik som utfärdats med stöd av artikel 37 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen eller enligt sådana beslut eller bestämmelser som meddelats med stöd av förordningarna, eller*

skall, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag, för *fiskebrott* dömas till böter eller fängelse i högst två år.

Föreslagen lydelse

48 a kap.

Om naturresursbrott

2 §

Fiskebrott

Den som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet

2) i betydande omfattning fiskar i strid med vad som i lagen om fiske eller i en med stöd av den utfärdad bestämmelse eller allmän eller särskild föreskrift bestäms om fredning av fisk och kräfta, fångstredskap, bedrivande av fångst, fångstförbud, fångstbegränsning eller om minimimått för fisk eller kräfta, *eller* (upphävs)

skall, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag, för *fiskebrott* dömas till böter eller fängelse i högst två år.

Denna lag träder i kraft den 20 .

4.

Lag**om ändring av lagen om försäkringsstöd för kommersiellt fiske**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om försäkringsstöd för kommersiellt fiske (998/2012) 6 § 1 mom., 13 §
3 mom. och 17 § 2 mom. som följer:

Gällande lydelse

6 §

Förvägran av stöd

Försäkringsstöd betalas inte om stödtagaren genom ett lagakraftvunnet beslut har dömts till bötesstraff eller fängelsestraff för brott mot Europeiska unionens lagstiftning eller den nationella lagstiftningen om genomförande av Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik. Skador som har uppstått under det kalenderår då förseelsen ägde rum berättigar inte till stöd.

Föreslagen lydelse

6 §

Förvägran av stöd

Försäkringsstöd betalas inte om stödtagaren genom ett lagakraftvunnet beslut har påförts överträdelseavgift enligt 50 § 2 mom. eller påföljdsavgift enligt 52 § i lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken (/). Stöd betalas inte, om stödtagaren genom ett lagakraftvunnet beslut har dömts till bötesstraff eller fängelsestraff för brott mot Europeiska unionens lagstiftning eller den nationella lagstiftningen om genomförande av Europeiska unionens gemensamma fiskeripolitik. Stöd betalas inte heller, om stödtagaren genom ett lagakraftvunnet beslut mer än en gång har påförts överträdelseavgift enligt 50 § 1 mom. i lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken. Skador som har uppstått under det kalenderår då förseelserna ägde rum berättigar inte till stöd.

13 §

Ansökan om ersättning av staten

Närmare bestämmelser om det förfarande som ska iakttas vid ansökan om och betalning

13 §

Ansökan om ersättning av staten

Bestämmelser om en tidsfrist för en ansökan om ersättning och närmare bestämmelser

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

av ersättning kan utfärdas genom förordning av statsrådet.

om det förfarande som ska iakttas vid ansökan om och betalning av ersättning kan utfärdas genom förordning av statsrådet.

17 §

Återkrav av stöd

I de fall som avses i 6 § 1 mom. behöver stödet helt eller delvis inte återkrävas om inget strängare straff än böter har dömts ut för gärningen och återkravet med hänsyn till det ekonomiska värdet av skadan som orsakats stödtagaren riskerar stödtagarens förutsättningar att fortsätta med näringsverksamheten.

17 §

Återkrav av stöd

I de fall som avses i 6 § 1 mom. behöver stödet helt eller delvis inte återkrävas om *inte något* strängare straff än böter har dömts ut för gärningen *eller en överträdelseavgift enligt 50 § 2 mom. i lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken har påförts stödtagaren* och återkravet med hänsyn till det ekonomiska värdet av skadan som orsakats stödtagaren riskerar stödtagarens förutsättningar att fortsätta med näringsverksamheten.

Denna lag träder i kraft den 20 .

5.

Lag**om ändring av 10 och 21 § i lagen om registrering av fiskefartyg och vattenbruksfartyg som används till havs**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om registrering av fiskefartyg och vattenbruksfartyg som används till havs (690/2010) 10 § 1 mom. 1 punkten och 21 § 1 och 2 mom. som följer:

Gällande lydelse

10 §

Särskilda villkor för registrering av högsjöfartyg

Utöver registreringsvillkoren i 9 § gäller följande villkor, om ett högsjöfartyg ska fiska fiskarter där kvoterna fastställts av Europeiska unionen:

1) när innehavaren är en *fysisk person*: att denne är finsk medborgare eller medborgare i en annan stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och att innehavaren under de tolv månader som föregår ansökan eller registrering varit befälhavare eller ingått i besättningen på ett fiskefartyg och samtidigt deltagit i minst tio fiskeresor eller varit till sjöss minst tjugo dagar på fiskeresor eller, om dessa villkor för fiskeresor inte uppfylls, att innehavaren på det sätt som avses i 12 § 2 mom. visar att han eller hon kommer att uppfylla dessa villkor inom tolv månader efter registreringen, eller

Föreslagen lydelse

10 §

Särskilda villkor för registrering av högsjöfartyg

Utöver registreringsvillkoren i 9 § gäller följande villkor, om ett högsjöfartyg ska fiska fiskarter där kvoterna fastställts av Europeiska unionen:

1) när innehavaren är en *fysisk person*: att denne är finsk medborgare eller medborgare i en annan stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och att innehavaren under de tolv månader som föregår ansökan eller registrering varit befälhavare eller ingått i besättningen på ett fiskefartyg och samtidigt deltagit i minst tio fiskeresor eller varit till sjöss minst tjugo dagar på fiskeresor eller, om dessa villkor för fiskeresor inte uppfylls, att innehavaren på det sätt som avses i 15 § 2 mom. visar att han eller hon kommer att uppfylla dessa villkor inom tolv månader efter registreringen, eller

21 §

Uppgifter som antecknas i registret

Som basuppgifter antecknas i registret de uppgifter som ska antecknas i registret enligt

21 §

Uppgifter som antecknas i registret

Som basuppgifter antecknas i registret de uppgifter som ska antecknas i registret enligt

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

artikel 15 i rådets förordning (EG) nr 2371/2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken och enligt kommissionens förordning (EG) nr 26/2004 om registret över gemenskapens fiskeflotta.

Som uppgifter som behövs med tanke på registrets ändamål ska dessutom antecknas

- 1) fiskelicensens giltighetstid,
- 2) personbeteckning eller företags- och organisationsnummer, kontaktuppgifter och språk för fartygets ägare och innehavare,
- 3) ägaruppgifter som gäller fartyget,
- 4) uppgifter som gäller innehav av fartyget, för högsjöfartyg också de uppgifter som enligt 10 § krävs om ägarförhållandena i och förvaltningen av sammanslutningar som är innehavare,
- 5) fartygsgrupp för fartyget enligt 6 §,
- 6) uppgifter om besiktning av fartyget,
- 7) uppgifter som gäller fiskelicens och specialtillstånd för fiske som fartyget beviljats,
- 8) uppgifter om fångstredskap som används på fartyget,
- 9) uppgifter om registreringstillstånd enligt 12 och 18 §,

artikel 24 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1380/2013 om den gemensamma fiskeripolitiken, om ändring av rådets förordningar (EG) nr 1954/2003 och (EG) nr 1224/2009 och om upphävande av rådets förordningar (EG) nr 2371/2002 och (EG) nr 639/2004 och rådets beslut 2004/585/EG och enligt kommissionens förordning (EG) nr 26/2004 om registret över gemenskapens fiskeflotta.

Som uppgifter som behövs med tanke på registrets ändamål ska dessutom antecknas

- 1) fiskelicensens *giltighet och avbrott i fråga om giltigheten och indragning av fiskelicensen*,
- 2) personbeteckning eller företags- och organisationsnummer, kontaktuppgifter och språk för fartygets ägare och innehavare,
- 3) ägaruppgifter som gäller fartyget,
- 4) uppgifter som gäller innehav av fartyget, för högsjöfartyg också de uppgifter som enligt 10 § krävs om ägarförhållandena i och förvaltningen av sammanslutningar som är innehavare,
- 5) *namn och personbeteckning samt uppgift om nationalitet och kontaktuppgifter för den som har rätt att rapportera ett fiskefartygs fångst*,
- 6) *uppgifter om de prickar som tilldelats fiskelicensinnehavaren och fiskefartyget med stöd av 60 och 62 § i lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken (/),*
- 7) *uppgifter om de prickar som tilldelats fiskefartygets befälhavare med stöd av 61 och 62 § i lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken*,
- 8) *uppgifter om förbud mot att vara befälhavare på ett fiskefartyg som meddelats fiskefartygets befälhavare med stöd av 61 § i lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken*,
- 9) fartygsgrupp för fartyget enligt 6 §,
- 10) uppgifter om besiktning av fartyget,
- 11) uppgifter som gäller fiskelicens och specialtillstånd för fiske som fartyget beviljats,
- 12) uppgifter om fångstredskap som används på fartyget,
- 13) uppgifter om registreringstillstånd enligt 12 och 18 §,

10) uppgifter om utmätningåtgärder, säkringsåtgärder och verkställighetsåtgärder som gäller fartyget,

11) ankomstdatum för registreringsansökan.

14) uppgifter om utmätningåtgärder, säkringsåtgärder och verkställighetsåtgärder som gäller fartyget,

15) ankomstdatum för registreringsansökan.

Denna lag träder i kraft den 20 .

6.

Lag**om ändring av 1 § i lagen om verkställighet av böter**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om verkställighet av böter (672/2002) 1 § 2 mom., sådant det lyder i lag 659/2013, som följer:

Gällande lydelse

1 §

Lagens tillämpningsområde

På det sätt som föreskrivs i denna lag verkställs likaså en oljeutsläppsavgift enligt 3 kap. 1 § i miljöskyddslagen för sjöfarten (1672/2009), en försummelseavgift enligt 9 § i lagen om beställarens utredningsskyldighet och ansvar vid anlitande av utomstående arbetskraft (1233/2006), en påföljdsavgift enligt 11 a kap. 3 § i arbetsavtalslagen (55/2001) och en försummelseavgift enligt 6 § i lagen om skyldighet att erbjuda kvitto vid kontantförsäljning (658/2013).

Föreslagen lydelse

1 §

Lagens tillämpningsområde

På det sätt som föreskrivs i denna lag verkställs likaså en oljeutsläppsavgift enligt 3 kap. 1 § i miljöskyddslagen för sjöfarten (1672/2009), en försummelseavgift enligt 9 § i lagen om beställarens utredningsskyldighet och ansvar vid anlitande av utomstående arbetskraft (1233/2006), en påföljdsavgift enligt 11 a kap. 3 § i arbetsavtalslagen (55/2001), en försummelseavgift enligt 6 § i lagen om skyldighet att erbjuda kvitto vid kontantförsäljning (658/2013) samt en överträdelseavgift enligt 49 § i lagen om ett påföljdssystem för och tillsynen över den gemensamma fiskeripolitiken (/) och en påföljdsavgift enligt 51 § i den lagen.

Denna lag träder i kraft den 20 .